

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ve NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

Jill Shalvis

Aşk Yağmuru

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşk Yağmuru

Jill Shalvis

Çeviren: Deniz Rukiyye Sakallı

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aşağıya

İlham

Hayvanlarla ilgili hikâyeme ilham verdikleri için;
üniversitedeki gence, Ashes'e, Sadie'ye
ve koşulsuz sevgiye.

Brady Miller'e göre mükemmel cumartesi sabahı oldukça basit şeylerden oluşuyordu. Bu basit şeyler; geç kalkmayı, sıcak, çıplak bir kadın tarafından seks için uyandırılmayı ve hazırlamak zorunda kalmayacağı bir kahvaltıyı içeriyordu.

O haziran gününün erken saatlerinde ise yukarıdaki üçünden sadece biriyle teselli bulabilmişti. Hazır kahvaltı için bir markete uğramış; kahve, sarılı sandviçlerden iki yumurtalı bir sosisli, bir de Snickers almıştı.

Şampiyonların kahvaltısı.

Aldıklarının parasını ödemek için tezgâha yaklaşırken oradaki görevliyi selamladı.

Kızın bir kulağında cebindeki telefona bağlı olan bluetooth kulaklık vardı ve cebindeki telefona bağlı olmalıydı. Brady'nin aldıklarını kasadan geçirirken, "Elinde değil, Kim," diyordu. "O bir erkek." Bu sözüyle Brady'ye yarı özür dileyen, yarı acıyan bir bakışla baktı. Yirmilerindeydi. Sprey boyalı dapdar bir kot, siyah sutyen askılarını ortaya çıkaran kolsuz beyaz bir üst giyiyordu ve o kadar çok rimel sürmüştü ki Brady, onun gözlerini açık tutabildiğine şaşıyordu.

"Ne derler bilirsin..." diye devam etti. "Erkekler sekiz saniyede bir seksi düşünür. Hayır, gerçekten doğru. *Cosmo*'da okumuştum. Hı-hı, bekle biraz." Brady'ye parlak dudaklarını büzerek baktı. "Selam, sevimli şey. Sen bir erkeksin."

"En son kontrol ettiğimde öyleydi."

Ciğnediği sakızı patlattı ve sırttı. "Sekiz saniyede bir seksi düşünüyor musun?"

"Hayır." On saniye? Bak o olabilirdi. Bozukluk çıkarmak için ceplerini karıştırdı.

Kız ödemeyi alırken, "Müşterim inkâr ediyor," dedi. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ama *Cosmo*'da erkeklerin bunu kendilerini korumak için inkâr edebilecekleri yazıyordu. Her neyse, yedi gün yirmi dört saat aklında seks olan birine nasıl güvenebilirsiniz ki?"

Brady katıldığı belli edercesine başını hafifçe eğdi. Para üstünü aldı. Kahvalısını da alarak dışarı çıktı ve görkemli, sarp Idaho Bitterroot sıradağlarının temiz havasını içine çekti. Orta Doğu'nun boğucu havasızlığından ya da Afganistan'ın ıssız harabelerinden, gelen soğuktan oldukça farklıydı.

Son kız arkadaşı burada olsaydı, *her zaman bir asker* diye yakınırı.

Doğruydı. Bu, Brady'nin kimliğinin bir parçasıydı. Disiplinli ve dikkatli oluşu artık kökleşmiş alışkanlıklarındandı ve yakın zamanda değişebileceğini de sanmıyordu. O an dikkatini vereceği önemli bir şey olmadığından kahvesini içmeye başladı. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra zevkle iç çekerken ilk kahvaltı paketine uzandı ve bir ısırık aldı. Acıyla derin bir nefes aldı, *kahretsin!* Sıcaktı. Gerçi bu yine de Brady'yi durduramadı. Öyle açtı

ki bacakları tutmuyordu. Açlıktan ölmeye tehlikesi yaşıyor-muşçasına tüm paketi mideye indirmeden de rahatlaya-madı.

Trafik yoktu. Idaho'nun Sunshine kasabası zaten kala-balık bir yer sayılmazdı. Buraya gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. Nere-deyse yıllar. Burada olmayı ise sanki kendini bildiğinden beri istemişti. Cığerlerini temiz havayla doldurdu. İnan-ması güçtü belki Amerika'yı özlemişti. Sporu özlemişti. Kadınları. Benzin fiyatını. Özgürlüğü özlemişti.

En çok da yemekleri özlemişti. Bitirdiği ilk paketi çöpe atarak ikincisini aldı. Neredeyse... Kendini keyifli hissediyordu. Geçici bir süre için olsa bile dönmek çok güzeldi. Buraya yardım için çağırılmıştı. Açlıkla savaşı-an üçüncü dünya ülkelerinden, teröristlerden, bombalardan uzakta olduğu sürece yardım için her şeyi yapmaya hazır-dı. Burası onun için beş yıldızlı bir tatil köyünde olmak gibiydi.

"Dikkat, geliyor!"

Uyarıyı duyunca kendisine doğru gelen bisikletlinin yolundan çekildi.

Çocuk geçerken, "Üzgünüm!" diye bağırdı.

Düneye kadar, böyle bir bağırı, yere çöküp başını ko-rumaya alması ve kötü bir şey olmaması için dua etmesi anlamına geliyordu. Artık etrafta düşman olmadığını bil-menin rahatlığıyla Brady kahve tutan elini hafifçe kaldı-rarak bisikletliyi selamladı. "Önemi yok."

Çocuk ise çoktan geçip gitmişti. Brady başını iki yana salladı. Sessizlik şaşırtıcıydı. Kenarlarında meşe ağaçla-rı uzanan kaldırımları, temiz ve düzenli küçük dükkân-ları, galerileri ve kafeleri inceledi. Her biri, madencilik

ve çiftçilikle geçinen yerli halka mali destek sağlayacak şekilde, turisti paralarını çekmek için tasarlanmıştı. Zulüm ve acı dolu yerlerde uzun zaman geçirmiş biri için burada olmak oldukça garipti.

“Yavaşla. Düşes.”

Yumuşak, kadınsı sese doğru dönen Brady yürüyüşe çıkmış bir kadına rastladı. Kadının yanında... Kahretsin, hiçbir fikri yoktu. Sanki kışına çomak sokulmuş gibi kasıla kasıla yürüyen şey evcil hayvanı olmalıydı.

Brady bunun bir köpek olduğuna emindi. Sadece pek de köpeğe benzemiyordu işte.

Kadın Brady'ye gülümsedi. “Merhaba, nasılsınız?” dedi.

Brady, “İyiyim, teşekkürler...” diyemeden kadın geçmişti. Yavaşlamamıştı bile.

Sadece kibar ol, diye düşündü. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Nedeni çevre değişimi olmalıydı. Büyük bir kültürel kriz yaşıyordu. Belki de buraya gelmeden önce kendine alışmak için biraz zaman tanımalıydı ama artık bunun için çok geçti.

Üstelik gelişini birçok kez erteleyip durmuştu zaten. Birçok kez. Gelmemek için tüm taktikleri denemişti: Başından savmıştı, kaçamak cevaplar vermişti, davetlerini görmezden gelmişti ama dünya üzerinde ondan daha inatçı olan iki insana hiçbirisi işlememişti.

Kardeşleri.

Öz kardeşleri olmasa da ne Dell ne de Adam bu gerçeği önemsiyormuş gibi görünüyordu. Uzun yıllar önce üçü, iki yıl zımnı bakım evinde kalmışlardı. Sadece yirmi dört ay. Göz açın kimeruncaya bilecek bir zaman dilimi.

Ama Dell ve Adam için bu zaman üçünü bir ömür boyu birbirine bağlamaya yetecek bir süreydi.

Brady ikinci paketi yutmaya koyuldu. Kahvaltı. Yanında kahve. Ve tepesinde parlayan haziran güneşi. Aslında güneş gerçekten de çok parlaktı, hatta gözlerini yakıyordu. Başını eğince kafasının üstündeki güneş gözlüğünü kaydırarak taktı.

Harika.

Köşeye park ettiği aracına doğru halinden memnun bir şekilde ilerlerken, eski bir jip kullanan kadın sürücünün, kamyonetine arkadan çarptığını görünce birden durdu.

"Kahretsin. Kahretsin." Lilah Young az önce çarptığı kamyonete gözlerini dikti ve kendine acımak için tam iki dakika süre verdi. Hayatı işte bu noktaya gelmişti.

Elinde ıslak, sıcak bir dil hissedince jipinin yolcu koltuğundaki kutuda kıvranan üç minik bedene baktı.

İki köpek yavrusu, bir de şişko bir domuzcuk

Kasabanın tek köpek barınağının sahibi olarak, bugün yine Bayan Swanson'un 'Bebekleri'ne bakıyordu. Bakım işi evden alıp eve bırakmayı da içeriyordu çünkü Bayan Swanson, Lilah'yı yirmi sekiz yıl önce dünyaya getiren doktor ile evliydi. Üstelik Bayan Swanson, Lilah'nın en favori eski erkek arkadaşının da annesiydi.

Aslında Lilah'nın aralarından favori seçecek kadar çok erkek arkadaşı olmamıştı. Sadece iki taneydi.

Tamam, üç. Ama biri sayılmazdı, dört yıldan sonra bile Lilah hâlâ onun en iyi kısımlarının kuruyup gitmesini ya da düşüvermesini diliyordu -ki adamın gerçekten de çok iyi bir kısmı vardı, kahretsin. Lilah, bir yere, her kadı-

nın konu erkekler olduğuunda aptalca bir hata yapma şansı olduğunu okumuştı. Hak veriyordu. Keşke hayatın diğerk alanlarında da böyle bir şansları olsaydı.

“Vak-vak!” Ses arka koltuğundaki yaban ördeğinden geliyordu.

Al sana bir hata daha.

Başını direksiyona vurma isteğıne karşı koyarak, kamyonete verdiğı zarara bakmak için jipinden indi. Gözlerini kapatarak yaklaştı çünkü herkes bunun işe yaradığını bilirdi.

Kamyonetin tamponunda büyükçe bir göçük ve çatlak oluşmuştu ama ciddi bir hasar görünmüyordu. Öyle rahatladı ki dizleri çözülüyordu.

Bu rahatlayışı kendi jipini görene dek sürdü. Jip o kadar eskiydi ki önceden kırmızı boyalı mıydı yoksa görünen kızılıklar pas mıydı artık anlaşılmıyordu. Önü haşat olmuşken renginin de bir önemi kalmıyordu zaten.

“Vak-vak.” Arka koltuktaki Abigail kanatlarını çırpıyordu. Başını pencereden çıkarmaya yetecek kadar havalanmayı başarmıştı.

Lilah elini ördeğın kafasına nazıkçe bastırarak onu içeri itti. “Orada kal.”

“Vak-”

“Orada kal.” Kamyonetin sahibini aramaya çıkmadan ya da en azından bir not bırakmadan önce jipin çalıştığından emin olmak isteyen Lilah, direksiyona geçti. Motoru hiç durdurmasaydı keşke. Marş motoru birkaç haftadır sorun çıkarıyordu. Tekrar çalıştırabilirse kendini şanslı sayacaktı. Yan tarafında köpek yavruları ve domuz yavrusu deliler gibi kıvranıyor, birbirlerinin üstüne çıkarak kutularda kutulmaya çalışıyor ve inliyordılar. Lilah bir süre

onları okşadı, yatıştırmaya çalıştı, sonra içinden 'Lütfen çalış!' diye yalvarırken kantağı çevirdi.

Duyulan tek ses o uğursuz tıkırtı oldu.

Tekrar tekrar denerken, "Hadi ama bebeğim," diye dil döktü. "Yeni bir araç için bütçemiz yok, biliyorsun, o yüzden lütfen çalış..."

Hiçbir şey olmadı.

"Onu öldürdüğüne eminim."

Lilah soluğu kesilerek sesin geldiği yöne doğru döndü. Bir adam duruyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, koyu kahverengi saçlıydı. Saçları kısa kesilmişti ve karmakarışıktı. Sanki banyodan sonra onlarla uğraşmak istemiş, sadece eliyle şöyle bir taramış gibiydi. Kıyafetleri sıradandı. Kargo pantolon, üstüne de tek renk bir gömlek giymişti. Yine de gram yağ bulunmayan, baştan aşağı güçlü kaslarla sarılı bedeni, basit kıyafetlerle bile ben buradayım diyordu. Hangi kadın olsa bu görüntü karşısında iç çekerti. Az önce bir arabaya çarpmamış olsa Lilah da öyle yapabilirdi.

Büyük ihtimalle onun arabasıydı.

Adamın marketten çıktığı belliydi. Elinde büyük boy kahve ve yumurtalı-sosisli-peynirli sandviç gibi, muhteşem kokan bir paket tutuyordu.

Aç karnım, tut kendini...

"Vak-vak."

Adama geri dönmeden önce dikiz aynasından ördeğe sert bir bakış fırlatıp, "Sus, Abigail!" dedi.

Güneş gözlükleri yüzünden adamın gözlerini seçemiyordu ama kendisine baktığı kesindi. Lilah onun sert, diğer birer beklenen kitapta olduğu gibi, bir nedeleliyordu. Tavırları ordu mensubu ya da polis olduğunu belli ediyordu. Ada-

mı tanımıyordu. Sunshine kasabasında pek fazla yabancı olmazdı. Aslına bakarsanız tüm Idaho'yu tararsanız bulacağınız yabancılar bir elin parmaklarını geçmezdi. Adamın hayır demesi için dua ederek, "Sizin arabanız mı?" diye sordu.

"Evet." Adam son lokmayı da ağzına atarak, boş paketi neredeyse üç metre uzaktaki çöp tenekesine fırlattı. Düşünceli bir şekilde çiğnedi, yutkundu, üstüne biraz da kahve içti.

Kahvenin kokusu bile Lilah'nın adamı kıskanmasına yetmişti. Belki de kahvaltıyı atlamamalıydı. O kahve için şimdi neler vermezdi. Bir uzvundan rahatlıkla vazgeçebilirdi. Adamın gömlek cebinden görünen çikolata içinse iki uzvunu birden vermeye razıydı. Çikolatanın düşüncesi bile karnının gök gürültüsü kadar şiddetli guruldamasına yol açmıştı. Midesinden gelen sesler için yaklaşan fırtınayı suçlayabilirdi ama havaya bakınca iki haftadır ilk kez bulutsuz bir gökyüzü ile karşılaştı. "Üzgünüm," dedi. "Kaza için."

Adam güneş gözlüklerini başına itince saçları daha da karıştı. Umursuyor gibi görünmüyordu.

"Şanslısın, hasarın çoğu benim jipimde," dedi.

Keskin mavi gözler onunkilere kilitlendi. "Karma olmasın?"

"Aslında karmaya inanmam." Lilah'ya göre insanlar kendi kaderini kendisi belirlerdi. Bu gün yaşananlar gibi. Gece geç saatlere kadar çalışmıştı, uykusunu iyi alamamıştı ve sonunda da kaza yapmıştı.

Adam kahvesinden bir yudum aldı. Lilah kendini, jipten inip adamın elinden kahveyi almanın kötü bir davranış olacağını düşünmüştü.

Adam sohbet edeceğine, "Peki ya vurup kaçmak?" diye sordu. "Buna inanır mısın?"

"Kaçmıyordum."

"Çünkü kaçamazsın," diye belirtti. "Jipin bozuk."

"Evet ama..." Lilah sustu. Onun açısından olayın nasıl görüldüğünü fark etmişti. Adam, onu direksiyon başında, arabasına çalışması için yalvarırken yakalamıştı. Asla vurup kaçmayacağını bilemezdi. Adam, yüzünden panikli olduğu belli olan Lilah'ya şöyle bir bakmış ve hakkında en kötüsünü düşünmüştü.

Lilah'nın paniği iki katına çıktı. Kendine acıma duyguları da geri dönmüştü. Çaresizliğin, boğazında düğüm düğüm olduğunu hissetti. Neredeyse onu boğacak gibiydi. Yorgun bir halde iç geçirerek kafasını direksiyona gömdü.

"Hey! Hey!" Birden adam yanında bitivermişti. "Başını mı vurdun?"

"Hayır, ben..."

Devamını getiremeden adam jipin kapısını açtı ve Lilah'nın yanına çömeldi. Onu gözden geçiriyordu.

Adam yüzünü tutup yakından incelerken ve onun, kutudaki yavrular gibi çırpınmasına neden olurken Lilah, "Ben iyiyim. Gerçekten," diyebildi.

"Bu kaç?" Soru, sakince verilmiş bir emir gibiydi. Adamın eli çok büyüktü. İki parmağını kaldırdığı sırada Lilah, onun parmaklarının ne kadar uzun olduğunu fark etti. Dikkatli bakan gözlerinden bile sakinlik okunuyordu. *Sabah tıraş olmamış* diye düşündü Lilah. Belki de bir önceki gün de. Ve sakalı onu fazla erkeksi gösteriyordu.

"İki," diye fısıldadı.

Cevabından tamiri olunca gözleri Lilah'nın vücudu-

nu taradı. Lilah o gün iş için giyinmişti. İşi barınakları temizlemeyi de içeriyordu. Bu yüzden kot ceket, tişört, bol pantolon, botlar ve saçını örtmesi için örgü şapka giymişti.

Böylesine yakından incelenme gününde olmadığı söylenebilirdi. "Kapıyı örtsek iyi olacak, ördek..."

Çok geçti.

Kaçışın yolunu açık bulan Abigail kanatlarını çırpma-ya ve Lilah'nın başının üstünden atlamaya çalıştı.

Neredeyse kaçmayı başarıyordu ama hâlâ Lilah'nın yanında kapı gibi duran adam ördeği yakaladı.

Hem de tam boynundan.

Abigail boğuluyormuş gibi vakladı.

"Onu incitme!" diye feryat etti Lilah.

Adamın dudaklarının kenarları gülümser gibi kıvrılmıştı. Lilah'nın üzerinden uzanarak ördeği yolcu koltuğunun altına bıraktı.

Kısık, otoriter ve tartışmaya yer bırakmayan ses tonuyla. "Orada kal!" dedi.

Lilah ağzını açıp adama ördekler söz dinlemez diyecekti ki, Abigail'in hiç hareket etmediğini fark etti. Ördek yerinden kıpırdamamakla kalmamış, sesini de kesmişti. Büyük ihtimalle söz dinlemezse kızarmış ördeğe döneceğinden korkmuştu. Kahverengi başlı, turuncu ayaklı ördeğe şaşkınlıkla bakakalan Lilah konuşmayı başardı. "Araban için gerçekten çok üzgünüm. Telefon numaramı vereyim, böylece zararı karşılayabilirim."

"Bana sadece sigorta bilgilerini ver, yeter."

Sigorta. Kahretsin. Alkışlar Lilah için geliyor. Geçen sefer kendi posta kutusuna çarptığı zaman sigorta parasının çoğunu kullanmıştı.

Ama o, Lilah'nın hatası değildi. Gerçekten. Taşıdığı yılan birden serbest kalıvermiş ve onu korkutmuştu. Sonra kazara ön tamponu posta kutusuna girivermişti.

Bugünkü kazanın kendi suçu olduğunu kabul ediyordu.

Lilah orada oturup dudaklarını kemirmeye başlayınca adam alayla, "Dur, tahmin edeyim," dedi. "Sigortan bile yok."

"Hayır, var." Kanıtlamak için her zaman koltuğun yanına koyduğu cüzdanına uzandı. Ama cüzdanı bulamadı. "Bekle biraz, buralarda olduğunu biliyorum..." Döndü, yeri aradı. Köpek yavrularının ve domuzcuğun bulunduğu kutunun altına baktı. Arka koltuğa döndü...

O an hatırladı.

Bayan Swanson'un bebeklerini zamanında bırakmak için aceleyle çıkınca cüzdanını barınakta unutmuştu. "Tamam, durumun ne kadar kötü görüldüğünün farkındayım ama cüzdanımı da evde unutmuşum."

Adam artık *çattık* der gibi bakıyordu.

"Yemin ederim," dedi. "Gerçekten sigortam var. Poliçeyi yeni çıkartmıştım ve cüzdanıma koydum. Daha sonra torpido gözüne koyarım diye düşünüyordum ama daha koymamıştım. Numaramı vereyim, böylece beni bilgilendirebilirsin."

Adam gözünü bile kırpmadan onu inceliyordu. "Bir ismin var mı?"

"Adım Lilah." Bir kâğıt parçası bulabilmek için sağına soluna bakındı ama şans bu ya, onu da bulamadı. Bulabildikleri beş papel, Abigail'in yuttuğunu düşündüğü küpeleri ve bir kalem olmuştü.

Hâlâ Lilah'nın yanına çömelmiş bir şekilde duran adam

cep telefonunu uzattı. Lilah adamın ne kadar iri, ne kadar hoş ve uzun süre çömelmiş durabilecek kadar formda olduğunun fazlasıyla farkında olarak numarasını tuşladı. Numarasını kaydederken, adı yerine neredeyse *Günün Aptalı* yazıyordu.

Adam yumuşacık bir sesle, "Bana sahte numara vermiyorsun, değil mi, Lilah?" diye sordu. Hâlâ çok, çok yakındı.

"Hayır," diyebilirdi Lilah. Sesi bir cırlama gibi çıktığı için boğazını temizleyerek devam etti. "Sadece Crystal'daki ısrarcı turistlere sahte numara veririm. Şu hayırı cevaptan saymayanlara."

"Crystal mı?"

"Sokağın aşağısındaki bar. Bak, beni aramadan önce bir süre beklemen gerekecek. Eve varmam nereden baksan bir saati bulur." *Elimde inleyen, kıvranan yavrularla dolu bir kutu, yanımda da yürüyen bir ördek olacak.*

Adam durdu, Lilah onun böyle hareketsiz kalabilmesine hayran olmuştu. Kendisi iki dakikadan daha fazla kıpırdamadan duramazdı. Kabul, otuz saniyeden fazla duramazdı ama kim sayıyordu ki? "Ne var?" diye sordu.

"Sen gerçek misin, yoksa bir yerlerden bir şaka ekibi falan mı çıkacak?"

Bu yorum Lilah'yı güldürdü. "Şey, aslına bakarsan bir şaka ekibinde iyi iş çıkarabilirdim," dedi. "Ama şu an sana şaka yapmıyorum."

Adam bir süre daha onun yüzünü inceledi, sonra başıyla onayladı. "Peki, seni hemen aramayacağım. İsmimi sormayacak mısın?"

Lilah'nın bakışları bir süre onun erkeksi yüz hatlarında dolaştı, sonra hain gözleri söz dinlemedi ve muhteşem

vücudunu da süzdü. “İhtiyacım olmayacağını ummuştum.”

Adam güldü, kahkahasını karnının altında bir yerlerde hissetmişti.

“Tamam, evet,” dedi. “İsmini öğrenmek isterim.”

“Brady Miller.”

Bir ürperti geçti Lilah’ın içinden. Sanki bu ismin onun için büyük bir anlamı varmış gibi. Ama alt üst olmuş haliyle pek farkına varmadı. “Peki, Brady Miller, bana sabır gösterdiğin için teşekkür ederim.” Abigail’in tasma kayışına uzandı, sonra onu ördeğin boynundaki tasmaya geçirdi.

“Vak.”

“Şişşt.” Yavruların olduğu kutuyu aldı. Oldukça ağırdı ama kurtarması gereken bir gururu vardı, bu yüzden yılmadı. Jipinden çıkmak için dönünce Brady’nin geniş göğsüne çarptı. “İzin verir misin?”

Brady ayağa kalktı ve onun, araçtan çıkması için geri çekildi. Kutuyu dengede tutması için yardım da etmişti. O an Lilah o güçlü kaslara ilk defa salyaları akarak değil de kıskanarak baktı.

Aslında bu bir yalandı. Hem kıskanarak hem de salyaları akarak bakmıştı. Çünkü Lilah iki işi bir arada götürme konusunda uzmandı.

Brady kutuya bakarak çenesini ovaladı. “Gerçekten yürüyecek misin?” diye sordu.

“Şey, zıpladığım zaman Abigail’in tasması ayaklarıma dolanabiliyor da.”

“Hazırcevap.” Brady kutunun içindeki yavrulara baktı. Adamın hakkını vermek gerek, gözünü bile kırpmamıştı.

“Tuvalet eğitimleri var mı?”

“Hayır.”

Yüzünü buruşturdu. “Peki ya ördeğin?”

“Sorsan var diyecektir ama yalan.”

“Ben de bundan korkuyordum.” Kutuyu Lilah’dan alarak kolunun altına yerleştirdi. Bu sırada kolları birbirine sürtünmüştü.

Adam sıcaktı. Nefis kokuyordu. Seksi bir kokusu ve daha lezzetli bir şeyleri vardı. Kahvaltılık ve kahve gibi.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni gideceğin yere götürüyorum.” Ördeğe çevirdi bakışlarını. “Sen,” dedi. “Uslu dur.”

“Vak.”

Başka bir şey söylemeden arabasına gitti ve kutuyu içine koydu.

Lilah, Abigail’e baktı. “Onu duydun,” diye fısıldadı. Adamı izlemekten başka çaresi yoktu. “Uslu dur.”

Brady düşünmeden hareket eden biri değildi. İstenmeyen, başıboş bir çocuk olarak sokaklarda geçirdiği yıllar, ona, tedbirli davranmayı öğretmişti. Bu tedbirli yanı da birçok kez hayatını kurtarmıştı. Ordu ve Özel Hareket Kuvvetleri için uçtuğu yıllar, bu halini daha da pekiştirmişti.

Ama içgüdülerinin ve tedbirli oluşunun kıymetini, kiralık pilot olarak tehlikeli görevlere uçtuğu zamana kadar bilememişti.

Peki bu tedbirli yanı, Danica Patrick'e benzeyen ve hiç tanımadığı kasabalı kadını gideceği yere götürmeyi teklif ederken neredeydi?

Kadın ondan daha akıllı çıkmıştı.

Hâlâ jipinin yanında duruyordu. Brady'yi dikkatle inceliyordu. Hemen bir yabancıнын arabasına atlamamıştı.

"İsirmam," dedi Brady.

Lilah güldü. Brady onun gergin olduğunu fark etmişti. Kadın ona doğru yürüdü ve sonra dikkatle arabasının içini süzdü. Tam olarak neye bakıyordu acaba? Brady'nin tecavüzcü ya da katil olabileceğine dair deliller mi görmeyi umuyordu? Brady de eğilerek arabasının içine bak-

olduğunu fark etmiş, nefesi kesilmişti. Geriye doğru bir adım atayım derken de tökezledi.

Brady uzandı, onu dengede tutabilmek için yanlışlıkla elini kalçasına yerleştirmişti. Tam o sırada elinin altındaki kalçanın ne kadar hoş, kıvrımlı ve sıcak olduğunu fark etti. Kadının parlak, yosun yeşili gözleri vardı. Kalkık burnunun ucunda, güneşin altında zaman geçirdiğine işaret eden birkaç çil duruyordu. Mavi örgü şapkasının altından görünen, düz, kahverengi saçları da omuzlarına kadar iniyordu. Kâkülleri şapkayı başına geçirdikten sonra iki yana itilmiş gibiydi. Dudakları dolgun ve boyasızdı. Küçük tatlı suçlunun hiç makyajı yoktu. Bir model güzelliği de yoktu belki ama yüz hatlarında göze çarpan bir şeyler olduğu kesindi... Belki de Brady'yi çeken, yüzünden okunan güvensizlikti. "Ben çocuk hırsızı falan değilim. Ya da bu durumda kadın hırsızı."

"Ama cebinde çikolata taşıyorsun."

"Sana ürkütücü bir sesle, 'Selam, küçük kız,' diye seslenmeyeceğime ve çikolatamdan ikram etmeyeceğime söz verirsem, binecek misin?"

Kadının bakışları cebinden görünen Snickers'a kilitlendi. Sessizlikte karnı guruldadı.

Brady gülümsedi. "Belki de çikolatayı ikram etmeliyim. Aç mısın?" Kadının evsiz olabileceği ihtimalini aklına getirmemişti. Ama kıyafetlerine ve eski jipe bir kez daha bakınca *olabilir* diye düşündü. Snickers paketini kadına uzattı.

Kadının yanakları kızarıyordu, bakışlarını kaçırды. Başını salladı. "Almamalıyım..."

"Bende bir tane daha var," diye yalan söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Lilah sadece bakmakla yetindi. Brady kadına seçim

şansı tanınadan, çikolata paketini açtı ve burnunun ucuna doğru tuttu.

Lilah, "Çok kötüsün," diyerek çikolatayı elinden aldı. Yarıya böldü ve Brady'nin payını yine adamın cebine koydu. Kendi payından bir ısırık alınca durup zevkle inledi.

Brady, "Sizi biraz yalnız bırakayım mı?" diye sordu. Eğlenmiş, biraz da baştan çıkmıştı.

Kadın boğuk bir sesle, "Aman tanrım," dedi. "Çok iyi."

"Demek doğruymuş," diye mırıldandı Brady. Arzulu bakışlarla kadının dudaklarını izliyordu. Gerçekten harika bir ağzı vardı. Alt dudağı daha dolgundu. "Herkesin bir fiyatı varmış."

"Evet, benimki çikolata. Bana biraz verdiğin zaman, büyük ihtimalle seninle her yere gelirim."

"Büyük ihtimalle mi?"

"Şey, hâlâ bir yabancısın."

"Sana ismimi söyledim."

"İsminden fazlasına ihtiyacım var."

Brady sadece baktı. İkisi de çikolatayı verdiği an kadını tavladığını biliyorlardı.

Lilah kendine güldü. Snickers'tan bir ısırık daha aldı. "Cidden, ben böyle yetiştirilmedim. Bir yabancının aracına binme konusunda tereddütlerim var, beni rahat ettirmen lazım."

Kadına korkusunu giderebilecek ve güvenini kazana-bilecek ne söyleyebilirdi? Ve neden uğraşacaktı ki? "Ben bir pilotum," dedi.

"Tamam," Başıyla onaylamıştı. "Bu iyi. Hiç katil bir pilot duymadım. Kim için çalışıyorsun?"

"Uluslararası bir örgüt için çalışıyorum. Parasını kim öderse onun için, üçüncü dünya ülkeleri de dâhil nereye isterlerse uçuyorum. Tamam mı? Artık güvende olduğuna ikna oldun mu?"

Lilah arabanın arka koltuğuna baktı. "Peki, kamera çantası ne için?"

Çikolatasever ve dikkatli bir suçlu. "Fotoğrafçılıkla uğraşıyorum." Bazen bu işten para kazandığı da oluyordu. Fotoğrafları geçen yıl *Outsider* ve *National Geographic* gibi dergilerde basılmıştı. Adrenalin yüklü hava hayatında fotoğraf çekmek, biraz olsun ayaklarının yere basmasına neden oluyordu.

Bir de seks vardı, elbette. Ayakları yere basacaksa ilk seçimi seks olurdu. Gerçi Sunshine'dayken seks yapabileceğini hiç sanmıyordu.

Lilah onu yine yakından izliyordu. Şüpheli küçük şey. Nedendir bilinmez bu özelliği kadından daha çok hoşlanmasına sebep olmuştu. "Sadece kısa bir araba yolculuğu," dedi.

"Evet. Şey, sana çıplak poz vermeleri için kadınları çikolata ile kandırıp arabana bindirdin mi hiç?"

"Hayır. Yayıncım olan kadın vücudunun metalaştırılmasına karşı. Ama çok ısrar edersen belki senin için bir güzellik yapabilirim."

Lilah gözlerini devirse de yolcu kapısına doğru bir adım atmıştı. "Bu fotoğrafçılık işi kadınları yatağa atmana yardımcı oluyor mu bari?"

Bu soruya verebileceği iyi bir cevap yoktu ama evet, bazen işe yarıyordu.

Lilah onun yüz ifadesinden cevabı okumuş olacaktı ki, başını iki yana salladı. "Dur, söyleme. Hos görünüşün ve

yaydığın şu kötü çocuk titreşimi, kadınların bir sözünle arabana atlamalarını sağlıyordur eminim.”

“Evet ama sen bunlara kanacak türde bir kadın değilsin. Çok dikkatlisin. Üstelik koruman da var.” Brady başıyla ayağının dibindeki yaban ördeğini işaret etti. “Ördekten bir muhafız.”

İkisi de Abigail’e baktı. Muhafızlığını yapacak olan ördek, gagasıyla tüylerini düzeltiyordu. “Ördek beslemek yasal mı?”

Lilah, “Ben ona sadece göz kulak oluyorum,” diye cevap verdi. “Polis olmadığına emin misin?”

“Neden? Polise mi benziyorum?” Brady, kadının inceleyen bakışlarını üzerinde hissediyordu. Ne gördüğünü tahmin edebiliyordu. Kısa kesilmiş koyu renk saçlar. Bronz bir ten ve günde üç öğün yemeğin hayal olduğu yerlerde geçirilen aylar sonucu oluşmuş, ince ama yapılı bir beden. Amerikalı olmanın ölü olmakla eşdeğer sayıldığı yerlerde, Amerikalı gibi görünmemek için giydiği ve artık alıştığı sıradan kıyafetler.

“Aslında...” diye başladı. “Belaya benziyorsun.” Bakışları yüzüne doğru kaydı. “Kadınların mantıkları hayır diye bağırmasına rağmen isteyerek başlarına sardıkları türden bir bela gibisin. Ne yazık ki bu tüm hemcinslerimde bulunan genetik bir kusur.”

Lilah haklıydı ama gördüğü kadarıyla kadınlar başta belayı çekici bulsalar da sonradan onunla uğraşmak istemiyorlardı. “Artık bir canı olmadığına göre, kararın ne olacak? Eve yalnız bir şekilde yürüyerek mi döneceksin? Tabii bu durumda kutudaki arkadaşlarını da taşıman gerekir.”

tığı kutuyu işaret etti. "İki köpek yavrusu ve şu diğeri şey, her neyse artık..."

"Domuz yavrusu."

Brady eğilerek bir kez daha baktı. "Emin misin?"

Lilah güldü. "Evet!"

"Peki, sana inanıyorum. Geliyor musun?"

Lilah Snickers'tan bir ısırtık daha aldı ve o muhteşem gözleriyle Brady'yi incelemeye devam etti. "Evime giden yolda çalışma var," dedi sonunda. "Geçen hafta çok yağmur yağdığı için evimin önündeki yol, oldukça kötü durumda olmalı."

En azından evsiz değilmiş. "Üstesinden gelebilirim."

"Bilemiyorum..." Topuklu botlarıyla bile bir yetmiş etmediğinden emin olduğu bu küçük kadın, sanki boyu bir seksenden uzunmuş gibi ona tepeden bakabiliyordu. "Deneyimlerime göre erkekler düşündükleri kadar iyi sürücü değiller."

Örödayken Irak ve Afganistan'ın yanında Disneyland gibi kalan sorunlu bölgelerde araç kullanmıştı. Kiralık pilot olarak görev aldığı son işlerde de resmi olarak, var olmayan yollardan geçmişti. Bu yüzden Sunshine gibi küçük, huzurlu bir kasabada karşılaşabileceğı her şeyin üstesinden gelebileceğine emindi.

Lilah bir karara varmış olacaktı ki, Brady'yi göğsünden kenara iterek arabaya yöneldi. Bu tavrı Brady'yi eğlendirdi. Sanki istese adamı öyle kolayca yerinden oynatabilecekmiş gibi. Yanından geçerken burnu kadının kokusuyla doldu. Bal gibi kokuyordu. Brady uzun zamandır böyle güzel bir koku duymamıştı.

Lilah arabaya binmeden önce kutudaki yavruları kontrol etmek için eğilince bol pantolonu kalcalarının üzerine

de gerildi. Brady, 'İşte bu!' diye düşündü. Gerçekten de tanrının yarattığı şu dünyada kadın kalçasından daha güzel bir şey yoktu. Manzaranın tadını çıkardı bir süre, sonra direksiyon başına geçmek için hareket etti. "Nereye?"

"Doğruca kuzeye."

Yolcusu, aralarından geçtikleri sokaklar kadar sessizdi. İnsan olan yolcusundan bahsediyordu. Hayvan olan yolcuları için aynı şey söylenemezdi. Arka koltuktaki ördek yola çıktıklarından beri susmamıştı.

"Vak, vak, vak..."

Brady sonunda dayanamadı, bakışlarını dikiz aynasından geveze yolcusuna dikti. "Hey!"

Abigail de ona baktı.

"Çok lezzetli bir ördek çorbası tarifi biliyorum," dedi.

Lilah'ın nefesi kesilmişti.

Abigail'in de sesi.

Ayaklarının dibindeki kutuda duran yavrular bu tehditten etkilenmiş gibi görünmüyorlardı. İki köpek, bir de domuz yavrusu birbirleriyle güreşiyor, aşağıda üç kişilik bir parti veriyorlardı.

Düz asfaltta ilerlerken kasabanın kuzey ucuna yaklaştıklarında yol birden bozulmuştu. Asfalt çatlamıştı, yer çukurlarla doluydu. Teker bir çukura denk gelince havalandılar.

"Ah, hayır," dedi Lilah.

"Ne oldu?" diye sordu. Lilah'ya bakamıyordu çünkü yoldan gözünü bir saniye bile ayırsa takla atabilirlerdi. Kadın haklı çıkmıştı, yol gerçekten kötüydü. "Ve tanrım, haklıymışsın..." Lilah kemerini çözüp yere diz çökünce devamını getiremedi.

Brady'nin koluyla direksiyonu tuttu. "Biraz daha dokundu."

Yumuşak bir sesle, "Her şey yolunda," diye mırıldandı.

Daha da ilerleyince Brady nefesini tuttu. Bacaklarının arasına doğru uzanınca...

"Yakaladım seni." Sözleri seks çağrısı gibiydi. Pozisyonu öyle erotikti ki. Sonra o tatlı sesleri çıkarmaya başladı. Brady kadının sesini bedeninin her yerinde hissedebiliyordu.

"İşte oldu," diye mırıldandı. Domuz yavrusu dediği şeyi yerden kaldırıp göğsüne bastırdı.

Brady nefesini yavaşça bırakınca kahrolası bir domuzu kışkandığını fark etti.

Lilah özür diler gibi gülümsedi ve koltuğuna geri tırmandı, emniyet kemerini taktı. "Bir kaçığımız var."

Brady'nin kendine gelebilmesi tam altmış saniyesini aldı. "Elin kolun hep dolu gibi. Oldukça yoğun olmalısın," dedi.

"Bir bilsen." Brady'ye bakabilmek için koltuğunda döndü. "Tüm bunlar için çok üzgünüm. Bahane uydurmuş gibi görünmek istemem ama dün gece geç saatlere kadar çalışmışım ve dikkatimi yola veremedim."

"Ne çalışıyordun?"

"Hayvan anatomisi. Eğitimimi tamamlamaya çalışıyorum. Daha sonra veterinerlik okumak istiyorum."

"Önünde uzun bir yol varmış gibi duruyor."

"Evet. Buradan düz devam et."

Kasabanın dışındaydılar. Önlerinde uzanan yol iki yandan sık ağaçlarla çevriliydi. Kuzey Idaho'nun tamamı böyleydi. Buz devri sona erip de buzullar eridiğinde geriye kıvrılıp giden uzun ırmaklar, çeşitli büyüklükteki göller ve bataklıklardı. Brady, dünya üzerinde böyle bir yer daha görmemişti. Idaho hâlâ doğal güzelliğini koruyan

cennetten bir köşe gibiydi. Bitterroot Sıradağları'nın büyüklüğü ve Coeur d'Alene'in suları bir zamanlar, çaresizce ihtiyacı olduğunda kendini bulmasına yardımcı olmuştu. Artık buralara ihtiyacı yoktu. Çünkü kim olduğunu biliyordu.

Geçmişiyse yüzleşmeye kendini pek de hazır hissetmediği bir sırada geçmiş onu bulmuştu. İşte yine buradaydı.

Lilah, "Seni Sunshine'a hangi rüzgâr attı?" diye sordu. Brady ona bakınca gülümsedi. "Belki de arka tamponunu yaptıracağım adamı daha yakından tanımak istiyorum. Olamaz mı? Ayrıca çikolatanı benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Lilah'nın, dudaklarının etrafına bulan çikolataları yalamasını izledi. Eğlenerek, "Hâlâ aç mısın?" diye sordu.

"Evet." Son kalan çikolata parçası için parmağını yaladı. Brady onun seksi olmaya çalışmadığını biliyordu ama dudaklarını yalamasını izlemek, parmağını emerken çıkardığı ses onu etkilemişti. Bol kıyafetlerinden vücudun hatları bile belli olmasa da önemli de değildi.

Gördükleri, baştan çıkmasına yetmişti. Çikolatanın kalanını da ona uzattı.

Lilah pakete altından yapılmış gibi bakıyordu. "Aslında diyetтейim," dedi. Yine de çikolatayı aldı. "Gör ve ye diyeti de diyebiliriz. Bir şey görürsem onu yiyorum." Büyükle bir ısırtık aldı. "Demek istediğim, sağlıklı beslenmeye çalışıyorum ama abur cubur gördüm mü dayanamıyorum. Olamaz..."

"Yine ne oldu?"

"Abigan, hayır." Lilah arkaya uzandı ve Brady'nin çantasını ördeğin gagasından kurtarmaya çalıştı. "O da

midesine düşkündür." Güldü. Rahatça gülebiliyordu. Brady kendisinin de güldüğünü fark etti. Uzun zamandır gülmemişti. Kendini rahatlamış hissediyordu.

Daha da tuhafı, huzurluydu.

Lilah kutudaki yavruları okşarken, "Tatil için mi geldin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

Lilah, onun, soruyu böyle geçiştirmesine izin verdi. Arkasına yaslandı ve yolu izlemeye başladı. Pencereden görünen manzara hayranlık uyandırıcıydı. Yemyeşil uzanan ağaçların ardında, yaklaşık elli bin metreden dağlar seçiliyordu. Kaya parçaları yüz yıllar içinde egzotik bir görünüme bürünerek, Brady'nin öfkeli bir ergen olduğu dönemlerde, ait olduğu yeri ararken keşfettiği, muhteşem kanyonları oluşturmuştu.

Yolcusu sessizliğin uzamasına izin verdi. Brady onun için suskun kalmanın zor olduğunu görebiliyordu. Bakışlarını manzaradan, Brady'ye doğru yöneltmişti. Brady de başını çevirerek onun bakışlarına karşılık verdi. Evet, sessizliği bozanın Brady olması için sabırla bekliyordu. İyi bir taktikti ama Brady üzerinde işe yaramazdı.

"Of!" dedi sonunda.

Brady gülümsedi. "Konuşmayı karşı tarafın yapmasını mı beklersin?"

"Evet, tüm sırlarını ortaya dökmesini de beklerim." Düşünceli bir şekilde bakıyordu. "Çetin cevizmişsin, pilot ve fotoğrafçı Brady Miller. Gerçekten çetin cevizmişsin."

Daha önce de duymuştu bu sözleri. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org> - İncele ve indir

jümseme ve tatlı, müzikal bir kahkaha sesi kazandırdı. “Doğru,” dedi.

Bir yol ayırımına vardılar. Ya düz devam ederek otobana çıkacak ya da sola dönüp dağlardan uzaklaşıp çiftlik bölgesine sapacaktı. O bölgede inişli çıkışlı tepeler ve gizli göllerden başka bir şey yoktu.

“Sola,” dedi Lilah. Sonra çamurlu bir yolu işaret ederek, “Tekrar sola,” dedi.

Yol dar, taşlı ve dikti. “Ah, şimdi anladım. Beni, bu izbe yere benden kurtulmak için getirdin, böylece arabamın zararını karşılayan gerekmeyecek.”

Lilah güldü. Çok güzel bir gülüşü vardı. Brady’nin içinde bir şeyler kıpırdandı. Uzun zamandır unuttuğu hisler. “İnkâr bile etmeyecek misin?” Dönüp korkutucu bakışlarla baktı.

Lilah hiç de korkmuş gibi görünmedi. Aksine gülümseyordu. Kaşlarını kaldırmış, “Endişelendin mi?” diye soruyordu.

Kadına uzunca baktı. Lilah bakışlarına, tereddüt etmeden karşılık veriyordu. Başını iki yana salladı ve sürmeye devam etti. “Asla endişelenmem.”

“Hiç mi? Belki de bunu nasıl başardığını bana da öğretirsin.”

Öğretebilirdi ama kimseye bir şeyler öğretecek kadar burada uzun kalacağını sanmıyordu.

Gizemli yolcusu koltuğunda kıpırdanıp bacak bacak üstüne attı. Pantolonun kenarı yukarı kalkmış iş botlarını ve botların üstünden görünen siyah-pembe puantiyeli çoraplarını ortaya çıkarmıştı. O bol kıyafetlerin altında başka neler saklıyor acaba diye düşünmesine neden olmuştu.

Yol iyice daralmıştı. Bu yüzden parktey yörürüş ge-

rektiriyordu. Herledikçe bazen bir çiftlik bazen de parlayan bir su birikintisi ile karşılaşıyorlardı. Yol daha da daraldı ve keskin bir viraji alırken iki teker birden havalandı.

Lilah hayranlıkla, "Hiç fena değil," dedi. "Bir pilot böyle araba kullanmayı nerede öğrenmiş olabilir? Tabii sadece bir pilot ve bir fotoğrafçıysa."

"Başka ne olabilirim?"

"Sende sakın bir güç, farklı bir yan var. Polis veya asker olabilirsin."

Gerçekten iyiydi. "Ordudaydım."

"Ya!" diye mırıldandı. Başka bir şey söylemedi. Brady hem şaşırmış hem de minnettar olmuştu. İnsanlar genellikle meraklı olurdu. Onun seçimlerini ve başından geçenleri sorup dururlardı. Oysa Brady kendi hakkında konuşmayı sevmezdi.

Bir dakika kadar sonra Lilah, "İşte geldik," dedi. "Evim evim güzel evim."

Yol küçük bir açıklıkta son buluyordu. Ortasında ufak bir kulübe ve onun yanında da büyük bir ambar vardı. Ambarın üstündeki levhada SUNSHINE BARINAĞI yazıyordu.

Arazinin arkasında, çiçeklerle bezeli çayırın ortasında küçük bir göl ısl ısl parlıyordu. Arkasındaki dağlar, göğe kadar yükseliyordu.

Brady buraları çok iyi biliyordu. Uzun zaman olmuştu. Güzelliği nerede olursa olsun bulma ihtiyacıyla eski duyguları, içinde bir düğüm olunca manzarayı içine çekti. Hayatında uzun zamandır eksik olan bir şeyi canlandır-

Zevk.

Lilahl emniyet kemerini çözdü. "Olağanüstü."

"Evet."

"İlk Coeur d'Alene Kızılderiileri bulmuş," dedi. "Burada yaşarlarmış." Duraksadı. "Efsaneye göre suyun iyileştirici güçleri varmış."

Brady efsaneye inanıp inanmadığını anlamak için bakışlarını Lilah'ya çevirdi.

"Tüm hayatları bu efsaneye göre kurulmuş." Tekrar duraksadı, dudagını ısırıldı. Brady'nin efsanelere inanmadığını anlamış gibiydi. "Sana gerisini de anlatacağım ama gülme."

Brady gülecek gibi hissetmiyordu kendini. Lilah'ın dudagını dişlemesini izliyor ve o dudagın acısını diliyle gidermeyi düşünüyordu. Hayır, gülmek aklındaki son şeydi.

"Efsane diyor ki, dolunayda suyun dibine dalarsan gerçek aşkına kavuşursun."

"Elbette. Hep dolunayda olur zaten," dedi. "Gölde yüzüyor musun?"

"Dolunayda asla."

Brady dayanamayıp güldü.

Lilahl yavaşça başını iki yana salladı. Dudaklarında bir gülümsemeye uzanıp Brady'nin gülümseyen dudaklarına dokundu. "Şüphecisin!" diye azarladı.

Birisi ona dokunmayalı uzun zaman olmuştu. O kadar uzun ki, Brady kadının bileğini kavrayarak olduğu yerde tuttu ve dokunuşunun tadını çıkardı. Gözleri kapanmıştı.

Yumusak bir sesle, "Senin gibi büyük ve sert bir ada-

ma göre..." diye başladı. "Oldukça yumuşak bir dudagın var."

Brady gözlerini açtı ve Lilah'ın gözlerine baktı. "Şu andaki hislerimin yumuşaklıkla hiç ilgisi olmadığını bilmelisin."

"Ya?" Bir kaşını kaldırdı, gözlerinde bir ışıltı belirmişti. "Nasıl hissediyorsun?"

Tehlikeli bir bölgeye giriş yapmışlardı. Bu, Brady için, sıra dışı bir durum değildi. En iyi performansını tehlikeli bölgelerde çıkarırdı. "Tahmin et."

Lilah gülümsemeye devam ederek eğildi, dudaklarının arasında bir fısıltı mesafesi kalmıştı. Bir ördek, iki köpek yavrusu ve bir de domuz yavrusu ile iç içe olduğu halde inanılmaz güzel kokuyordu. Brady onu kendine çekmek, doyarsıya koklamak istese de hareketsiz kaldı. Yakın oluşunun tadını çıkararak kadının öncülük etmesine izin verdi.

Lilah konuştuğunda dudakları neredeyse birbirine değiyordu. Nefesi sıcak, çikolata tadındaydı. "Konuşmaktansa harekete geçmeyi tercih ederim," diye fısıldadı ve Brady'yi öptü.

Tadı da en az kokusu kadar iyiydi. Başlamadan bitiverdi. Lilah geri çekilmişti. "Teşekkür ederim."

Kadının ona tam olarak neden teşekkür ettiğini bilmesede Brady, daha fazlası için sabırsızlanıyordu. Yakınlaşmaları kısa sürmüştü ama üzerindeki etkisi büyük olmuştu. "Ne için?"

"Bu kadar yol gelip beni bıraktığın için." Her sözünde güle dudakları ağız kenarları oksuyordu. "Ve bir seri ka-

til çıkmadığını için," Brady'nin dudaklarına bakıyordu.
"Ve... Her şey için."

Brady kontrolü devraldı, kadını kendisine çekip öpmeye başladı.

Lilahlı öpüşüne mırıltıyla karşılık verdi ve kollarını Brady'nin boynuna doladı, başını eğerek mükemmel açıyı yakalayıp öpücüğü derinleştirdi.

Brady için hava hoştu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama Lilah geri çekildiğinde nefes nefeseydi ve sanki Brady'nin tadına doyamamışçasına alt dudakını ısırmıştı.

Brady o hissi iyi biliyordu. Beynindeki tüm kan aşağılara çekildiği için biraz afallamış bir haldeydi. Lilah, kendisini o kadar iyi hissettirmişti ki, Güzel ve yumuşak ve istekli, Brady'nin bir eli onun sırtındaydı. Pantolonunun kemer yerinden içeri giren parmakları kadının sıcak, pürüzsüz tenine dokundu. Diğer eli çenesinden tutuyordu.

Lilahlı, "Gitmem gerek," diye fısıldayarak uzaklaştı. Kapıyı açmayı denedi, iki kez, kolu tutturamadı. Brady onun üzerinden eğildi, kapıyı açtı.

"Sudan neredeyse yüz metre uzaktayız ama şu halimize bir bak," diye mırıldandı. "Bir de içine girsek neler olurdu bir düşün."

Brady güldü. "Sebepten su değil," dedi. Sebebin ne olduğunu bilmiyordu ama suyla alakalı olmadığından emindi.

"Şüpheli," dedi yeniden. Nefes nefese ve baştan çıkmış bir hali vardı.

Öyle cazip bir görüntüydü ki Brady onu kucagina geri çekip *şüpheli* neymiş göstermek istiyordu. "Haklı olabilirsin," diye başladı. "Şüpheli birini tanıdım."

"Burada bekle." Lilah arabadan çıktı ve barınağa girdi. Biraz sonra elinde sigorta kartıyla döndü. "Bunu alabilirsin, bende bir tane daha var." Abigail'in tasmağını eline dolayıp kutuyu aldı. "Biraktığın için teşekkürler, yabancı." Sonra hafifçe gülümsedi. Bol pantolonunun içinde, tüm dünyanın gözü önünde sarayına giren bir prenses gibi barınağa doğru ilerledi.

Lilah Young ancak bahçeyi geçtikten ve barınağın ön kapısına vardıktan sonra kendine, arkasına bakma izni verdi.

Hâlâ oradaydı. Brady Miller. Pilot, fotoğrafçı, olağanüstü öpüşen adam. Lilah'nın parmaklarını arasından geçirerek darmadağın ettiği saçlarla arabasında oturuyor, kendisini izliyordu.

Lilah döndü. Yavaşça nefesini bırakıp bir elini karnının altına bastırdı. "Yüce İsa," diye fısıldadı.

"Vak," dedi Abigail.

Lilah hafif bir gülüşle kapıyı açtı ve iş ortağı Cruz Delgado'ya gülümsedi. "Ben geldim. Yine."

Cruz'un o harika, bronz, sert bedeni iki dakika önce koşarak çıktığında bıraktığı yerdeydi. Sırt üstü yere serilmişti, üstünde de Lulu vardı.

Lulu kendini köpek yavrusu sanan bir kuzuydu. Sahibi birkaç günlüğüne şehir dışına çıkarken onu, buraya bırakmıştı. Bazen fazladan ilgi isteyebiliyordu. Tamam, aslında her zaman fazladan ilgi istiyordu. Lulu tam bir ilgi münhaşıydı. "Sana daha koo koo koo söylemem gerek?" diye sordu kuzuya. "Cruz benim."

Cruz yattığı yerde gülümsedi. Sonra Lulu'yu tepesinden indirerek oturdu. Saçları yumuşak tutamlar halinde yüzüne düşünce, onları eliyle itti. Erimiş çikolata renginde gözleri vardı. Lilah'ya gülümseyerek bakıyordu. "Yalnız hissetmiş. Biz de yakalamaca oynadık. O kazandı." Ayağa kalkıp Abigail'i kucığına aldı ve arkada kayboldu. Ördeği arka tarafa bırakıp geri dönen Lilah'nın elinden kutuyu alarak uyuyan üç yavruya sevecen bakışlarla baktı. "Uslu durdular mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Küçük canavarlar bir türlü rahat durmadılar."

Cruz park alanında dönüş yapan arabayı fark etmişti. "Jipin nerede?"

Lilah bu konuda konuşmak istemiyordu. Özellikle de Brady'nin arabasının sesini hâlâ duyuyorken. Sadece bu ses bile göğüs uçlarının sertleşmesine yetiyordu. "Jip Ma-in'de. Sakın sorma. Bugün işimiz başımızdan aşkın zaten. Tamamen doluyuz ve Belle Haven'de kurtarılan yeni bir hayvan olduğunu haber aldım."

Barınağı gün içinde yeterince açık tutabilmek için Cruz'la vardiyalı çalışıyorlardı. Sabah altıdan öğlen ikiye ve öğlen on ikiden akşam sekize olmak üzere iki vardiya vardı. İhtiyaç olduğundaysa hafta sonları lise öğrencilerinden yardım alıyorlardı.

Lilah genellikle ilk vardiyayı alıyordu çünkü Cruz erken gelemiyordu. Bu gece Cruz'un önemli bir işi olduğundan sabah o gelmişti. Coeur d'Alene isimli barda grup olarak sahne alacaklardı. Cruz bir rock grubunda gitaristti.

Kasabanın tek barınağını işletmesi bir yana, Lilah zor-
da kalan bir hayvan olduğunda aramılan kişiydi. Kasaba-

larında bu işlerle ilgilenen resmi bir kurum veya dernek bulunmuyordu. Bu yüzden ne zaman bir hayvanın bakıma, kalacak bir yere ihtiyacı olsa Lilah yardımına koşuyordu. Herhangi bir canlının acı çekmesine katlanamaması bunun nedenlerinden biriydi. Gördüğü her hayvanla yakın ilişkiler kurması da bir diğerydi. Hayvanları kurtarma işinden hiç gelir elde etmiyorlardı. Bağış ve yardımlar biraz işe yarsa da yeterli gelmiyordu. Lilah, Cruz'un da yardımıyla barınağı ayakta tutmak için çok çalışıyordu.

İşe genellikle, o günün müşteri dosyalarıyla başlardı. O gün gelecek veya gidecek tüm hayvanları gözden geçirir, kimin nereye yerleştirileceğine karar verirdi. Barınak birkaç bölümden oluşuyordu: dış kafesler, iç kafesler ve arkadaş canlısı, eğitilmiş hayvanların bir arada, gözetim altında beraber oynayabildikleri bir oyun odası. Diğerleriyle iyi geçinemeyen, huysuz hayvanlarla ayrı ayrı ilgileniliyordu. Lilah'nın kalbini en çabuk kazananlar da bu huysuz olanlardı.

Sabahları ilgilendiği dosya ve kayıt işlemlerine, o günün önemli olaylarını gözden geçirmek de dahildi. Veteriner randevuları, müşteri ziyaretleri, personel notları gibi. O günün önemli olayı Belle Haven'da terk edilmiş bir köpek olduğu haberi idi.

Belle Haven yolun az aşağısındaki veteriner kliniği idi. En yakın iki dostu tarafından işletiliyordu. Adam ve Dell. Köpeği Lilah için almışlardı. Köpeğe yeni bir yuva bulana dek Lilah onu alacak ve bakımını üstlenecekti. Ama önce kendisinin bakıma ihtiyacı vardı. "Geç kalkmıştım, duş alacak vaktim olmadı. Belle Haven'a gitmeden önce hızlıca bir duş alacağım."

Cruz'a uzunca baktı. "Denedik, başaramadık. Hatırladın mı?"

"Güzel olduğunu hatırlıyorum."

"Güzeldi." Birkaç yıl önce iki hafta kadar çıkmışlardı. Arkadaş kalmalarının daha iyi olduğuna karar verene dek "Birbirimizi deli etmeye başlayana kadar," diye hatırlattı Lilah.

"Evet." Cruz iş geçirdi. "Belki de beni deli etmemeye çalışmalısın."

Lilah güldü. Küçük bir kasabada yaşamak işleri zorlaştırıyordu. Yeni biriyle tanışmak gibi bir imkânı yoktu. Olanların da aralarından seçim yapmak zordu. Herkesi neredeyse çocukluğundan beri tanıyordu.

Cruz'u severdi ama iş sevgili olmaya gelince geceyle gündüz kadar farklıydılar. Ve en önemlisi: Lilah ona âşık değildi ve asla da olmayacaktı.

Ayrıca Cruz evrenin merkezi olmayı seven adamlardan dandı. Kadını onun etrafında dönüp dursun isterdi. Lilah'ın ise yörüngesinde çok fazla uydu vardı. Kendini tamamen birine adayamazdı. Şanslıydılar, bu çıkma girişimini unutup işlerini devam ettirebilmişlerdi. "Dur, tahmin edeyim. Marie yine o zavallı kışına tekme bastı?"

Cruz omuz sıktı. "Biraz öyle oldu, evet."

Lulu ilgi görene dek kafasını Lilah'ın bacaklarına sürttü. Lilah eğilip kuzunun kulaklarını okşarken, "Bu sefer ne yaptın?" diye sordu.

"Yıl dönümümüzü unuttum."

"Yıl dönümü mü? Siz birkaç aydır çıkıyorsunuz."

"O yıl dönümü değil. Anlarsın ya." Kaşlarını oynattı. Lilah gözlerini devirmişti.

"Ayrıntıya girme lütfen. Ve telafi et. Nasıl yapacağını bulabileceğinden eminim."

Lilah çıkarken Cruz düşünüyordu. Lilah'ın yan taraftaki küçük kulübede yaşıyordu. Küçük, samimi evine girince iç geçirdi. Temiz, toplu ve sıcaktı. Lilah'ın hayatındaki diğer her şey gibi.

Tek bir şey eksikti.

Üç yıl geçmesine rağmen alınamamıştı. Büyük annesinin neşeli sesi olmadan kulübe çok sessizdi.

"Miyav!"

Lilah aşağı bakınca üç ayaklı, siyah kedinin bacaklarına dolandığını gördü. Kurtarılan ve doğru ev bulunana dek Lilah'ın bakımını üstlendiği birçok hayvan olsa da, Sadie onun en sevdiğiydi. Adil olmadığını biliyordu ama gelin de bunu sızlayan kalbine anlatın. Sadie için iki uygun ev bulmuştu ama ondan ayrılmaya dayanamamıştı.

Ne zaman kolu kanadı kırık, sakat bir hayvan görsen ona bağlanırdı. Onu kimselere vermek istemezdi. Ama Sadie sakat değildi. O özeldi.

Kabul, işin aslı hayvanların hepsi Lilah için özeldi. Kendine engel olamıyordu, hiçbirini bırakmaya dayanamıyordu. Terk edilmenin nasıl bir his olduğunu en iyi o biliyordu.

"Miyav!" Sadie minik kafasını Lilah'ın ayaklarına sürtüyordu.

Lilah onu kaldırdı ve yüzünü yumuşak tüyelerine sürdü.

Sadie yetişkin bir kedi olmasına rağmen aldatıcı bir biçimde ufacıktı. Asıl hata onun bu ufacık haline kanıp yavru kedi kadar uysal olduğunu düşünmek olurdu. Sinirlendiğinde büyük kedileri aratmıyordu.

"Ben Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sadie ona uykulu gözlerle baktı. Boğazından kalın gultular çıkararak yaklaştı, Lilah'nın çenesini ısırıldı.

"Ya, demek acıktım."

"Miyav!"

Çenesini ovalayarak pencereye doğru ilerledi. Brady'nin arabası gitmiş olabilirdi ama Lilah'nın dudaklarını open o dudakların anısı hâlâ oradaydı. "Genellikle takıldığım adamlardan daha maço bir tavrı vardı ama güven bana, ona yakışıyordu." Sadie'nin yargılayan bakışlarıyla karşılaşınca savunmaya geçti. "Hey, bana öyle bakma. Uzun zaman olmuştu."

Ve yapayalnızdı.

Gerçek şu ki, bir şeylere ihtiyaç duyuyordu.

Daha doğrusu birine. Evet, birine ihtiyaç duyuyordu. Ama Sunshine küçük bir kasabaydı ve Adam ile Dell, ağabeyleri gibi onun üstüne titriyorlardı. Onlar varken evlenmek gibi saygın niyetleri olmadan Lilah'ya yaklaşan adam hayatını riske atıyor demektir.

Bu da Lilah'ya pek seçim şansı tanımıyordu. Gizlice, pek de saygın niyetleri olmayan bir adama özlem duyuyordu.

Brady gibi.

Adam ve Dell'in neden böyle davrandığını biliyordu. Üniversitedeki ikinci yılında Sunshine'a dağılmış bir halde geri döndüğünde kendisini toparlayan onlar olmuştu. Bu kadar dağıtmış olmasının sebebiyse karışıklı ama özetle büyükannesini kaybetmişti ve bir adamın onu mahvetmesine izin vermişti. Toparlanması biraz zaman alsa da hayatına devam edebilmişti. Daha da güçlenmişti. Adam ve Dell de bundan biliyorlardı. Ama alışkanlıklar

değişmiyordu. Sadie'ye, "Yatağında bir adam istiyorum, çok mu?" diye sordu.

Sadie ona açık yeşil gözleriyle bakmıştı sadece. Lilah iç geçirdi. Tanıdığı adamların hiçbiri Adam ve Dell ile ters düşmek istemiyordu. Gizli ilişki yürütebilecek, bekçi köpeklerini atlatabilecek birkaç adam vardı elbette.

Cruz gibi.

Ama Cruz'u saymıyordu çünkü onu arzulamıyordu.

Kahretsin, öyle bir arzuyla yanmak istiyordu ki, tüm vücudu sızlasın, acı çöksin.

Brady'yi hatırladı ve titredti. "Beni öptü," dedi Sadie'ye.

Aslında ilk Lilah onu öpmüştü, sonra işi o devralmıştı. Ve ah tanrım, öyle bir devralmıştı ki, Bedeni o öpüşme-de eriyip giderken, adamın saldırısı dünyasını yerinden oynatmıştı. Elbette iyi yönde. Meğer, farkında olmadan böyle bir şeyi arzuluyormuş.

Ve Lilah adamın arabasına çarpmıştı. "Tanrım!" diye inleyip yüzünü kapattı. "Tam bir aptalım."

"Miyav!"

"Peki, nasıl bir aptal olduğumu yüzüme vurmadığın için çok teşekkürler." Cep telefonunu çıkardı ve hızlı aramadan Dell'in numarasını çevirdi. Birkaç yıl önce iki genç adam yolun aşağısındaki mülkü alıp kliniği kurdularında üçü sıkı dost olmuşlardı. Onların aileleri yoktu, Lilah da büyükannesini kaybetmişti. Üçü birbirinin ailesi haline gelmişti.

Dell telefonunu telesekretere yönlendirmişti. Lilah da Adam'ın numarasını denedi. Yine telesekreter çıktı. "Tam dizilere Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org> bırakırken, "Oldukça sıkıntılı bir durum. Bir düş alacağım sonra kur-

tarılan köpeği almaya geleceğim. Size gelince neler olduğunu anlatırım. Ah, bir de jipimle ilgili yardımınıza ihtiyacım olacak ”

Belle Haven kliniği Coeur d'Alene'e yakındı ve Sunshine gibi küçük kasabalara komşuydu. Yakınlardan evcil hayvan almak isteyenler buraya geliyordu. Ayrıca daha büyük hayvanlara, vahşi hayvanlara ve çiftlik hayvanlarına hizmet verebilecek şekilde çiftlik bölgesinde konumlanmıştı. Dell işyerini birkaç personelle beraber yürütüyordu. Ünü tüm kuzeye yayılmıştı. Adam ise arama ve kurtarma işindeydi. Hayvanları evcilleştiriyor, yavru köpekleri arama-kurtarma köpekleri olarak eğitiyordu. İlgiden rahatsız olmasına rağmen onun da ünü bölgede yaygındı.

Lilah telefonu bıraktı ve soyunarak banyoya doğru ilerledi. Üzerinde dizüstü bilgisayar ve kitaplar bulunan mutfak masasının, yanından geçmişti. Dün gece çalışırken burada uyuyakalmıştı ve biyokimya kitabının bir sayfası yüzüne yapışık şekilde uyanmıştı.

Çalışması yarım kalmıştı ve fizik ile hayvan anatomisi derslerinden yakında iki ödev teslimi, bir de vizesi vardı ama onlarla daha sonra ilgilenecekti. Bol, eski iş kıyafetlerini düştükleri yerde bıraktı. Barınakları temizlemek için uygun kıyafetler olabilirlerdi ama esrarengiz yabancıyla tanışmak için hiç de uygun değillerdi. Kim bilir bu görünümüyle adam onun hakkında neler düşünmüştü? *Aman, ne düşünürse düşünsün* dedi kendi kendine.

Hem kıyafetleri ne kadar kötü olursa olsun adam onu öpmüştü, öyle değil mi? Yani çok da kötü şeyler düşünmüş olamazdı.

nahkâr zevkleriyle şımarıttı. Pahalı sabunlar ve her çeşit güzel kokular arasından hindistancevizli olanı seçti. Bugün hindistancevizi gününde olduğuna karar vermişti.

Sıcaklık ve güzel koku banyoyu sarınca rahatladığını hissetti. Suyun altında uzun süre kaldı, günün geri kalanı için hiç acelesi yoktu.

“Ah!” diye bağırdı. Su birden buz gibi olmuştu. Ortaçağdan kalma su ısıtıcısı sağ olsun. Titreyerek duştan çıktı ve küçük banyosunun paspasına bastı. Paspas kayınca dizini klozete çarpması bardağı taşıran son damla oldu. “Sıçayım!”

Lavaboya kraliyet ailesinin bir üyesiymiş gibi kurulan Sadie sırttı.

“Sıçayım demek küfürden sayılmaz,” diye kendini savundu Lilah. Bir havlu kaptı. “Sıçmak kelimesi gayet normal fiillerimizden biridir.”

Sadie arka bacaklarından birini kaldırdı ve bu fiili gerçekleştirdiği mahrem bölgesini temizlemeye koyuldu.

“Tamam, tamam.” Lilah yere eğildi, kıyafetlerinden birinin cebinden bir dolar çıkardı. Mutfağa giderek parayı tezgâhtaki küfür kavanozuna attı. Bu kavanoz Bayan Morrison’un fikriydi. Bayan Morrison’un bir papağanı vardı ve geçen ay Meksika’yı gemiyle gezecek bir haftalık bir yolculuğa çıkmadan önce kuşunu Lilah’ya emanet etmişti. Eve döndüğünde papağanın dağarcığına yeni sözcükler kazandığını öğrenmekten pek de memnun olmamıştı. Hele öğrendikleri “Sıçayım!”, “Siktir!” ve “Kahretsin, Cruz!” gibi sözcükler olunca.

Kavanozda elli dolara yakın para birikmişti.

İki yüce yarıdönme Lilah kendine son günü şımarılacaktı. Bu gidişle haftaya spasına kavuşabilirdi.

Temiz bir kot ve yuvarlak yaka bir tişört giyip kızartma makinesine iki dilim ekmek koydu. Dilimlerden biri ekmeğin burnundan arta kalan ufak bir parçadan oluşuyordu ama olsun. Alışverişe çıkması gerekiyordu. Market alışverişine barınakları ve kafesleri temizledikten sonra çıkardı çünkü alışverişte oradan kazandığı parayı kullanırdı. Makine, kızaran ekmekleri yukarı ittiğinde mutfak lambasının ışığı titredi ve söndü. Yine ampul patlamıştı. O çok kötü, yedi harfli kelimeyi söylememek için kendini tuttu çünkü hiç parası kalmamıştı. Çekmeceden yeni bir ampul çıkardı.

Kulübenin bakıma ihtiyacı vardı ama işyeri için aldığı krediyi ve okul harcını ödemekten, geçimini zor sağlıyordu. Patladıkça ampulleri değiştiriyordu ki bu her zaman oluyordu. Çünkü ampuller tüm elektrik sistemini yeniletmekten daha ucuzdu. Er ya da geç tamiraty yaptırması gerekecekti ama şimdilik bekleyecekti. Çıkacak masrafların düşüncesi bile göğsünün daralmasına neden oluyordu.

Stresi sonraya sakla, dedi kendi kendine. *Bir kâse dondurma ile kendini ödüllendireceğin zamana*. İç çekerek kızarmış ekmeklerine baktı. Tereyağı kullanmayacaktı çünkü böylesi daha sağlıklıydı. Hem daha sonra dondurma yiyerek bol kalori alacaktı zaten. Ama çilek reçelin-den sürebilirdi. Çünkü adı üstünde çilek bir meyveydi ve meyve sağlıklıdır.

Dışarı çıktı ve Belle Haven'e doğru yürümeye başladı. Önceki gece yağın yağmurdan dolayı toprak yol hâlâ çamurluydu ve botlarının altına yapışıyordu. Lilah yağmurdan sonra dışarı çıkmayı severdi. Derin bir nefes alarak ıslanan toprak kokusunu içine çekti. Bu en sevdiği kokuydu.

Gölün ardında inişli çıkışlı tepeler ve Coeur d'Ale-
ne'in silüeti görünüyordu. Renkler o kadar canlı ve göz
alıcıydı ki bir tablodan fırlamış gibi duruyorlardı.

Yol klinikte son buluyordu. İki katlı geniş bir binay-
dı, bir yanını tamamen kaplayan geniş bir ambar, diğer
yanında da malzemeleri koydukları birkaç küçük binayla
kafes vardı. Lilah park alanını geçerken Dell ve Adam'ın
arabalarını gördü. Adam'ın ki her zamanki gibi tertemiz
ve parlaktı. Dell'inki ise toz tabakasıyla kaplıydı ve iş
aletleriyle doluydu. Lilah onları düşününce bile gülümser
gibi oluyordu. Burada olmak onu sıcacık bir huzurla dol-
duruyordu. Ancak o da ne? Üçüncü bir araba daha vardı.

Bu üçüncü arabanın arka tamponu çatlamış ve göç-
müştü. Sanki biri jiple arkadan çarpmış gibi. Çok yorgun,
çalışmaktan tükenmiş biri.

Ah tanrım. Brady, arabasını en yakın dostlarının araç-
larının yanına park etmişti. Sanki yeri, o ikisinin yanıy-
mış gibi.

O an anladı. Brady isminin neden tanıdık geldiğini an-
ladı. Daha önce nerede duyduğunu hatırladı. Her yanını
korku ve beklentinin garip bir karışımı sarmıştı. Ön kapı-
dan içeri girip telefonla konuşan sekretere el salladı. Kar-
şılama masasının arkasında oturan kızın adı Jade'di. Giriş
salonunda tüm iki ayaklı ve dört ayaklı müşterileri karşı-
layan geniş bir açıklık bulunuyordu. Bekleme salonunda-
ki rahat koltuklar gelenlerin cam duvarlardan manzarayı,
bahçedeki hayvanları ve doğal yaşamı izleyebilecekleri
şekilde yerleştirilmişti.

Dışarıdaki otlakların birinde üç at vardı, bir diğerinde
bir koyun otliyordu, kenardakinde ise bir kaz sürüsü gö-
lün kenarında paytak paytak yürüyorlardı.

İçeride insanlar, bekleme salonunda, yanlarında kedileri, köpekleriyle oturuyorlardı. Bir kişiye yanına kafesteki tavşanıyla bekliyordu.

Lilah buradan geçip ofislere yöneldi. Sadece olağanüstü günün keyfini çıkarmak için bir camın önünde duraksamıştı. İki haftadır aralıksız yağan yağmur dinmişti. Gölün önüne bir battaniye serip oturmak için neler vermezdi. Ayaklarını suya daldırırdı, elinde de güzel bir kitap olurdu. Tabii hayvan anatomisi kitabı değil. Ama ne yazık ki uzun zamandır kendine ayıracak zamanı olmuyordu.

“Hiç eskimiyor, değil mi?”

Tanıdık erkeksi sesin geldiği yöne döndü.

Dell bir kolunu dostça Lilah'nın omzuna attı. Dell amansız ama zararsız bir çapkındı. Doksan yaşındaki büyükannelerin bile kıkırdamasına, henüz bebek bezi giyen kız çocuklarının bile kirpiklerini kırıştırtmasına neden olabilirdi. En bariz sebep müthiş yakışıklı oluşuydu. Bir seksenden uzundu, bir zamanlar oynadığı Amerikan futbolunun etkisiyle kaslı bir vücuda sahipti. Yerli atalarına işaret eden sıcak kahverengi teni, buna ek, keskin koyu renk gözleri vardı. Siyah saçları göz alıcı hatlara sahip yüzüne düşüyordu. Daima gömleğinin kollarını sıvardı, ilk düğmesini açık bırakırdı ve gömleği eskimiş kotunun üzerine çıkarırdı. Üniversite öğrencilerine benziyordu. Gözleri dışında. Kendisi daha otuzuna varmamış olsa da, o gözler otuz yıldan daha fazlasını görmüş geçirmiş gibi bakıyordu.

Gülümsemesiyse şeytaniydi. Bu gülümsemeyle kalpleri ortadan ikiye ayırırdı da ne yaptığından habersiz yoluna devam ederdi. Dell, Sunshine'ın kalbi, ruhu ve aynı zamanda

Lilah ona sarılmak için döndü. "Seni aradım," dedi.

"Ameliyattaydım. Seni geri aradım aslında. Mesajımı almadın mı?"

"Hayır." Lilah telefonunu çıkardı, ekrandaki cevapsız çağrı işaretini gördü. "Duştaydım herhâlde."

"Önemli değil." Dell'i bekleyen müşterilerin görüşü dışındaydılar. Lilah'ya gülümsedi. "Sana haberlerimiz var."

"Neyle ilgili?"

Dell onu koridorun diğer tarafına çevirdi. Adam ofisinden çıkıyordu. Dell'den daha yapılı olan Adam tıpkı şu kafes savaşıçlarına benziyordu. Sert, sinirli ve dayanıklı. Yüzüne baktığınızda bambaşka bir görüntüyle karşılaş-yordunuz.

Bir meleğin yüzüne sahip gibiydi. Lilah'nın meleği. Koyu, karmakarışık saçlar; güçlü yüz hatları ve Dell'inki gibi yakıcı bir gülümseme. Bu gülümsemeye nadir rast-lansa da etki aynıydı.

Adam'm yanındaki adamın da kötü çocuk gülümseme-si vardı. Lilah bunu zaten biliyordu. Brady'nin Adam'la birlikte kendisine doğru yaklaşmasını izledi. Bedeni ara-larındaki o gizemli çekimi hatırladı ve karnının altında-ki o mahrem yer titredi. Lilah dışarıdan sakın görünüyor olabilirdi ama içten içe daha yarım saat önceki öpüşme-lerini düşünüyordu.

"Adam ile sana Outback Sokağı'nda bir koruyucu ai-lenin yanında yaşadığımızı anlatırdık, hatırlıyor musun?" diye sordu Dell.

"Evet. O adam size burayı satın alacak parayı bırak-mıştı."

"Adı Süretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://trantey.org> ni yanına

almıştı ama bizden önce bir çocuğu daha almıştı.”

Dell ona diğer çocuktan bahsetmişti. Bu çocuk Adam’dan birkaç yaş daha büyüktü ve erken mezun olup orduya yazılmıştı.

Adı Brady’di, elbette. Bu ismi daha önce de duymuştu ama yakışıklı yabancıyla aralarında bir bağ kuramamıştı. Brady daha önce ziyarete gelmemişti. En azından birkaç yıldır gelmiyordu. Lilah, Dell ve Adam’la o kadar zamandır yakın arkadaştı. “Kayıp bakım evi kardeşiniz.”

“Kayıp değildi,” dedi Dell. “Özel Kuvvetler’deydi. Bir süredir de ülke dışındaydı. Uzun zamandır gelip bizi ve yerimizi görmesi için dil döküyorduk. Sonunda geldi.”

Brady konuşmamıştı ama Lilah onun bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. Aslında üç adam da ona bakıyordu. Odada o kadar fazla testosteron vardı ki zorlukla nefes alabiliyordu. Brady de Adam ve Dell gibi kendinden emin bir tavra ve güçlü bir yapıya sahipti. Üçü bir araya gelince... *Ulu tanrım.*

Aynı kabukta üç muhteşem bezelye.

Brady’yi uzakta tutan nedeni hiçbir zaman anlayamamıştı. Dell ve Adam da bu konuda bir şey söylememişlerdi. Lilah’nın keşfettiğine göre erkekler duygular ve detaylar hakkında konuşmaktan kaçınıyorlardı.

Lilah orada öylece dikilip Brady’nin karşısında duruşunun şokunu atlatmaya çalışırken Adam yaklaştı ve onu her zamanki gibi selamladı. Saçını çekerek, “Selam, tatlı bela,” dedi.

“Selam.” Ona taktıkları isme karşı çıkamıyordu. Kahretsin, o bu ismi hakkıyla yaşatıyordu.

Adam elini onun kolundan kaydırarak elini tuttu, sıktı ve yanındaki adamı işaret etti. Arabasına çarptığı, hormonları-

nin hâlâ çalıştığını kanıtlayan adamı işaret etti. "Lilah," dedi. "Bu yanımdaki kişi..."

"Brady Miller," diye mırıldandı Lilah.

Brady'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözlerinde bir ışık belirdi. Başını hafifçe eğerek, "Merhaba Lilah," dedi.

Dell şaşkınlıkla bir Lilah'ya bir de Brady'ya bakıyordu. "Siz tanışıyor musunuz?"

Brady bir kaşını kaldırarak Lilah'ya baktı. Açıklama işini ona bırakıyordu.

Harika. Lilah açıklamalardan nefret ederdi. "Şey, aslında komik bir hikâye bu." Zorlukla gülümsedi. "Biz, şey..." Omuz silkti. "Bu sabah bir çarpışma yaşadık."

Brady elleri ceplerinde, topukları üzerinde sallanıyordu. Belli ki çok eğleniyordu, *piç kurusu*. Kahretsin ki Lilah'nın içinde bir şeyler ondaki bu sinir bozucu karizma-ya ve erkeksi güvene tepki veriyordu.

"Bir çarpışma yaşadınız," diyerek Lilah'nın sözlerini tekrar etti Dell. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Şöyle ki..." Kahretsin. "Tamam, ben ona çarptım."

"Açıkla," dedi Adam. Adam konuştuğunda kelime israfı yapmazdı.

"Ona çarptım işte," dedi. "Yani jipimle arabasına arkadan tosladım."

Brady gülecekmiş gibi görünüyordu.

Adam ve Dell'in bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Daha çok Brady'nin Lilah'ya bakış şekline dikkat kesilmişlerdi.

Brady ona uzun, soğuk ve kurak bir kıştan çıkan bir kaplanın avına bakacağı şekilde bakıyordu.

Ah ulu tanrım. Buna hazırlıklı değildi. Yeterince deo-

dorant sıkmamıştı bir kere. Daha da kötüsü vardı. Daha bu sabah mutlu ve düzgün bir hayatı olduğuna yemin edebilirdi. Tamam çok çalışıyordu, iflas etmeye ne kadar yakın olduğunun bilincinde stres doluydu ve bazen kendini çok yalnız hissediyordu ama karşılaştırma yapınca çoğu insana göre iyi bir yaşamı vardı.

Bu yüzden de yeni çıkan bu huzursuzluğuna bir anlam veremiyordu.

Sonra Brady'ye baktı ve anladı.

Hepsi onun suçuydu.

Brady tüm dünyayı dolaşmıştı. Üç dili, derdini anlatacak kadar iyi konuşabiliyor ve daha birçoğunu da anlayabiliyordu. Yıllar boyunca birçok beceri geliştirmişti. Bazılarıyla gurur duyuyor, bazılarını dile getirmeye gerek bile görmüyordu. Baktan şeyler görmüş hatta baktan şeyler yapmıştı.

Bu yüzdendir ki ne zaman harekete geçileceğini ne zaman geri çekilip olayları akışına bırakmak gerektiğini biliyordu.

Bu olay da akışına bırakması gereken bir durumdu.

Burada olma sebebiyse karışıkı. Yıllar öncesiyle ilgiliydi. Hâlâ kopmayan bağları olduğunu fark etmesiyle ilgiliydi. Beş yaşındayken uyuşturucu bağımlısı annesi tarafından terk edilmiş, çocukları pek sevmeyen uzaktan bir akrabasının başına kalmıştı. Ergenlik çağına girdiğinde bakım evlerine düşmüştü. Siska, bücür ve itip kakılması kolay bir çocuktur.

Ta ki yolu, Sol Anders'ın evine düşene kadar.

Sol, küstah bir kovboydu ve ayrıca bir veterinerdi. Büyükbaş hayvanlara bakıyordu. Brady'ye, onun yanında daha önce

kesini çıkarabileceği bir yol. Sol'un bodrumunda bir spor odası, orada da bir kum torbası vardı. Sol o torbayı kullanması için Brady'yi teşvik etmişti.

Sonra, iki kayıp çocuk daha Sol'un kanatları altına girmişti. Brady liseyi bir yıl erken bitirip orduya katılmadan önce iki yıl hep beraber yaşamışlardı.

Adam ve Dell.

Birkaç yıl sonra Sol, Montana'da bir araba kazasında öldüğünde Brady başının çaresine bakma konusunda bir profesyonel olmuştu. Orduya hizmet verirken motorlu ve kanadı olan her şeyi uçurabilmeyi öğrenmişti. Görevler arasında üniversite eğitimini de tamamlamıştı.

Her birinde Sol'un anısı ona yol gösteriyordu.

Sol'un ona para bıraktığını biliyordu. Mirasını, yanına aldığı üç kayıp çocuk arasında paylaştırmıştı. Brady kendi payını almayı reddetmişti. İhtiyacı yoktu. Parayı Adam ile Dell'e devretmişti. Onlar parayla bu yeri alıp hayvan merkezini inşa ederken ve kendilerine bir yaşam kurarken, Brady de yolculuklarla dolu hayatına devam etmişti.

Arazinin tapusuna Brady'nin adını da yazdırmışlardı. Çünkü onun da bu hayatın bir parçası olmasını istiyorlardı. Brady'nin bunlardan, sonradan haberi olmuştu.

Brady onlarla aynı istekleri paylaşmıyordu. Ne ev olarak nitelendirebileceği bir yere ne de Adam ve Dell'in, ona borçlu olduklarını hissettikleri paraya ihtiyaç duyuyordu.

Onlar da bunun farkındaydı. Brady'nin karşısına, karşı koyamayacağı bir teklifle çıkmışlardı. Tamir edilmesi gereken bir helikopterle kısa süre için de olsa Amerika'nın güvenli ufuklarında süzülme şansını sunmuşlardı.

Milyon yıl öncesinde kalan birkaç güzel gün hatırına Brady için bunları yapmaları çok hoştu. Şeker çalmayı, pornoları aşırılmayı ve geceleri bisikletleriyle gizlice kaçmayı içeriyordu bu günler. Belli ki Lilah ile bağları bunlardan daha derin şeylere dayanıyordu.

Üçünün bir aile gibi davranmalarını izledi, kendisinin orda olmasına rağmen yakınlıklarına hayran olmuştu.

Adam, Lilah'ya, "Bu yüzden mi arabayla değil de yürüyerek geldin?" diye sordu. Dell'i bekleyen müşteriler duymasın diye kısık sesle konuşuyordu.

Adam'ın tavrı sertti. Dell kadar kara olmasa da kişiliği karanlıktı ve istediğinde çok korkutucu olabiliyordu.

Lilah korkmuş gibi görünmüyordu.

Hem de hiç.

"Bir buçuk kilometre kadar bir şey," dedi. "Benim için de egzersiz oldu."

"Hi-hı. Ama sen egzersizden nefret edersin."

"Belki de kotum sıkı, biraz kalori yakmak istedim." dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse kaza da öyle abartılacak bir şey değildi. Herkesin başına gelebilirdi."

Brady hafifçe öksürünce Lilah ona kötü bir bakış fırlatıp tekrar Adam'a döndü. "Hem aptallığım üzerine başka bir zaman konuşabilir miyiz? Bugün çok yoğunum."

Adam'ın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi? Aptallığın üzerine konuşabilir miyiz? Söz veriyor musun? Çünkü aptallığın üzerine konuşmaktan da nefret edersin."

Lilah, Adam'ı itti. Birbirini çok iyi tanıyan, birbirinin yanında rahat olan iki kişi gibi davranıyorlardı.

Brady aralarında cinsel gerilim var mı, anlayabilmek için ikisini de dikkatle inceledi. Sevgili olup olmadıklarını merak etti.

Lilah, Adam'ı tekrar itti. Adam yerinden oynamadı bile. Lilah'yı yakaladı, bir kolunu boynuna dolayarak kendine doğru çekti ve Lilah küfredip onun karnına vurana dek saçlarını karıştırdı.

Aralarında cinsel bir bağ olmadığına karar verdi. Sevgili de değillerdi. Bu kesinlikle kardeşler arasında görülebilecek bir ilişkiydi.

Adam'ın karıştırdığı saçlarını düzeltmeye çalışırken Lilah, "Pendejo," diye homurdandı.

Aptal herif. Bir seksenlik kas yığını Adam'a az önce aptal herif demişti.

Lilah'dan gelen bir başka darbeden kaçınırken, "Bildiği tek kötü söz," dedi Adam. "Belki de yeni bir şeyler öğrenme zamanın gelmiştir, tatlı bela."

Lilah omuzlarını kaldırdı, başını geriye attı. "Dinle, çok eğlensem de, bugün ilgilenmem gereken iki köpek yavrusu, bir domuz, iki kedi, bir kuzu, bir de ördek var. İşe geri dönmeliyim. Kurtarılan köpek nerede?"

"Üçüncü kafeste," dedi Dell. "Erkek, yetişkin, kısırlaştırılmış, melez. Bir depoya terk edilmiş ve anladığım kadarıyla bir arabanın altında kalmış."

Brady, Lilah'nın yüzünde beliren duyguları izliyordu. Korku, üzüntü, kararlılık. "Yaralanmış mı?"

"Diyaframı yerinden oynamış," dedi Dell. "Ve evet, ameliyat ettim. Düzeltildi."

Lilah'nın yüzündeki üzüntü dağıldı. Dell'e tatlı bir şekilde gülümsedi. "Borcumuz ne kadar?"

“Senin için her zaman *pro bono*, tatlım. Masraflar şirketten. Durumu çok iyi ve artık gitmeye hazır. İlaçlarını da hazırladım. Ah, dikkatli olmalısın. Biraz ürkek ve huzursuz. Özellikle de erkeklerin yanında. Cruz’u uyarmalısın.”

Adam, Lilah’nın düzelttiği saçları yeniden karıştırdı. “Köpeği al ve beş dakika sonra benimle evin önünde buluş, seni götürüyüm. Jipine de gidip bakarsın,” dedi.

Lilah içini çekti, saçlarını tekrar düzeltmekle uğraşmıyordu. Adam ve Dell’i geçti. Brady’ye attığı bakış ihtiyatlıydı.

Duş almış, üstünü değiştirmişti. Uzun kahverengi saçları hâlâ ıslaktı ve dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Başının üstüne yerleştirdiği güneş gözlükleri saçlarının yüzüne düşmesini engelliyordu. İş kıyafetleri gitmişti, onların altından zar zor seçilen vücut hatları dar kotu ve örgü tişörtü sayesinde meydana çıkmıştı. Kıvrımlı vücudu Brady’nin içini sızlatacak kadar seksiydi.

Tek kelime etmeden Brady’nin de yanından geçti. Geçerken kokusunu geride bırakmıştı.

Hindistan cevizi. Tıpkı meyve gibi kokuyordu ve Brady de kendini susamış gibi hissediyordu.

Ve aç.

Belki de onu çıldırtan koku değildi, kadının ta kendisiydi. Belki de Lilah’nın varlığı onu böyle aç hissettiriyordu.

Lilah kalçalarını sallayarak girişe yöneldi. Yanından geçerken sekreter masasında oturan, yirmilerin ortasındaki kadına gülümsedi ve arkasına bile bakmadan kay-

boldu. Önemli değildi, Brady ikisine de yetecek kadar bakıyordu zaten. Ama kahretsin ki, harika bir kıçı vardı. Sonunda gözlerini ayırabildiğinde Adam'ın karanlık bakişlarıyla karşılaştı. Bu bakişlar *bana-onun-kıçına-bakmadığını-söyle* diyordu.

"Bugün Lilah'ya bir şey oldu mu?" diye sordu Adam. Sesi kulağa normal gelse de Brady'yi kandıramamıştı.

Durumdan hiç memnun olmadığı belliydi.

Kime kızdığını anlamak için âlim olmaya gerek yoktu ve kızdığı kişi paskalya tavşanı değildi. "Hayır," dedi Brady. "Ve ben de iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Bak, onun da dediği gibi, önemli bir kaza değildi. Sadece tampona biraz değdi. Ben arabamda bile değildim. Araba marketin önünde park halindeydi."

Dell başını sallayarak Adam'a baktı. "Yine kendini fazla zorluyor."

Fazla mı zorluyor? Bu ne demek oluyordu?

"Adam!" Sekreter masasındaki kadın sesleniyordu. "*Coeur d'Alene Günlükleri* 'nde resmini görüp gelmiş bir kadın var burada."

"Yani?" diye sordu Adam.

"Yani, senin seksi olduğunu söylüyor ve biriyle birlikte olup olmadığını soruyor. Diyor ki senin golden retriever'ların gibiymiş, tatlı ve eğitilmeye hevesli."

Dell sırtıttı.

Adam'ın sol gözü seğirdi.

"Bu konuşan Jade," dedi Dell. "Burada işlerden o sorumlu. Ve sorumlu derken, kontrolü elinde tutmayı gerçekten sever."

Küstah bir güzelliğe sahip olan Jade masasının ardında bir kaşını kaldırmıştı. Eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

Dell ikisi için de yeterince eğleniyordu, devam etti. "Onun iyi tarafında kalmaya dikkat et. Hepimizden daha sinirlidir. Soğukkanlı olmayı bir türlü öğrenemedi."

"Tam burada oturuyorum, biliyorsun," dedi Jade.

Dell kocaman sırttı. "O halde hemen yanına gelip ne kadar titiz ve gergin biri olduğunu anlatabilirim."

Jade ona sırtını döndü. Burnunu havaya dikmişti. Defilelere yakışır kıyafetler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu.

Adam başını salladı. "Dostum, bu söylediklerinin cezasını çekeceksin. Çekeceğini biliyorsun. Şimdiden sonra randevularını ikiye katlayacak ya da yine tuzla şekeri karıştıracaktır. Ya da bunlara benzer kötü şeyler bekle derim."

Dell olabilecekler konusunda endişeli görünmüyordu. Brady'ye döndü. "Peki, yeri nasıl buldun?"

"Oldukça sevimli bir mekân," dedi Brady. "Hayvan bakımı, yetiştirilmesi ve eğitimi. Birçok ihtiyacı karşılıyorsunuz."

"Ve helikopter de var," dedi Dell. "Adam, sana helikopteri gösterdi."

"Evet." Adam ayrıca ona altı ay öncesine kadar bir kiracıları olduğunu da söylemişti. Hayvan yetiştiren şirket dışarıdaki küçük binalardan birini kiralamıştı ve batmıştı. Kirayı ödemedен çıkmışlardı. Dell ve Adam bir ay önce bu borçların karşılığı olarak Bell Soloy 47 helikopterini almışlardı. Çayırın karşısındaki küçük havaalanından

getirilmişti ve o zamandan beri bir hurda yığını olarak bahçede duruyordu.

Brady bu bebeğe iyice bakma fırsatı bulmuştu. İtiraf etmek istemediği bir ilgi uyanmıştı içinde. Bell 47 bir efsaneydi ve hava maceralarının öncüsüydü. Tekrar uçabilmesi için yapılacak çok iş vardı ama bir yandan Adam ve Dell işlerini büyütme için bir yol arıyorlardı. Sunshine kasabasında ıssız bir yere klinik açmışlardı ve Dell'in bazen ona gelemeyen hastalara ulaşmak için günler süren yolculuklara çıkması gerekebiliyordu. Helikopterin bu gibi durumlarda kullanışlı olacağını düşünmüşlerdi.

Tabii tekrar çalışırsa.

Ve onu uçuracak bir pilot olursa.

Brady burada devreye giriyordu. Bell 47 onun için atılan bir yemdi. Brady'nin karşı koyamayacağını biliyorlardı. Onu tekrar göklerde, şarkılar söyletecek şekilde tamir edebilmesini ve bu bebeği uçuran kişi olmasını istiyordu.

"Nadide bir parça," diye itiraf etti.

"Tamir edebilir misin?" diye sordu Dell.

"Evet." Her türlü makineyi tamir edebilirdi ama bir Bell'e ancak rüyalarında el atardı.

"Uçurabilir misin?"

"Evet." Kanadı olan her şeyi de uçurabilirdi. Bunu onlara da söyleyecekti ki birden boynunun arkasında bir şey hissetti; bir farkındalık, sıcak bir his. Dönünce Lilah'nın onlara doğru geldiğini gördü. Kollarında koyu kahverengi kabarık tüylere sahip bir köpek vardı.

Köpek çok zayıftı, bakışları donuktu.

"Ne kadar zamana uçacak duruma getirebilirsin?" diye sordu Dell. Hâlâ helikopterden bahsediyordu.

Lilah'nın kurtarılan köpeğe sarılmasını izlerken düşünüyormuş gibi yaptı.

Lilah çenesini köpeğin başına sürüyor, yumuşak bir sesle, "İyi köpek," diye mırıldanıyordu.

Köpek bir an tereddüt etti, sonra kararsız bir tavırla hafifçe Lilah'nın çenesini yaladı.

Onu sıkıca kucaklayarak, "Ay, sen çok iyi bir köpek-sin," dedi.

Brady bir kez daha kendisini dört ayaklı bir canlıyı kıskanırken bulmuştu.

"En azından bir ay kalırsın diye ummuştum," dedi Dell.

"Bir ay mı? Neden?"

"Bir helikopter ve tabii onu uçuracak olan pilot gerçekten işimize yarar mı, bunların masraflarını çıkarabilir miyiz anlamak için o kadar süre gerekir diye düşünmüştüm."

Lilah köpeğin tüyelerine gömdüğü başını kaldırdı ve yosun yeşili gözleriyle Brady'ye baktı.

Bir ay... Gelecek haftalara iş almıştı.

"Hadi ama," dedi Dell. "Burada kalman çok güzel olacak."

Kahrolası bir ay. Tek bir yerde. Lilah'ya göz atınca içinde bir şeylerin sızladığını hissetti. Yapma bunu... Ama gerçek şuydu ki, tatil yapma zamanı gelmişti ve uçuşlarını ayarlayan şirketten hiç kimse tatile çıkmasına itiraz edemezdi.

Ve yazı, Coeur d'Alene dağlarında geçirmekten daha kötü geçireceği yerler de vardı.

Tekrar Lilah'ya bakma hatasına düştü. Aralarında oluşan cinsel çekime göre bir karar alacak değildi. Asla aletinin onu yönetmesine izin vermezdi. İhtiyaçlarını, isteklerinin önüne koyardı.

Her zaman. "Bak, teklif için gerçekten teşekkürler ama kendime sadece bu gecelik bir oda tutacağım. Herhangi bir söz vermeden önce aramam gereken yerler var."

"Tavan arasında kal," dedi Dell. "Adam'ındı ama artık orada kalmıyor." Bakışlarını kardeşine çevirdi ve sırtıttı. "Çılgın, eski sevgililerinden biri onu korkuttuğundan beri cesaret edemiyor."

Adam'ın ifadesi değişmedi ama Dell'e o-konuya-girersen-ölürsün bakışı attı.

"Adı Cameron'du," dedi Dell. "Küçük tatlı bir şeydi. Bir yanlış anlama olana dek. Cameron ilişkilerinin özel olduğunu sanıyormuş ama şuradaki adamı görüyor musun? O tek eşlilik nedir bilmez. Bu yüzden Cameron bir gece odasına girip onu tek aşkı olduğuna inandırmak istemiş. Kelepçelerle. Adam, o gecedен sonra onu terk etti. Aslında küçük bir kız gibi kaçtı desek daha doğru olur fakat bu konudan bahsetmeyi sevmediği için es geçeceğim."

"Elektro şok cihazı vardı," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Bu kısmı hep atlıyorsun."

"Hayır, seni anlıyoruz," dedi Dell. Başını sallıyordu. "Korkutucu bir kadındı. Bir ellilik bir kâbus. Altı ay oldu," diye devam etti. "Ama hâlâ nerede bir sarı saç tutamı görse kaçacak delik arıyor. Orası senin için güvenli olacaktır. Ayrıca senin bir kadınla başa çıkabileceğine güvenim tam."

“Hey, ben de elektro şoku ortaya çıkarmadan önce kadinla gayet güzel baş edebiliyordum,” dedi Adam. “Ve göt herifin tekisin. Hadi, Lilah. Jipine bakmaya gidelim.”

Lilah, Brady’ye son kez bir gizemli bakış attı ve kucağında köpek, yanında Adam’la gözden kayboldu.

Beş dakika kadar sonra, Dell, endişeli bir evcil hayvan sahibiyle konuşmasını bitirdiğinde Brady’ye çantalarını aracından alması için yardım etti ve ona tavan arasını gösterdi. Tavan arası kliniğin en üst katının tamamını kaplıyordu. Eğimli tavan geniş odaya sıcak bir görünüm kazandırmıştı. Brady’nin son bulunduğu yerlerin hepsinden daha samimi bir havası vardı. Gerçi, son kaldığı yerlere kıyasla kirli beton zemini olmayan herhangi bir yeri de hoş bulurdu.

“Isıtma sistemi burada çalışmıyor,” dedi Dell. Büyük şöminenin yanındaki odunları işaret etti. “Kışın burayı ısıtmak için şömineyi kullanıyoruz.”

Hiç sorun değildi. Kışın Brady burada olmayacaktı. Kavrulan bir üçüncü dünya ülkesinde şömineye ihtiyaç duyacak kadar üşümenin hayalini kuruyor olacaktı. Uzak köşedeki camlara yöneldi. Kliniğin arkasında uzanan geniş, verimli ve hareketli çayıra baktı.

“Burada yaşarken en sevdiğim yerdi,” dedi Dell.

“Seni de çılgın eski sevgilin mi kovaladı?”

“Hayır.” Dell sırttı. “Geçen yıl kasabadan bir ev aldım. Belki de Adam’ı öyle kızdırmamalıydım ama Tanrım, bu çok zevkli.”

“Ona ne oldu? Hatırladığım gibi değil. Çok...”

“Suratsız? Aksi? Kaba? İlacını almayı unuttunca böyle

oluyor.” Kısa süre sonra Dell’in gülümsemesi silinmişti, “Kurtarma operasyonu kötü gitti.”

“Ne oldu?”

“Ekibinin yarısını kaybetti ve kendini suçluyor. Aptalca çünkü onun hatası değildi ama gel de bunu ona anlat. Suçluluk duymayı seviyor. Her neyse, görevden ayrılınca hayvan kurtarma işine girdi. Köpekleri eğitiyor. İnsan eğitme işine geri dönemedi.”

“PTSD’i mi?”

“Evet,” dedi Dell. “Ama sakın onun yanında söyleme.”

“Ve sen de ona böyle mi yardımcı oluyorsun? Dalga geçerek mi?”

“Bu bir kardeş olarak görevim.”

Brady camlardan birini açtı ve kamerasını çantasından çıkardı. Hemen orada, o anda birkaç poz çekti. Normalde insan yüzlerini çekermiş ama bu yerle ilgili onu çeken bir şeyler vardı.

Hep böyle olmuştu.

Yan tarafta Adam’la Lilah’ı gördü. Adam bir kolunu Lilah’nın omzuna atmıştı. Adam’ın yüzünde gülümseme olmasa da Lilah gülümsüyordu. Kahkaha atıyordu. Gülümsemesi ne kadar da içten ve rahattı.

Brady onların da birkaç pozunu çekti ve anlayamadığı, daha doğrusu umursamadığı nedenlerden dolayı daha fazla izleyemedi.

Dell onu izliyordu. “Adam’a çok benziyorsun.”

“Benim bir problemim yok.”

¹ Posttravmatik stres bozukluğu, travma yaratan bir olayın yaşanmasından sonra, o olayın düşlerde ve günlük yaşamda tekrar yaşanması, o olayı hatırlatan durumlardan kaçınmaya yol açan bir aşırı uyarılmışlık, kaygı ve kolayca irkilmeyi içeren bir anksiyete bozukluğudur. (ç.n.)

“Kimseye bağlanamamak dışında.”

“Şu konuşana bak hele. Psikoloji diplomanın hakkını veriyorsun doğrusu.”

Dell gülümsedi. “Sadece yan dalımdı. Elimden bu kadar geliyor.”

Brady pencereye geri döndü.

“Kliniğin web sitesini güncelliyoruz. Son zamanlarda boşlamıştık. Randevu alma, faydalı bilgiler, eğitimler... Hepsi olacak. Adam müşterilerimizin ve hayvanlarının fotoğraflarını çekti. İnsanlar sitemizde kendilerini görmeyi seviyor. Ya da sevebilirlerdi, Adam onların başlarını da resme dâhil etmeyi düşünebilseydi. Sence bu konuda bize yardımcı olabilir misin?”

Brady iç geçirdi. “Dell-”

“Düşündüm ki buradayken...”

Siktir. “Evet. Başlı fotoğraf çekmeyi başarabilirim.”

“Böyle söyleyeceğini umuyordum.”

Pencerenin kenarında çerçevelenmiş fotoğraflar vardı. İlk resimde Adam arama kurtarına aletlerini kuşanmış etrafında dört golden retriever ile duruyordu. Bir başkasında Lilah ve tanımadığı bir adam bir arabanın bagajına oturmuş komik yüz ifadeleriyle poz vermişlerdi. Birinde Dell at biniyordu. “Burada mutlusunuz,” dedi Brady.

“Hem de çok. Belki sen de böyle hissedersin.”

Brady başını iki yana salladı. “Bu sizin için neden bu kadar önemli?”

“Sol bize bu yeri bıraktı. Hepimize. Ama şimdiye kadar bunun faydasını gören sadece Adam ve ben olduk.”

“Bu yeri siz inşa ettiniz. Burası sizin.”

"Birbirimiz için bir anlam ifade ettiğimiz zamanlar vardı."

Dell'in sesindeki şiddet Brady'yi şaşırtmıştı. "Evet," dedi.

Bu cevapla biraz rahatlamış göründü. "Hiçbir şeyimiz yoktu. Hiçlikten geldik. Üçümüz. Bir aile kurduk. İstesen de istemesen de bu senin de ailen, inatçı göt herifi!"

Brady'nin gözleri son resme takıldı. Kafası tıraşlı, iri yarı, yalnız bir adam. Kameraya öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki, resmi bile Brady'nin göğsünü sızlatıyordu. Sol. "Biliyorum," dedi sakince.

Yanında duran Dell nefesini bıraktı. "Hatırlatmak için kıcını tekmelemem gerekecek mi, merak ediyordum."

Brady ender gülümsemelerinden birini sundu. Dell gerçekten de Brady'nin kıcını tekmelemişti, sadece bir kez. Brady kör kütük sarhoştı ve kendinde değildi. Hepsı kendilerinden geçmişlerdi. Gençlerdi ve Sol onların hakkından gelmişti. Aşırdıkları votkanın hepsini bitirmelerini sağlamıştı ve onlar, midelerini dışarı çıkarırken oturup izlemişti. Örnek bir ebeveyn davranışı değildi belki ama işe yaramıştı.

Brady bir daha hiç öyle sarhoş olmamıştı.

Brady'nin aklından geçenleri okumuş gibi Dell, "Votka olmadan da canına okuyabilirdim," dedi.

"Öyle diyorsan."

Yavaşça güldüler, gerginlik geçmişti. Dell, "Bell bizim olduğunda..." diye başladı. "Seni kazandığımızı biliyordum."

Brady yavaşça nefesini bıraktı. Kahrolası. İnkâr etme-

nin anlamı yoktu. Sonunda Amerika'daydı, acil gitmesi gereken bir işi yoktu ve eski, muhteşem bir helikopter söz konusuydu. "Doğru."

"O halde kalıyor musun?"

Tüm seçenekler kalacağını gösteriyordu. Gereksiz üçüncü teker gibi öylesine, başlarına kalacaktı. Ama buna alışıkı. Aşağıda Lilah'nın kıymetli tüy yumağını kucaklayıp sevgiye boğmasını izledi.

O kollar tarafından seilmeyi nasıl da isterdi. "Bir aylığına," sözleri döküldü ağzından. "Sadece bir ay."

Lilah, Toby'yi barınağa götürdü. Aslında tasmaı olmağı-
ğundan köpeğın ismini bilmiyordu ama karmakarışık bir
tüy yumağıydı ve tam bir Toby gibi görünüyordu. Ayrıca
feci halde banyoya ihtiyacı vardı ancak onu temizleyebil-
mek için Lilah'nın türlü numaralar çevirmesi gerekimişti.
Çünkü Toby sudan korkuyordu. Bunu Lilah'ya söylemişti.

Hem de yüksek sesle.

Sakinleştirebilmek için onunla tatlı tatlı konuştu. Tüy-
lerini dikkatle sabunladı, yaraların etrafını sabunladı,
ameliyattan kalan dikişlere dokunmamaya özen gösterdi.
Sonunda bitirdiklerinde üzerinde Toby'den daha fazla sa-
bun vardı. Konuşmak Toby'nin endişelerini biraz olsun
yatıştırıyor gibi görünüyordu.

"İşte," diye mırıldandı. "Temizlenmek kendini iyi his-
settirmiyor mu?" Toby'yi son bir kez durulayarak havlu-
ya sardı.

Toby onu o tapılası, ruhunu araştıran gözleriyle izledi
bir süre, sonra dikkatle yüzünü yaladı.

"Bu, bugünkü ikinci öpücüğüm."

"İlki kimdendi?" diye sordu Cruz. Kuzu Lulu'yu kafe-
sine götürmek için arkaya gelmişti.

“Söylemem.”

Lulu boynunu uzatarak Cruz’un kalçasını ısırmaya çalışınca Lilah kakhahalara boğuldu.

Cruz kuzuya, “Sorun değil,” dedi. “Tüm kadınlar kıçımından bir ısırık alma peşinde. Yanımda kendinize hâkim olamıyorsunuz.”

Lilah gözlerini devirdi. “Gidiyor musun?”

“Evet. Tabii kıçımından bir ısırık almak istemiyorsan? Hayır mı?” diye sordu. Lilah ona kapıyı gösterince sırtıttı. “Peki, senin kaybın. Sağ göğsündeki reçelden daha iyi bir tadım var.”

Lilah önüne baktı. Ekmeğine sürdüğü çilek reçelini üzerine döktüğünü fark etti. “Taşak(er bezi)!”

“Taşak mı?”

Lilah iç geçirdi. “Tanrının cezası ya da kahretsin demeye param yetmez. Küfür kavanozuna harcayacak param kalmadı. Ve göğsüme bakmayı kes!”

Cruz cebinden bir beşlik çıkardı ve Lilah’nın avcuna bıraktı. “İkinci en sevdiğim vücut kısmım hakkında bir kadının öyle pervasızca konuşmasına izin veremem,” dedi gülerek ve çıktı.

Yalnız kalınca Lilah öğleden sonra yapılacak işlere girişti. Kafesleri temizlemek, battaniyeleri değiştirmek, su kaplarını yenilemek ve çamaşır yıkamak. Bunları halledince hayvanları besledi ve ilaçlarını verdi. Sonra tüm barınağı temizleyip dezenfekte etti.

Bu işlerden sonra bırakılacak ya da alınacak bir hayvan varsa arabasına atlardı. İşler aksamasın diye servis hizmetini günün belirli saatleriyle sınırlamışlardı. Sonra

o gece mısafır edecekleri hayvanları toplayıp yatırmadan önce bir yürüyüşe çıkardı.

İşleri halledince masasının başına geçti. Ödevde geride kalmıştı. Aylık gazetelerini yazması ve dosyaları hazırlaması gerekiyordu. Bir de yapması gereken şu küçük, minik şey vardı. Adına ders çalışmak diyorlardı.

Her zaman yapılacak onca iş olması strese neden oluyordu fakat kıymetli zamanını endişelenerek geçirmemesi gerektiğini de biliyordu.

Toby'ye biraz daha mama verdi ve o aç bir kurt gibi yemeğine gömülürken, kendisi bilgisayarının başına geçti. Kasabada evcil hayvan almak isteyen ve kontrol edilerek onaylanmış kişilerin bulunduğu veri tabanını açtı. Listeyi gözden geçirdi, uygun adaylara telefon etti ve üçüncüde aradığını buldu. Rekreasyon merkezinde çalışan Shelly adındaki kadının köpeği o senenin başlarında bir çakal tarafından öldürülmüştü. Shelly'yi şahsen tanıımıyordu, sadece geçerken selamlaşıyorlardı ama Toby konusunda heyecanlı oluşu Lilah'ı rahatlatmıştı. Lilah onu kasabaya kadar getirebilirse sabah ilk iş olarak Toby'yi görmek istiyordu. Barınaklara giden yol yağmurdan dolayı hâlâ bozuktu ve Shelly, Volkswagen Beetle'ı ile o yolu aşabileceğini düşünmüyordu. Fırıncıda görüşmek üzere sözleştiler. Lilah için de iyi olmuştu. Bir taşla iki kuş vurmuştu.

Sabah yumulacağı çörekleri telafi etmesi için akşam yemeğinde havuç yemesi gerekecekti ama olsun, fırıncının çörekleri için değerdı.

Bu iş de hallolunca Lilah kendi kuralını bozarak Toby'yi evine götürdü. Yatağının yanındaki yumuşak bir battaniyede uyumasına izin verdi.

Sadie yatağın üstüne atladı ve yerdeki yorgun köpeğe hor gören bakışlarla baktı.

Lilah kediye, "Bir zamanlar sen de onun gibiydin," diye hatırlattı.

Sadie bakışlarını ona dikmişti bu sefer.

"Yapma. Sadece bu gecelik. Ve zavallıyı itip kakmak da yok."

Sadie burnunu havaya dikti, bir yarım çember çizerek Toby'ye arkasını döndü ve zarafetle oturdu. Bu hareketiyle Toby'nin bakmaya bile değer olmadığını söylüyordu sanki.

Lilah iç geçirdi ve çalışmak üzere kitaplarını açtı. Konsantre olmakta zorlanıyordu. Aklı o gün yaşananlardaydı. Toby'yi düşünüyordu. Bir seksenlik, mavı gözlü, küstah yabancıyı ve cennet vadeden öpüşünü de aklından çıkaramıyordu.

Ertesi sabah şafağın sökmesiyle gün, normal seyrinde başladı. Sadie çalan alarm sesine itiraz edercesine mi-yavladı. Toby ise halinden memnun görünüyordu. Daha neşeli gibiydi ve Lilah'yı banyoya doğru takip ederken gülümsüyordu sanki. Lilah duş alırken -bugünkü seçimi kiraz çiçeği özlü sabun olmuştu- köpek banyo paspasının üzerinde sessizce beklemiş, duştan aniden soğuk su akınca da Lilah ile birlikte bağırıyordu. Tamam, havlamıştı desek daha doğru olur.

Lilah giyinip dışarı çıktı. Köpek onu o kadar yakından takip ediyordu ki aniden durunca Toby ayaklarına çarptı.

Ne kadar erken kalkmış olursa olsun, birileri ondan daha erken kalkmıştı belli ki. Çünkü jipi bahçede hazır bekliyordu ve ön camına da bir not iliştirilmişti:

Selam. tatlı bela. Fren soldaki büyük pedal, sağ taraftaki ince olan değil -bunu yaz bir kenara.

Adam'ın espri anlayışı. Lilah iç geçirdi ve jipi gözden geçirdi. Ön tampon hâlâ çöküktü ama düzeltilmişti ve en iyisi de motor çalışıyordu.

Toby'yle barınağa gittiler. Lilah sabah rutinine başladı: Besleme, su verme, dolaştırma, temizleme... Yedi ile dokuz arası getir/götür zamanıydı. Müşteriler hayvanlarını o gün için bırakabiliyor ya da bir önceki gün bıraktıklarını alıyorlardı. Gün bitiminde iki saatlik bir getir/götür zamanı daha vardı. Dokuz buçukta Lilah kapıya saat onda döneceğini belirten bir yazı astı ve hayvanlara da aynısını söyledi. Toby'yi, Shelly'ye götürme zamanı gelmişti.

Toby'yi jipe bir parça peynirle kandırarak bindirdi. Peynir alması gereken antibiyotikleri de içeriyordu. Toby peynirini yalarken yola koyuldular. On dakika sonra kasabanın finnninin önünde duruyorlardı. "İçeri giremeyiz," dedi Toby'ye. "Dün gece havuç yemedim."

Toby üzgün görünüyordu. Lilah onu suçlayamıyordu. Ama kendine sağlıklı besleneceğine dair bir söz vermişti. Kendine verdiği sözü her zaman tutardı. "Aslında kepekli bir şeyler alabiliriz belki. Ya da... Havuçlu kek." Evet, bu zekice bir fikirdi. Hem kek hem de sebze bir arada. "Hadi yapalım," deyince Toby'nin kulakları dikildi. Belli ki Lilah'nın fikrini o da gönülden destekliyordu.

"Hem..." diye devam etti. "Soğuk, değil mi? İçerisi daha

sıcaktır. Dee köpeklere izin verir. İçeride köpek mama-sıyla dolu bir kabı bile var. Göreceksin.”

Toby tamam dercesine başını salladı. Lilah kapıyı açınca yanan fırının sıcaklığıyla ve nefis kokularla karşı-laştılar. Lilah’nın karnı guruldadı. “Sıraya girelim,” dedi. “Havuçlu kek için.”

Fırın açık büfe şeklinde düzenlenmişti. Müşteriler bir tepsi alıp istediklerini seçmek için çeşitli yiyeceklerin sergilendiği camekânların önünden geçiyor sonra kasaya varıyorlardı.

Zalim, zalim düzen.

Lilah bir tepsi aldı ve ah şu işe bak, iki çikolata kaplı çörek tepsisine konuvermişti. Ayaklarının dibinden ayrıl-mayan Toby’ye, “Benim suçum yok, kader olmalı,” dedi.

Önündeki adam döndü ve gülümsedi. “Senin kadere inanmadığımı sanıyordum.”

Nick McFarlan. Sokağın aşağısındaki hırdavatçı dük-kânının sahibiydi. Lilah ve Nick liseyi bir ayrılıp bir ba-rışarak geçirmişlerdi ve baloya beraber gitmişlerdi. Nick, Lilah’nın ilk öpüştüğü, ilk erkek arkadaşı ve her şeyde ilki olmuştu.

Üniversitede yolları ayrılmıştı. Yeni deneyimler edin-mek için bağı koparmışlardı. Lilah yeni deneyimler edin-miştii edinmesine ama hiçbiri beklediği kadar iyi olmamış-tı. Nick üniversiteden eve döndüğünde bıraktıkları yerden devam etmek istemişti ama Lilah harap bir haldeydi ve acısı hâlâ tazeydi. Hem büyükannesini kaybetmiş hem de kötü bir ilişkiden yeni çıkmıştı.

Arkadaş kalmışlardı. Müşterilerine ikram etmek için

iki düzine çörek alan Nick gülümsedi. Yumuşak bir sesle, "İyi görünüyorsun," dedi.

Lilah güldü. "İş pantolonumu giyiyorum."

"İş pantolonuyla ilgili fantezilerim var."

"Gerçekten mi?"

"Kabul, fantezilerim daha çok iş pantolonunun altına giydiklerinle ilgili olabilir." Sanki içini görebilecekmış gibi Lilah'ya doğru eğildi.

"Yapma şunu."

Nick sırttı. "Kabul et, günün birinde pes edeceksin."

Lilah gülümsedi. Doğru söylüyordu, zayıf bir anında onun teklifini kabul edebilirdi. O da Cruz gibi yakışıklı, nazik ve tanıdıktı.

Ama Lilah tanıdıklardan bıkmıştı. Ah, öyle bir bıkmıştı ki.

Dee, Nick'e seslendiği sırada gülümsüyordu. "Benim iş pantolonumun içine bakabilirsin, Nick. Ne zaman istersen."

Nick oyuncu bir şekilde onu baştan aşağı süzdü. Dee onlardan on yaş büyüktü ama hâlâ biçimli ve hoş bir vücuda sahipti. Yüzünde erkekleri çiğ çiğ yediğini gösterir gibi bir gülümseme vardı. "Sen iş pantolonu giymiyorsun ki," dedi Nick.

Dee tezgâhın üzerine eğildi. Ateşli, eğlenen bakışlarını Nick'e dikti. "Senin için satın alabilirim."

Lilah onların flörtleşmelerinin bitmesini ve sıranın ilerlemesini beklerken jöleli bir çörek tepsisine konuverdi. Kendiliğinden. Tepsideki diğer çörek arkadaşlarına katılmıştı. "Ah, şuna bir bak," diye mırıldandı Toby'ye.

“Meyveli.” Yemeye bu çörekten başladı ve zevkle inledi.
“Tanrım, havuçtan çok daha iyi.”

“Havuçları gücendireceksin.”

Kulağında hissettiği kısık, tanıdık ses donmasına neden oldu. Yavaşça Brady’yle yüzleşmek için döndü.

Brady’nin elinde de yarısı yenmiş bir çörek duruyordu. Çikolata kaplı olanlardandı. Ve çok iyi görünüyordu. Kargo pantolonla üzerine bronz tenini güzelce saran, uzun kollu, polo tişört giyiyordu.

“Selam,” dedi Lilah.

“Sana da selam, kaza.”

“Bana bu isimle seslenmemelisin-” diyordu ki, havayla konuştuğunu fark etti. Brady, Toby’nin önünde eğilmiş elini koklaması için uzatıyordu. “Bugün nasıl?”

“Daha iyi.” Lilah da eğildi. “Ama biraz ürkek, o yüzden-”

Toby, Brady’nin elini yaladı, sonra çenesini de yalamak için uzandı.

“Yavaştan almalısın,” diyerek tamamladı sözünü.

Brady, Toby’yi kulaklarının arkasından okşayarak ödüllendirdi. Küçük köpek kemiksiz bir zevk yığını olarak yere yığılıvermişti.

“Ah, seni iyi köpek,” diye övdü onu. Lilah’nın aynı ilgiye özlem duymasını sağlarcasına Toby’nin tüm bedenini okşadı.

Brady zorlanmadan ayağa kalkıvermişti. Lilah bir anlığına kendini onun dümdüz karnına bakarken buldu. Yediği tüm o güzel yiyeceklere rağmen böyle formda kalabilmesi Lilah’yı sinirlendirdi.

Ya da tahrik etti. Hangisi olduğuna karar veremiyordu. Ne de olsa sabahın erken saatleriydi.

Kalkması için Lilah'ya elini uzatırken Brady'nin seksi dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Sanki kadının ne düşündüğünü biliyormuş gibiydi. Onun bu kendini beğenmiş tavrı karar vermesine yardımcı oldu. Bu adamın ona hissettirdikleri kesinlikle öfkeydi.

Brady tepsisindekileri işaret etti. "İyi seçim."

Lilah irkildi sonra adamın onu yargılamadığını sadece seçimine iltifat ettiğini anladı. Brady'nin elindeki çöreği işaret ederek, "Az kalsın şundan bir tane de ben alacaktım," diye itiraf etti. "Ama dün gece havuç yemedim."

Sanki bu sözler mükemmel bir anlam taşıyormuş gibi Brady başını salladı ve çöreğinden bir ısırık aldı. Üst du-
dağına dağılan çikolatayı diliyle temizledi. "Hımm."

Lilah'nın ağzı sulandı. "Seninkinden bir parça bana verirsen ben de benimkinden sana veririm."

Brady'nin bakışları karardı ve hızla çöreğinden bir parça koparıp Lilah'ya uzattı. Lilah da aynısını yaptı ve Brady jöleli çöreği ısıırken parmaklarını ısıtan nefesini hissetti.

Gözleri Lilah'nın üzerindeydi. Çiğnedi ve yutkundu. "Evet. Bu da güzelmış. Hey!" Tepsisini geri çekti ve Lilah'nın kaşla göz arasında yürüttüğü çörek parçasına baktı.

Lilah sırtarak, "Üzgünüm," dedi. Hiç de üzgün değildi. Brady tepsisinde kalanları incelerken adamın yüz ifadesine gülebilirdi ama hızlı davranarak kasaya ilerlemeyi seçti. Toby'yi nazıkçe çekerken Nick poşetini almış ona dönmüştü.

"Jipini gördüm. Ne olduğunu soracaktım."

"Ufak bir tampon dokunması," dedi. Brady'nin arkasındaki varlığından haberdardı.

Brady öksürdü ve kulağına eğilerek, "Saçmalık," dedi.

Lilah onu kalçasıyla ittirip kişisel alanından çıkardı. Brady güzel öpüşüyordu ve damak tadını iyi biliyordu belki ama kendini fazla beğenmişti.

Nick'in bakışları ikisi arasında gitti geldi, en son Lilah'nın üzerinde durdu. "Burada bir hikâye var gibi."

"Hayır. Hikâye falan yok ve benim hatam da değildi." Durdu, iç geçirdi. "Tamam, hepsi benim hatamdı."

"Park etmede sorun yaşadı," dedi Brady.

Nick güldü. "Bana yeni bir şey söyle."

Harika. Lilah, Nick'i severdi ama adam düşük çene-
liydi.

"Ayağım kaydı," dedi. "Büyütülecek bir şey yok."

"Hı hı," dedi Nick. "Lisedeki son yılımızda da ayağın kaymıştı. Büyükannenin arabasını köprüden aşağı yuvarlamıştın, hatırlıyor musun?"

İki adam da gülümsüyordu. Lilah derin bir nefes aldı. "Bu konuyu kapatalım," dedi. Cüzdanını çıkarmak için çantasını karıştırırken Dee'ye döndü.

Omzunun üzerinde bir onluk belirdi. "İkimiz için," dedi Brady.

Dee onay beklercesine Lilah'ya baktı.

Lilah, Brady'ye, "Teşekkürler," dedi. "Sana borçlandım."

"Geri ödemeyi çörek olarak isterim," diye belirtti. "Havuç olmaz."

Dee gülümsedi. "Peki, kim bu sevimli şey?"

Lilah dikkatle gözlerini Brady'den kaçırdı. "Adı Brady Miller. Adam'la Dell'in misafiri."

Dee kahkaha attı. Aslında öyle bir gülüyordu ki iki büküm olmuştu. "Tatlım, köpeği kastetmiştim."

"Ya." Lilah kızardığını hissediyordu, yüzünü buruşturdu. Brady'nin tam arkasında durduğunu, eğleniyormuş gibi görüldüğünü görmezden gelmeye çalıştı.

Dee, Brady'yi süzerek, "Aslında haklısın," dedi. "O da çok sevimli."

Sertçe, "Köpek..." diye araya girdi. "Kurtarıldı. İyi bir eve gidecek." Bu sözler dudaklarından çıktığı sırada Shelly görüldü. Toby'yle sadece birkaç dakikası kaldığını anladı.

Bu işi yapmasının nedenlerinden biri de hayvanlara sevgi dolu yuvalar bulabilmektir. Lilah bunu biliyordu ama kalbi bir türlü kabullenemiyordu. Ayaklarının dibinde sabırla bekleyen Toby'ye bakınca içi sızladı. Kahretsin. Her birini. Her birini özlüyordu. "Gitmem gerek."

Dee onu inceledi, sonra kapıya bakınca Shelly'nin fırına girdiğini gördü. "Ah, tatlım," dedi. Lilah'nın elini tuttu. Sesi öyle anlayışlıydı ki Lilah boğazının tıkanıldığını hissetti. "Hiç kolay olmuyor, değil mi?"

Brady, "Ne oldu?" diye sordu. Kaşlarını çatmış bir şekilde Lilah'nın gözlerine bakıyordu. "Ne kolay olmuyor? Yine tüm gece ders mi çalıştın?"

Dee şaşkınlıkla, "Ders mi?" diye sordu. "Ne dersi?"

Lilah iç geçirdi. Eğitimi gizli bilgi değildi ama Adam ve Dell'den başkası bilmiyordu. Tabii bir de Brady bili-

yordu. Kazara söyleyivermişti. Üniversiteyi bırakıp kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak eve geri dönmüştü. Bu yüzden tekrar eğitim almak istediğini kimseye söyleyememişti. Bu sefer de bir aksilik olursa başarısızlığın utancıyla tek başına yüzleşmek istemişti. “Ders falan yok,” dedi. Çöreklerin kalorilerini yakabilmek için bir şişe su aldı. Ödemek için de çantasını açtı.

“Ah, dert etme.” Dee elini sıktı. “Benden olsun. Kalbinin kırılacağını biliyorum.” Brady’ye tatlı bir şekilde baktı. “Şirin Lexie’mi geçen sene Lilah’dan aldım. Bir hafta boyunca ağlamıştı. Lexie değil, Lilah.”

“Ağlamadım,” dedi. Aslına bakarsanız iki hafta boyunca ağlamıştı. Ne kadar aptalca olduğunu bilse de buna dayanamıyordu. Toby’yi vermekten korkması da aptalcaydı. Onunla sadece bir gece geçirmişti ve Toby’nin onu gerçekten isteyen bir sahibi olacaktı.

Dee, Brady’ye, “Hâlâ Lexie’yi ziyarete geliyor,” dedi.

Brady onu düşünceli bakışlarla izlese de şu an onunla uğraşamazdı. Shelly ona el sallıyordu. Kadın kırklı yaşlardaydı. Kahverengi saçları tepesinde toplanmıştı. Arkadaş canlısı, nazik bir yüz ifadesi vardı. Kot pantolon ve çalıştığı merkezin tişörtünü giyiyordu. Merkezdeki çocuklarla geçirilecek bir gün ve bir köpek evlat edinmek için iyi seçimdi.

Dee’nin paketlediği çörekleri aldı, Toby’ye, “Haydi gidelim,” diye mırıldandı ve Shelly’ye doğru görmeyen gözlerle ilerledi. İkisi birlikte dışarı çıktılar. Lilah çörek poşetlerini Shelly’ye verdi, iştahını kaybetmişti. Toby’yi tanıştırdı. Beş dakika içinde arkadaş oluvermişlerdi. Gün batımına doğru birlikte uzaklaştılar.

Tamam, hâlâ sabahın erken saatleriydi. Güneşin battığı falan yoktu ama Lilah için batmış gibiydi. Gözlerini sildi, "Topla kendini," diye fısıldadı. "Ne kadar zor olsa da üstesinden gelebilirsin."

"Şimdi firincinin ne demek istediğini anladım."

Lilah döndü ve binaya dayanmış duran Brady'ye kötü kötü baktı. "Neden her defasında sessizce yaklaşıyorsun?"

Brady cevap vermek yerine ona bir poşet uzattı.

Ayrıca içinde iki adet çikolatalı çörek olduğunu gördü. "Sen kendi poşetlerini verince bunlara ihtiyacın olur diye düşündüm."

"Onları verdim çünkü yememem gerekiyor. Kendimi tutmaya çalışıyorum."

"Tamam." Brady çörekleri geri almaya çalıştı ancak Lilah onun eline vurup poşeti göğsüne bastırdı.

Brady gülümsememeye çalışıyormuş görünüyordu ama konuştuğunda sesi ciddiye. "İyi misin?"

"Evet. Gerçi sen bütün dünyaya park sorunu yaşadığımı açıklamadan daha iyi olabilirdim."

"Bütün dünyaya açıklamadım ki. Sadece, neydi adı, senin cana yakın eski sevgiline söyledim."

"Adı Nick. Ve eski sevgilim olduğunu nasıl anladın?"

"Ya eski erkek arkadaşın ya da erkek arkadaşın olmayı umut eden biri. Yüzündeki aç bakışlardan anlaşıyor."

"Eski erkek arkadaşım," diye itiraf etti. "Ve o aç bakışlar gerçekten karnı aç olduğu içindir. Çöreklerle bayılır."

"Belli ki seni de seviyor." Lilah'nın kişisel alanına girdi. Yine. Bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişe

benziyordu. Lilah'nın yüzünü kavrayıp yukarı kaldırdı. Başparmağıyla gözünün altındaki ıslaklığı sildi. "İyi görünüyorsun," dedi.

Lilah ona kötü bir bakış daha atıp elinden kurtulmaya çalıştı ama Brady sıkıca tutuyordu.

Ve yakınlaşmıştı.

O kadar yakındaydı ki. "Ne var?" diye sordu. Sesi sinirli çıkıyordu. Çünkü sinirliydi.

Brady onu binaya dayadı. Saçakların altında, pence-relerin uzağındaydılar. Burada biraz mahremiyete sahip-lerdi. "Sanki ihtiyacın var gibi..." Bakışları karardı ve başparmağı Lilah'nın dudaklarına indirip alt dudağını okşadı. Lilah'nın dudakları titreyerek aralandı.

"Neye? Neye ihtiyacım var?"

"Buna." Uzun süre bakışları kilitlendi. Sonra Brady eğilip sıcak, sert dudaklarını hafifçe Lilah'nın dudakla-rına sürttü.

Lilah bir ses duydu, bir inleyiş ve bunun kendisinden geldiğini fark etti. Brady haklıydı. Buna ihtiyacı vardı. Hem de çok. Brady'nin gömleğini kavrayarak adamı ken-dine çekti ve o sesi tekrar duydu. Şaşırtıcı derecede, utan-dırıcı bir biçimde ihtiyaç doluydu bu ses.

Brady yatıştırırcasına, "Hişt!" diye fısıldadı. Sonra Li-lah'yı tekrar öptü. Bu kez dudaklarını hafifçe değil, tama-mıyla esir almıştı.

Lilah her şeyi unuttu. Gün ışığında yol kenarında ol-duklarını, arabaların yanlarından geçebileceğini, fırına girip çıkan insanlar olduğunu unuttu. Hepsi kalbinin vah-şi çarpıntılarının arasında unutulup gitmişti.

Kadının ensesine kaydırduğu eliyle Brady öpücüğü derinleştirdi. Diğer eli sırtına kaymıştı ve Lilah'ı kendine bastırıyordu.

Lilah da onun gömleğini bıraktı ve ellerini adamın göğsünden kaydırarak boynuna doladı. Brady'nin sıcak, sert bedenine sımsıkı dolandı.

Brady dudaklarını onun boynuna indirdiğinde ikisi de nefessiz kaldı. Brady bir şeyler mırıldandı ama Lilah damarlarında coşan kandan ne dediğini anlayamamıştı. "Ne?" diye fısıldadı.

Lilah'ı kendine çekti. "Seninle ne yapacağım ben?"

Lilah da bilmiyordu fakat iyi bir şeyler olmasını umuyordu. Brady'den yapacaklarını yavaşça ve detaylıca anlatmasını isteyecekti ki, elleri kendiliğinden bir gezintiye çıkmıştı ve adamın sert karın kaslarını hissedince ne diyeceğini unuttu. Mükemmeldi.

Biraz daha aşağıya inse, beş santim daha, büyük ikramiyeyi tutturacaktı.

Sonra aşağıya doğru baktı ve düzeltti. İki santim daha. Brady hiç hareket etmiyordu, bakışlarını yukarı kaldırıp adama baktı. Gözleri Lilah'nın üzerindeydi. Bakışları karanlık, alev alevdi. "Aramızda bir çekim var."

Brady'nin dudakları onaylarcasına hafifçe kıvrılmıştı.

"Gitmeliyim," dedi yavaşça ancak içinden gitmek gelmiyordu. Bunun yerine *iki santim daha* diye düşünüyordu. "Gerçekten. Biraz geri çekilmelisin, böylece ben de..."

Brady ellerini yukarı kaldırdı, artık sana dokunmuyorum der gibiydi. Lilah kızardığını hissetti. Biraz olsun gururunu kurtarmak için kendini geri çekti ve jipine yöneldi.

"Lilah!"

Lilah ona doğru dönmedi ve gözlerini kapadı. "Evet?"

Hiçbir şey söylemeyince ona bakmak zorunda kaldı.

"Onlardan ayrılmak istemiyorsan neden hayvanları başkalarına veriyorsun?"

Şaşkınlıkla, "Çünkü yaptığım bu," dedi. "Benim işim bu."

Brady arkadan ona yaklaştı. Elini Lilah'ın jipinin kapısındaki elinin üzerine koydu. Kapıyı açmasını engelledi. "Peki, şu geceleri ders çalışmak ve kimseye söylememek de neyin nesi?"

"Bu... Kişisel bir mesele."

"Bir sır mı?"

"Gibi." Duraksadı. "Tamam, evet, Sana bir sır vermiş oldum. Çok yorgundum ve bir kaza yapmıştım ve sen de yavruların olduğu kutuyu benim için tutuyordun ve..."

Ve Brady'nin kutuyu tutarken çok tatlı görüldüğünü düşünmüştü. Hem yardımsever hem de sert görünmeyi başarabilen tek kişiydi.

Ah, bir de şu muhteşem poposu vardı. Lilah uzun süredir bir erkekle beraber olmamıştı. Çok uzun bir süredir.

Ve Brady bu kasabanın demirbaşlarından biri değildi. Bu yüzden biraz tehlikeliydi ama nasıl oluyorsa aynı zamanda da güvenilir. "Şimdi hatırlattığına göre sende bunun karşılığında bana bir sır vermelisin. İyi bir tane olsun. Biraz zihnimi dağıtsam fena olmaz."

"Sırlarım yoktur."

Tamam öyleyse. Bunu öğrendiği iyi olmuştu. Derin bir nefes alarak Brady'nin elini yolundan çekince o da buna

Jal Skelvis

izin verdi. Jipin kapısını açıp adama son bir kez baktı. "Çörekler için teşekkür ederim," dedi. "İkisi için de."

Brady sadece başını sallamakla yetindi. Lilah önüne park eden araca baktı. "Belki de önce sen çıkmalısın. Bugün dünden daha yorgunum. Ve bildiğin gibi, yorgun olduğumda aptalca hatalar yapabiliyorum."

"Aklımda tutacağım."

Ertesi akşam Dell tüm hastalarını gördükten sonra dükkânı kapadı ve Brady'yle web sitesi için fotoğraf çekme işine başladılar. Brady'yi muayene odalarından birine çekip muayene masasını işaret etti. "Buradaki çeşitli odalarda hastaların fotoğraflarını çekebiliriz diye düşündüm. Sanki burayı hayvanlar yönetiyormuş gibi yapabiliriz."

"İyi fikir," dedi Brady. "Komik. Samimi. Sıcak bir karşılama sunuyor ve çekici bir yanı var. Sizin fotoğraflarınız olmayacak mı?"

"Hayır," dedi Dell. "Sadece hayvanların olduğu tema güzel. Birine Jade'in okuma gözlüklerinden takar, sekreter masasına koyarız. Bir tanesine de benim stetoskobu verir, belki bu odada çekeriz."

Brady tüm gününü Bell 47'nin sorunlarını listeleyerek geçirmişti. Helikopteri bir an önce tamir edebilmek için çok çalışmıştı. Uzun saatler boyunca düşünceleriyle baş başa kalmış ve iyi şeyler düşünmemişti. En az on kez Adam ile Dell'i arayıp, onlara burada yirmi dokuz gün daha kalamayacağını söylemek istemişti. Artık düşünceleriyle baş başa kalmak istemiyordu.

Ama onlara söyleyememişti.

Şimdi tek istediği duş alıp kendini yatağa atmaktı fakat

o fotoğrafları çekeceğine söz vermişti. Aslında hiç istemiyordu çünkü kamera karşısına ancak kendi canı istediğinde geçerdi ve kendi kurallarıyla çekim yapardı. Sonuçta bu onun için bir hobiydi, rahatlatıcı ve zevk aldığı bir eylemdi; işi değildi. Ama kendini Dell'in fikirlerini beğenirken buldu ve içindeki sanatçının ortaya çıktığını hissetti. "Evet," dedi. "Bunu yapabiliriz. Ama çekim yapılacak hayvanları nereden bulacaksınız? Hastalarını eve geri gönderiyorsun."

"O konuyu hallettim," dediği anda koridordan bir gürültü geldi.

Brady muayene odasından başını uzatınca Lilah'nın geldiğini gördü. Elleri tasma kayışlarıyla doluydu. Bir elinde üç köpek kayışı vardı. Hayır. İki köpek ve bir kuzu. Diğer elinde ise Abigail'in tasmaına bağlı kayışı tutuyordu. Ve Brady fark etmeden yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Elimde kullanabileceğimiz iki kedi ve bir de tavşan var," diye seslendi. Gözünün önüne düşen saçlara üfledi. "Nereye gelelim?"

Brady hayvanların hangi lanet yere gittiğine önem vermiyordu ancak Lilah'yı nerede istediğini biliyordu.

Altında, ismini haykırırken.

Bu düşünceyle tüm dengesi alt üst olmuştu. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve Dell'e bakarak omuz silketti. "Patron sensin."

"İm..." Suçlulukla bakan Dell'den çıkan tek ses bu olmuştu. Cebinden anahtarlarını çıkardı. "Aslında bu işi tamamen senin ellerine bırakıyorum. Benim randevum var."

"Ne?"

"Sakin kuzunun seni korkutmasına izin verme. Lulu çok tatlıdır. Sadece aile yadigârlarının yanına yaklaşmasına izin verme, dostum. Beklenmedik zamanlarda dişlerini geçirivermesiyle ünlüdür."

Brady'nin korktuğu Lulu değildi; düşünceleri yüzünden okunuyor olmalıydı.

Dell onu birkaç saniye inceledi, kaşları çatıldı. "Sizi yalnız bırakacağım fakat sana güvenebilirim, değil mi?"

"Kuzu konusunda mı? Elbette."

Dell ona bakmaya devam ediyordu. Brady yanlarına yaklaşan Lilah'ya bir bakış atıp başını yavaşça salladı. "Kesinlikle hayır."

Dell, "Tanrım!" diye homurdandı ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Şaka yapıyor ol diye tanrıya dua ediyorum." Lilah'yı yarı yolda karşıladı, yanağından öptü ve Brady'ye son kez uyarın bakış attıktan sonra gitti.

Lilah, Brady'nin önünde durdu. "O da neydi?"

"Hiçbir şey."

"Ona benimle ilgili sana güvenmemesini söyledin."

Brady bir kaşını kaldırdı. "Madem duydun, niye soruyorsun?"

"Çünkü açıklamanı duymak istedim. O nasıl bir cevaptı öyle?"

"Ne söylememi isterdin?"

"Söylediğini değil."

Brady omuz silkti. "Doğruyu söyledim."

Lilah ona bakakaldı. Cevabına şaşırmış görünüyordu. "Ah!" diyebildi.

Evet ya, ah! Onunla bu yakınlıkta durabilmek -bu gece mango gibi kokuyordu- gerilimini alıp götürmüştü. Bu kadın hastalara ilaç, körlere manzaraydı. Rahat, kalçasını

güzelece saran kot pantolon ve üzerine dantelli beyaz tişört giyiyordu. Tişörtü, altındaki beyaz askıyı ve yine beyaz olduğunu tahmin ettiği sutyeninini izini belli edecek kadar şeffaftı.

Brady tüm bu beyazlığı açıklanamaz bir biçimde seksi bulmuştu. Geceleri Lilah ile ilgili hayaller kuruyordu. Tam bir pislik gibi davrandığını bilse de konu o olduğunda kendine engel olamıyordu.

Adının Lulu olduğunu tahmin ettiği kuzu öne fırladı ve yüzünü Brady'nin pantolonunun ağına bastırmaya çalıştı. Dell tarafından zamanında uyarılmış olduğundan Brady geri çekildi.

"Korkma. Çok tatlıdır."

Lilah'nın sözleri üzerine Lulu gülümser gibi göründü. Dudaklarını çekerek dişlerini gösterince Brady'ye hiç de tatlı görünmedi.

Lilah, "Sadece kokunu almak istiyor," diye güvence verdi.

Brady diz çöküp burnunu Lilah'nın pantolonunun ağına bastırdığını ve onun kadınsı kokusunu aldığını hayal etti. Sonra bu hayalleri bastırmaya çalışarak Lilah'nın elinden köpek tasmalarına bağlı kayışları aldı. Bu gece aklında olup bitenler düşünülürse işini bir an önce halletse iyi olacaktı.

İki saat sonra gecenin son çekimini yapıyordu. Jade'in masasında bir kedi oturuyor, önündeki açık bilgisayardan yüzüne ışık vuruyordu.

Fotoğraf çekimi bittikten sonra Brady kamerayı çantasına koyarken, Lilah da hayvanları toplıyordu. "İhtiyaç olan her şeyi aldın mı?"

Brady almadığını biliyordu. Almaya yaklaşmamıştı bile.

Lilah kayışları eline dolayıp Brady'ye baktı. Adamın yüzündeki ifadeyi görünce durdu. "Yine beni öpecek misin?"

"Evet." Brady ona doğru eğilirken kendi cevabına kendisi de şaşırmıştı. Aralarında iki köpek, bir ördek, bir kuzu ve bir de kedi varken Lilah'nın yüzünü kavradı ve dudaklarını onunkilere sürttü. Bir kez, iki kez. Daha fazlasını almadan onu bırakamayacağını biliyordu. Dudaklarına yapıştı. Bedenlerinin birleşen tek noktası dudaklarıydı. Temas kısa ve tatlı olsun istemişti ama Lilah tüm vücudunu sertleştiren bir ses çıkarınca öpücük derinleşti. Dilleri ateşli ve yoğun bir dansa başlamıştı ki ayaklarının dibindeki köpeklerden biri havlayınca ayrıldılar.

Lilah titrek bir nefes çekti içine ve kapıya doğru geriledi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Brady de biliyordu. Mahvolduğunun kanıtıydı. "İyi geceler anlamına geliyor."

Lilah başıyla onayladı ve gitmek üzere döndü. Brady dönmeden önce onun yüzünde hızla belirip kaybolan hayal kırıklığını ve incinmeyi görmüştü.

"Lilah-"

Ama kadın çoktan gitmişti.

İki gün boyunca Lilah çalışarak Belle Haven'a gitmekten kaçındı. İki gün boyunca tek düşünebildiği Brady'ydi. Adam'dan Brady'nin web siteleri ve broşürleri için çektiği resimleri yüklediğini öğrenmişti. Jade'den onun Bell üzerinde çalıştığını öğrenmişti. Jade'den ayrıca onun klinikte kalabalığa neden olduğunu çünkü çalışırken çok iyi görüldüğünü de öğrenmişti.

Lilah'nın bir parçası gidip onu izlemek istiyordu fakat meşguldü. Büyüyen huzursuzluğunu ve neye ihtiyacı olduğunu düşünüp duruyordu. İhtiyacı olanın Brady olduğuna emindi ancak onun bu fikre sıcak baktığından emin değildi.

Öğlen vardiyasında beraber çalıştıkları sırada Cruz, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Neden?"

"Üç müşteri şu 'yeni adam'dan bahsetti..." Cruz yeni adam derken parmaklarıyla kelimeyi hayali tınak içine almıştı. "Her defasında yüzünde şu ifade oluştu." Bunu söylerken abartılı bir şekilde taklidini yapıyordu. Şehvetten büyülenmiş, uykulu bakışlarla bakıp dilini de dışarı çıkarmıştı.

"Ben asla böyle bakmam," dedi ve onu ittirdi. Arka taraftaydılar. Oyun zamanı için hayvanları çıkarmışlardı. İki köpeği daha yaşlı ve ağırbaşlı oldukları için diğerlerinden ayırmışlardı. İkisi daha sakin oyunları tercih ediyorlardı ve istediklerini almışlardı. Mutlu bir halde Lilah'nın ayaklarının dibinde yatıyor, dinleniyorlardı. Lilah ikisini de kucakladı.

"Bal gibi de bakarsın. O bakış uzun zaman seks yapmadığında beliriyor."

"Kıçımı ye, Cruz."

İki yaşlı köpeğe kafeslerine kadar eşlik ederken Cruz, "Seve seve," dedi. Diğer üç misafiri getirdi. Lulu ve gü-rültücü iki köpek. "Ama daha önce o yollardan geçmiştik. Hatta sen de benimkini yemiştin, hatırlıyor musun?"

Lilah güldü ve arkadaş kalmalarının ne kadar iyi bir karar olduğunu bir kez daha anladı. Onunla böyle çekişmek güzeldi. Aralarındaki ilişki garipleşseydi kötü olur-

du çünkü Cruz'a çok değer veriyordu ve ayrıca bu hissin karşılıklı olduğunu biliyordu. "Sırlarımızı ifşa mı ediyorsun şimdi sen?"

"Sadece yediklerimizi."

Güneş ışığı ve temiz hava alabilmeleri için diğer hayvanları da çıkardılar. İçeri girdiklerinde Cruz hayvanlara ilaçlarını verirken, Lilah da bulaşıkları ve temizliği halletmek için mutfığa gitti. Sonra getir/götür zamanına kadar evrak işleriyle uğraştı.

Celia, Lulu'yu almak için geldi. Celia Ayala büyükanesi Estelle'in rakibi ve otuz beş yıllık bir eşiydi. Bu ortaklık, Estelle o büyük suçu işleyip Büyük Briç Maçı'na yalnız gidene kadar sürmüştü. Buradaki önemli nokta yalnız gitmesiydi.

Lilah, Celia'dan çek alınca karşılığında makbuz verdi.

Celia hem boyut hem de şekil olarak Umpa Lumpa'larla benziyordu ve kasabanın yeni bronzlaşma salonu sayesinde onlarla aynı ten rengine de kavuşmuştu. "Gelecek çarşambaya rezervasyon yapabilir misin, canım? Ah bir de bana Belle Haven'da çalışan şu yeni olan seksi parçadan bahset. Adı ne?"

Lilah düşünmeden, "Brady," diye yanıtlayınca Celia sırtıttı. "Ne var?"

"Onunla görüşüyormuşsunuz diye duydum."

"Ne? Hayır. Hayır. Görüşmüyorum, ben sadece..." *Her fırsatta adamı öpüyorum.* Zayıf bir sesle yine, "Hayır," diyerek bitirdi sözlerini.

"Birisi bana onun arabasında görüldüğünü söyledi."

Lilah iç geçirdi. "Arabasına çarptım. Yorgundum ve--"

² Umpa Lumpalar Charlie'nin Çikolata Fabrikası filminde fabrikada çalışan küçük insanlardır. (ç.n.)

"Çok çalışıyorsun. Dinle canım. Büyükannen -tanrı onun huysuz ruhunu kutsasın- ile sadece bir konuda hemfikirдик."

"Emin misin? Çünkü sizin aynı fikirde olduğunuzu hiç görmemiştım."

Celia bir parmağını salladı. "Bu konuda aynı fikirdeydik. Dünyaya bir kez geliyoruz. Bu yüzden doğru adamı bulmalısın. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Sen kendini anlıyor musun?"

Celia onu, "Dil pabuç kadar," diye azarladı. "Bu yüzden Estelle'e çekmişsin."

Lilah ona hem annelik hem babalık yapmış olan sevgili büyükannesini düşündü. Göğsü sıkışmasına rağmen gülümsedi. "Onu özölüyorsun."

"Beni deli ederdı," dedi Celia. "Ama evet, onu özölüyorum. Son arkadaşımdı. Diğerleri ölmüştü. Sonsuza dek yaşamayı planlarsan böyle oluyor, yalnız kalıyorsun. Şimdi konuyu değıştirmeye çalışma. Yaşlı olabilirim ama aptal değilim. Büyük annene bakabilmek için neleri feda ettiğini biliyoruz ama artık o yok, Lilah. Hayatının tadını çıkarma zamanın geldi."

"Çıkartıyorum."

"O halde neden yaşlı kadınlarla konuşarak zamanını harcıyorsun? Git o seksi adamı öpmeye devam et."

Lilah kadına bakakaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Tatlım, bir adamı sır olarak saklamak istiyorsan onu ana caddedeki fırının önünde öpmezsin."

Dell aradığı sırada Lilah internetten izlediği hayvan anatomisi dersinin tam ortasındaıdı.

“Senin için bir çekim var,” dedi Dell. “Geçen hafta bizim için iki av köpeğini misafir etmiştin.”

Belle Haven geceleri hayvanları ağırlamıyordu ve gerektiğinde barınağa bunun için ödeme yapıyordu. “En sevdiğim arama türü.”

“Ben de burada sesimi duymanın en sevdiğin arama türü olduğunu düşünüyordum.”

“O da en sevdiğilerim arasında.”

“Ah, hayır, artık çok geç. Kendini ele verdin. Sadece paramın peşindesin.”

“Evet, yemeğe bu kadar düşkün olmam utanç verici.”

Dell bir süre sessiz kaldı. “Yardıma ihtiyacın olduğunu söyleyecektin.”

Sorun da buydu ya. Lilah yardıma ihtiyaç duymaktan nefret ederdi. Hep etmişti. “Ben iyiyim. Sadece şaka yapıyordum.”

Her şakada bir gerçek payı vardır.

“Akşam yemeği ile beraber çeki ben getiririm.” dedi. “Konuşuruz.”

Ah harika. Konuşma. Dell’in onun işlerine burnunu sokacağı, Lilah’nın da para meselelerinden kaçınmaya çalışacağı bir konuşma. “Hayır, ben oraya gelirim. Zaten dosyaları getirecektim. Hem akşam yemeğinde meşgul olacağım.”

Çok sağlıklı, yeşil bir salatayla randevusu vardı. Arından azıcık dondurma yiyecekti. Ya da tüm kâseyi bitirebilirdi, ders çalışmanın nasıl gideceğine bağlıydı durum.

Birkaç dakika sonra Lilah kliniğe doğru yürümeye başladı. Tepelerden gelen kara bulutlara baktı bir süre. Eşofmanının fermuarını çekip adımlarını hızlandırdı. Ya

doğa ana yaz mevsiminde olduklarını unutmamıştı ya da Lilah'ın biraz Midol'e ihtiyacı vardı.

Belle Haven'a vardığında doğrudan sekreter masasına gitti. Jade masasında her zamanki sakinliğiyle oturuyor inanılmaz bir beceriyle hem bilgisayarda çalışıyor hem de telefonla konuşuyordu. Kucagında bir kedi yavrusu uyuyordu. Sandalyesinin arkasında yatan yetmiş kiloluk St. Bernard cinsi köpek korkunç sesler çıkararak horluyordu.

Jade'in muhteşem kızıl-sarı saçları tepesinde mükemmel bir topuzla toplanmıştı. Keskin yeşil gözlerinden kimsenin ona bulaşamaması gerektiği okunuyordu. Kıyafetleri moda dergilerinden fırlamış gibiydi. Üzerinde kemeri gömlek elbise, kolunda bir bilezik ve ayakta uçuşuna ölünecek şaheserler -ayakkabı değil birer şaheserdi onlar- vardı. Birkaç yıl önce kışın Şikago'dan Sunshine'a kayak yapabilmek için gelmişti. Lilah ile Jade o zamandan beri iyi arkadaş olmuşlardı; Lilah onun asıl taşınma sebebinin kayak sevdası olmadığını biliyordu. Köfü bir durumdan kurtulmak için yeni bir yere ihtiyaç duymuştu.

Jade çenesiyle pencereleri işaret ederek, "Şuna bir bak," diye fısıldadı.

Lilah'ın dikkatini ilk çeken şey, bekleme salonunun ağzına kadar dolu oluşuydu. İçindeki kadınlar neredeyse burunlarını cama yapıştırmış yan bahçeyi gözletliyorlardı. "Neler oluyor?"

"Sana anlattığım durum buydu. En yeni müşteri çekme yöntemimiz." Jade dışarıda Bell'in haftalardır durduğu yeri işaret etti. Havaalanından getirildikten sonra bahçeye bırakılmıştı. Motor kapağının altından bir erkek bedeninin yarısı görünüyordu. Aşınmış iş botları, uzun bacaklar ve...

³ Ağın kesici (ç.n.)

"Gördüğüm en iyi popo," diye fısıldadı Jade.

Doğruydı, Brady görüp görülebilecek en iyi popoya sahipti. Lilah bir dakikasını hayranlıkla izlemeye ayırdı.

"Sen de öyle düşünmüyor musun?" diye sordu Jade.

"Şey... Pantolonu üstünde güzel duruyor," dedi dikkatle. "Bu kadar çok cebi olması da güzel bir şey. Aletlerini koyabilir."

"Ama sen tüm aletlerini o ceplerde saklamadığını biliyorsun," Jade'in bakışları ona kaydı. "Onu yine mi öp-tün?"

Lilah suçlu suçlu, "Ne?" dedi. Herkes bunu nasıl bile-biliyordu? "Yapmadım... Bilmiyorum..."

"Ana caddede, Lilah," dedi sabırlı. "You Tube'a bir video yüklesen daha iyiydi."

Ah! "Dell bana çek vereceğinizi söylemişti..."

Jade güldü ama insafa geldi. "Ofisinde."

Lilah kalabalık olan bekleme salonundan geçerek ofis-lere doğru ilerledi. Dell masasında değildi ama bilgisa-yarın yanında üstünde adının yazdığı zarf buldu. İçinde hizmet bedeli için düzenlenmiş bir çek ve ayrıca üç yüz dolar vardı. "Ah, hayır."

Kapıdan içeri giren Dell, "Yeterli gelmedi mi?" diye sordu. Uzun ve güçlü fizliğini ortaya çıkaran beyaz la-boratuvar önlüğünü giyyordu. Büyüleyici gülümsemesi çekiciliğini artırıyordu. Bu gülümseme kadınları aptala çevirdiğini bilen bir adamın gülümsemesiydi.

"Beni gülüşünle kandırmaya çalışma." Üç yüz doları çıkardı ve Dell'in masasına çarptı. "Acımana ihtiyacım yok."

"Not edildi ama bu paranın acımayla bir ilgisi yok. Borç veriyorum." Lilah'nın inanmadığını görünce yumu-

şak bir sesle ekledi. "Sadece yardım etmeye çalışıyoruz, Lilah."

Yumuşak sesi Lilah'yı eritivermişti. "Yardım edebilirsiniz. Bana inanarak."

"Sana inanıyorum."

Lilah iç geçirdi ve Dell'i sınımsız kucakladı. "Barınak bu yıl daha iyi iş yapıyor, gerçekten. İyi olacağım."

Umutluydu.

Dell onu bir süre öyle tuttu, derin bir nefes verirken yanağını Lilah'nın başına yaslamıştı. Bu derin nefes Lilah'nın nasıl bir baş belası olduğunu anlatıyordu sanki. O da nefesini verdi, Dell'in göğsünü sıvazlayıp çeki aldı ve odadan çıktı. Tam Jade'e veda ettiği sırada ön kapı açıldı.

Gelen Brady'ydi. Doğal bir zarafetle hareket ediyordu, hesaplı adımları ömrünü disiplin altında geçirdiğini ve ordu eğitimi aldığını belli ediyordu. Tişörtü geniş göğsüne yapışmış, göğüs kaslarını ve dümdüz olan karnını ortaya koyuyordu. Makine yağına bulanmıştı ve *Aviation* dergisine kapak olacak kadar seksi görünüyordu. Elinde taşıdığı yığınla Jade'in masasının önünde durdu. "Bu kahrolası şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Lilah küçük kahverengi köpeğe baktı. Gerçi rengini daha çok karmakarışık, çamurdan keçeleşmiş tüylerine yapışan pisliklerden aldığı söylenebilirdi. Sarkık kulakları neredeyse o tatlı, duygulu bakışlarını örtüyordu. Bir kez sertçe hapsirınca kulakları gözlerini örttü. Başını sallayarak kulaklarını önünden çekti.

Brady kaşlarını çatarak, "Arabamın önünde oturuyordu," dedi.

"Bu bir köpek," dedi Jade.

Brady cılız ve belli ki bakımsız köpeği biraz yukarı kaldırıp inceledi. Köpek çenesini yaladı.

“Ay,” dedi Jade. “Seni sevdi.”

Brady o kadar korkmuş görünüyordu ki Lilah kahkahasına engel olamadı.

Brady başını çevirerek jilet kadar keskin mavi bakışlarını ona dikti. Kendisine gülünmesine alışkın değildi. Herhalde kadınlar sadece kendilerini ayaklarının dibine atıyor ve onları alması için yalvıyorlardı.

Lilah’nın bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Hem de hiç. Biraz gururu vardı. Yalvarmayı yalnız kaldıkları bir ana saklıyordu.

“Aç ve susuz görünüyor,” dedi Brady. “Belki üşütmüşür de, bilmiyorum. Onu içeri getirmem gerektiğini düşündüm. Güneşin altında bırakmak istemedim.”

Ah. Ah, lanet olsun. Önemsiyordu.

Lilah ya ses çıkarmıştı ya da Brady ondaki değişimi fark etmişti. Döndü ve elindeki köpeği Lilah’ya uzattı. “Al. Dell onu kontrol etse iyi olur.”

Köpeğin boynunda gece mavisi, yapay elmas taşlı bir tasma vardı. Harflerin çoğu eksikti ama adı okunuyordu: PIRILTI.

“Şirin,” dedi ama köpeği almadı. Nedenini sorsanız söyleyemezdi. İstemsiz olarak tüm hayvanlara çekiliverirdi; özellikle de kayıp, yaralı olanlara ama ufaklığın Brady’nin büyük, becerikli ellerindeki görüntüsü inanılmaz derecede tatlıydı.

Brady tiksintiyle, “Pırlıltı,” dedi. “Köpeklere böyle isimler koymak yasaklanmalı.”

“Pırlıltı, küçük dişi bir köpek için uygun bir isim.”

Brady büyük elleriyle köpeği kolayca çevirerek aşikâr erkek takımlarını açığa çıkardı.

"Ah," dedi Lilah. "Ha. Şey, belki ismini birinden almıştır."

"Benim sorunum değil. Bu tür işlerle uğraşan sensin." Brady köpeği sanki saatli bir bombaymış gibi kendinden uzakta tutmaya devam ediyordu. "Dolayısıyla onunla ilgilenmek senin işin, doğru mu?" Sözlerini doğrulaması için Jade'e baktı.

"Evet," dedi Jade. "Terk edilen hayvanları bize bırakıyorlar. Buralardaki en büyük klinik olduğumuz için uzak şehirlerden bile gelenler oluyor. Sorup araştırıyoruz, sahibi çıkmazsa hayvanları Lilah'ya veriyoruz."

"Umarım sahibi yakınlardadır." Ama küçük beyin görünüşüne bakılırsa bir süredir kendi başına idare ettiği anlaşıyordu. Deneyimlerine göre bu sahibi onu almaya gelmeyecek demektir. "İlanı hazırlayıp web sitemize koyarım."

Brady başıyla onayladı. Lilah'nın ya da Jade'in onu yükünden kurtarması için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu. "Al," dedi tekrar.

Neden yaptığını kendisine bile açıklayamıyordu. Şeker yoksunluğundan kaynaklanan geçici bir delilik. Neden ya bu, ya da fazla çalışan tatmin edilmemiş hormonlarıydı. Kayıt defterini ona uzatırken nedenin sonuncusu olduğuna karar verdi. Bu adam onu kaç kere öpmüştü? Üç kez.

Üç.

Kendiliğinden yanıp tutuşacakmış gibi hissediyordu. Üstelik daha o sabah duşta kendi kendine tutuşmuştu. "Dell bugün oldukça yoğun ancak eminim Jade seni araya

sıkıştırabilir. Köpeğinin aşıya ihtiyacı olacağını düşünüyor musun?”

Brady kaşları çattı. “Benim köpeğim mi? Şaka mı bu?”

Lilah gülümsedi ve Jade araya girip bir şey diyemeden onu ayağına basarak susturdu. “Dediğim gibi Pırlıltı’yı araya sıkıştırabiliriz fakat biraz beklemen gerekecek.”

Brady ona uzunca baktı. Bu bakışın çoğu insanı korkuttuğuna bahse girerdi. Ve kocaman ellerinde kıvranan küçük yaratık olmasaydı Lilah da biraz korkabilirdi. Zavallı hayvan acınası bir haldeydi ve Lilah onu kollarına almak, bağrına basmak için ölüyordu. Köpekse sanki kurtuluşu oymuş gibi Brady’ye bakıyordu.

Köpeği anlayabiliyordu. Lilah da aynı şekilde hissediyordu.

Brady gergin bir sesle, “Hayvan koruma derneği sensin,” dedi.

“Öyle. Köpeği terk etmeyi düşünüyorsan barınağımın yerini biliyorsun.”

Brady’nin bakışları köpeğin üzgün yüzüne kayınca onun da yüz ifadesi acıklı bir hal aldı. “Onu ben terk etmedim. Başkası terk etti. Tanrım.” Lilah ona sakince bakmaya devam edince homurdandı. “Eski sevgiline kazayı anlattım diye mi bütün bunlar?”

Jade şaşkınlıkla, “Cruz’dan mı bahsediyor?” diye sordu.

“Cruz mu?” Lilah’ya baktı. “Ben Nick’ten bahsediyordum. Kaç tane eski sevgilin var?”

“Seni ilgilendirmez.”

“İki,” dedi Jade. “Büyük annesi öldüğünden beri fazla dışarı çıkmıyor.”

Lilah ona inanmayan gözlerle baktı. “Gerçekten bu konuyu mu konuşmak istiyorsun?”

Jade omuzlarını kaldırdı. “Üzgünüm. Uzun bir gündü.”

Brady, Jade’e dönmeden önce ona uzunca baktı. “Günün son randevusunu bana yaz. Geri döneceğim.” Köpeğe baktı. “Bekleyebilecek kadar sağlıklı görünüyor.” Keyfi kaçmış bir halde kapıya doğru ilerledi. Köpek göğsüne kıvrılmıştı.

Sevimli ve seksi, diye düşündü. Ah güzel tanrım, hem sevimli hem seksi...

Jade kaşlarını kaldırdı. “O da neydi?” diye fısıldadı.

“Sakin başlama. Hem büyük annemi neden bu işe karıştırdın?”

“Ağzımdan kaçtı. Sana söylüyorum. Uykuya ihtiyacım var. Ama cidden, o da neydi öyle? Hayvanı adamın başına yıktın. Neyin peşindesin?”

Brady’nin dışarıda durup kollarındaki köpeğe bakmasını izledi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Gerçekten mi? Çünkü yanlışsam düzelt...” diye alayla devam etti. “Buralardaki tüm başıboş, unutulmuş hayvanları sen alırsın.”

Lilah omuz silkti.

Jade yavaşça gülümsedi. “Acı çekmesini istiyorsun. Güzel. Peki, sana tam olarak ne yaptı? Seni çılgınlar gibi öpmek dışında.”

Ne mi yapmıştı? Lilah’nın bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Aslında vardı. Ona karşı güçlü, tahrip edici bir çekim hissediyordu. Pervane böceklerinin öleceğini bile bile ateşe çekilmesi gibi. Aslında bu kadar seksi olmak Brady’nin suçu değildi ancak Lilah acı çekiyorsa o da çekmeliydi. “Bir nedene ihtiyacım var mı?”

“Bir erkeğe acı çektirmek için mi? Kesinlikle hayır.”

O gece kapı çaldığında Lilah masasında oturmuş faturalarını denklemeğe çalışıyordu.

“Miyav!” dedi Sadie. Lilah’ın kucağında yumuşacık, sıcacık ve rahattı.

Lilah ona, “Kalkmam lazım,” dedi.

Kedi, Lilah’nın acıyla tıslamasına neden olacak kadar sertçe tırnaklarını bacağına batırdı. Kediyi kucağından atamadan Adam içeri girdi. İri bedeni mutfağı doldurdu. Masaya büyük boy pizza paketi, altılı bira ve bir torba koydu.

“Akşam yemeği,” dedi. “Etli spesiyal ve kız gibi davranma olasılığına karşı salata.”

Lilah yemeklere baktı. Karnının sesini dinlemekle Adam’ın ona bebek bakıcılığı yapmak için gelmesine kızmak arasında kalmıştı. “Dell’e meşgul olacağımı söylemiştim.”

“Evet ama ben onun gibi süt kuzusu değilim.”

Doğruydı. Adam’a hiçbir şey sökmezdi. Lilah’ı endişelendiren de buydu. “Sana parayı almadığımı söyledi.”

Cevap vermeksizin Lilah’ya bir şişe Corona uzattı. Kendisi için de bir tane aldı, sonra pizza kutusunu açtı.

Bir süre sessizlik içinde yediler. Sessizlik Adam’ın en sevdiği durumdu. Lilah da ona uymayı denediyse de başaramadı. “Yani... Benim için endişelendiniz.”

Adam bir dilim pizza daha aldı.

“Dur tahmin edeyim. Dell’le yazı tura attınız, sen kaybettin, benimle uğraşmak zorunda kaldın. Bunu benimle nasıl konuşacağınızı düşünüyorsun çünkü sen penis taşıyan

bir canlısın ve vajina sahibi bir canlı türüyle nasıl iletişimi kurulur bilmiyorsun."

Adam aldığı lokmayı yutmakta zorlandı ve öksürdü. Birasına uzandı.

Lilah onun dağ gibi sağlam sırtına vurdu, sonra kısa, yumuşacık saçlarını karıştırdı. "Ben iyiyim, gerçekten." Lilah son pizza dilimine baktı. Doymuştu aslında. Sorun şuydu ki, dilim ona seşlenmeye devam ediyordu.

"Onu şimdi de yesen, kendine bir süre işkence edip sonra da yesen bir şey fark etmeyecek. Midene giren kalori miktarı aynı olacak," dedi Adam.

Lilah nefesini verip Adam kapmadan önce son pizza dilimini aldı.

"Ve yazı turanın kaybedeni ben olmadım," dedi. "Kazandım. Kaybeden Brady'yle konuşacaktı."

İşte bu ilgisini çekmişti. Parmağında kalan peyniri yaladı. "Konu neydi?"

Sessizliği gereken cevabı veriyordu.

"Ah, tanrı aşkına!" diye patladı. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Seks hayatıma yeteri kadar burnunuzu sokmadınız mı?"

Adam tekrar öksürdü ve önüne bira döktü. "Siktir!" diye mırıldandı, ayağa kalktı, sonra Sadie'ye takılıp tökezledi.

"Miyav!"

Üç ayaklı kediye yerden kaldırdı ve özür niyetine geniş göğsüne yasladı. Kâğıt mendillere uzanırken sordu. "Bana neden söz ettiğine dair bir özet geçmeyi ister misin?"

"Elbette. Seks hayatımın içine ediyorsunuz."

Adam, Sadie'yi dikkatle yere bıraktı. "Bir seks hayatın olduğunu biliyordum."

"Sorun da bu ya!" Lilah da ayağa kalktı. Adam'ın göğsüne vurdu ama o bir milim bile yerinden oynamamıştı. "Aşırı koruyucu anne ayılar gibi üzerime titriyorsunuz. Artık istemediğim adamlar dışında tüm erkekleri korkutuyorsunuz. Ve ben... Off!" Ona arkasını döndü, mutfak lavabosuna gitti. Pencereden gecenin karanlığına baktı ve ona tekrar vurmamak için tezgâhı kavradı.

"Yalnızsın," dedi. Sesi şaşırmış gibi geliyordu.

"Ne yani, düzenli orgazma sadece erkeklerin ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordunuz? Ve sen muhafazakarlık taslamadan önce ekleyeyim, Brady'yi sizin kardeşiniz olduğunu bilmeden önce de istedim."

"Tanrım."

Önündeki camdan Adam'ın yansımasını görebiliyordu. Adam parmak uçlarını gözlerine bastırdı ve yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes alıp masayı işaret etti. "Otur."

"Neden, kibarca rica ettiğin için mi?"

"Şu kışını sandalyeye yerleştir ki sana Brady'den bahsedebileyim."

Merakıyla savaşa da bir süre, sonunda kaybetti ve oturdu.

Adam buzdolabına gidip her zamanki yerinden dondurma aldı, çekmecedен iki kaşık çıkardı ve Lilah'nın yanına oturdu. "Biz Sol'un evine gittiğimizde on beş yaşındaydı. Ben on üç yaşındaydım, Dell de on iki yaşındaydı. Sol'dan önce hiçbirimizin düzenli bir evi olmamıştı."

Lilah bunu zaten biliyordu. En azından Adam ve Dell açısından böyle olduğunu biliyordu. Çünkü onlar gerçekten kardeşti. Anneleri Amerika'nın yerlilerindendi ve ko-

rumaya alınmış bölgelerden birinde yaşıyordu. Sadece Adam ile Dell'i doğuracak kadar oradan ayrılmış sonra geri dönmüştü. Babaları çocukların bakımını üstlenmişti ancak daha onlar küçükken hayata veda etmişti. Anneleri ise çoktan yeni bir koca ve yeni bir aile edinmişti, sonra da onları istememişti.

"Dell okulda dayak yiyip duruyordu." Adam konuşurken elindeki biraya dikmişti gözlerini. "Ben sürekli kavga etmekten uzaklaştırma alıyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Brady'den çok korkmuştuk. Sessizdi. Ve çivi gibi sertti."

Lilah bunları da zorlanmadan kafasında canlandırabiliyordu.

"Sol'un bodrumunda bir spor odası vardı," diye devam etti. İşaret parmağını şişenin etrafında gezdirdi. "Bir gün Brady bizi spor odasına indirdi. Bizi öldüreceğinden ve cesetlerimizin asla bulunamayacağından emindik. Ancak o bunun yerine bize kendimizi nasıl koruyacağımızı öğretti."

"Size dövüşmeyi mi öğretti?"

"Evet. Çok uzun zaman aldı. Acınası bir haldeydik. Başladıktan bir ay kadar sonra izin saatlerimizin dışında sokağa çıkmıştık. Nedenini hatırlayamıyorum. Ve bir grup genç bize saldırdı, sayısını şimdi hatırlayamıyorum ama sanırım beş ya da altı kişilerdi." Yavaşça gülse de sesinde neşeden eser yoktu. "Dell kendini cesur hissederek ilk yumruğu savurdu. Karşısındaki eğilince Brady'ye vurdu."

Lilah nefesini tuttu. "Ah hayır."

"Brady bir yandan üzerimize atlamaya çalışan gençlerle savaşılmaya, bir yandan da Dell'i tutmaya çalışıyordu."

Adam devam etmeyince, "Ee?" diye sordu. "Sonra ne oldu?"

"Onları yenmeyi başardık ama Brady'nin el becerileri sayesinde."

"Aranızdan yaralanan oldu mu?"

"Biraz. Çok kötü değildi." Eski acıları hatırlarmış gibi çenesini ovdu.

Lilah havayı yumuşatma çabasıyla, "Demek bu nedenle böyle sert insanlar haline geldiniz," dedi.

Adam buna gülümsemedi. Tereddütte kalmış gibiydi. Ve Adam asla tereddüt etmezdi.

"Ah, hayır," dedi. "Burası bana üçünüzün suç hayatına girdiğinizi söyleyeceğin yer mi?"

"Hayır, o yaşlarda suç kariyerimin zirvesindeydim zaten, hem de kendi başıma." Parmaklarıyla gözlerine masaj yaptı, yorgun görünüyordu. "İki kez yaşım tutmadığı halde alkol almaktan, bir kez de araba çalarken tutuklanmışım."

"Ah, Adam."

"Gençtim, aptaldım ve öfkeliydim. Brady beni o hayattan çekip çıkardı, sadece tek bir şartı vardı. Ya ben kendimi toparlayacaktım ya da o bunu o yapmak zorunda kalacaktı. Tabii nasıl olduğunu tahmin etmişsiniz; acı vererek."

Lilah'nın kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Size çok değer veriyormuş, kardeşleri gibi."

"O zamanlar bize bir gardiyan gibi geliyordu fakat evet bize çok değer veriyordu. Durum şu ki ne zaman ihtiyacımız olsa yanımızdaydı."

"Ve şimdi de siz onun için bir şeyler yapmak istiyorsunuz, değil mi?"

“Evet. Kliniğin üçte biri onun. Ayrıca onu buralarda görmek güzel.”

“Güvende olduğu bir yerde demek istiyorsun sanırım,” diye tahmin yürüttü Lilah. “O gençken sizi güvende tuttu ve siz de bu iyiliğin karşılığını ödüyorsunuz. Şu haline bir baksana, hepimizi kurtarmaya çalışıyorsun.”

Adam yüzünü buruşturdu. “Tanrım. Bana bir azizmişim gibi davranmayı kes.”

“Belki de haklısın. Bir aziz dondurmanın yanında yenecek güzel bir şeyler de getirirdi.” Lilah ona gülümsedi. “Ayrıca senin çok tatlı olduğunu da düşünüyorum. Sanırım Brady de benim gibi yardım almaktan hoşlanmıyor.”

Adam sakince, “Evet,” dedi. “Ama onu istiyorsun.”

“Evet,” diye kabul etti Lilah, Adam’a yalan söyleyemezdi. “Bu bir sorun yaratacak mı?”

Adam omuz silkti. Gözlerinde karanlık ve sıkıntılı bir bakış vardı. “Sadece... Dikkatli ol. O pembe panjurlu evi olmasını isteyen bir adam değildir.”

“Pembe panjurlu bir ev istemiyorum.” Henüz değil. Gerçek şu ki gelecekte hayatının aşkını bulup evlenmeyi istiyordu. Sonuçta bu kadar beklemişti, biraz daha bekleyebilirdi.

Bu arada Brady ile biraz da eğlenebilirdi. Bu durumun getireceği artılar eksilerden fazlaydı. Brady, Adam ve Dell’in onu korkutmasına izin vermezdi. Lilah’nın da kaybedecek bir şeyi yoktu çünkü ikisi de bu ilişkinin biteceğini bileceklerdi. Brady gidecekti. Bu yüzden hiçbir beklenti olmadan Lilah kendini eğlendirebilecekti.

Hem de çok.

Lilah’nın aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi Adam’ın dudaklarında yamuk bir gülüş belirdi. “Brady

bizden daha fazla yer değiştirmiş. Sol onu almadan önce dört ya da beş koruyucu aile değiştirmiş.”

“O zaman şimdi size ve kliniğe sahip olması güzel bir şey.” Bir de bana...

Adam başıyla onayladı. “Evet. Hayatında onu terk eden o kadar çok insan olmuş ki. Bilmeye hakkın var... O da çekip gitmeye alışmış.”

“Bu sözler senden çıkınca kulağa çok komik geliyor.” Lilah onu kucakladı. “Dinle beni, tamam mı? Onun kalmasını zaten beklemiyorum. Sadece biraz takılabileceğim birisini arıyorum.”

“Yani tek gecelik bir ilişki olmaya razısın?”

“Tek gecelik değil, hayır,” dedi. “En azından birkaç gecelik olsun. Ya da gittiği yere kadar işte. Bizim belirlediğimiz şartlarda. Sizin değil.” Adam’ın gerilen çenesini öptü. “Yine de seni seviyorum. Ve hep seveceğim.”

Adam i geçirip dondurma kutusuna uzandı.

Brady, yanmayan şömineye ve önünde serili olan kilime baktı.

Daha doğrusu kilimin üstündeki şeye.

O da Brady'ye bakıyordu. Gece yarısı olmuştu. Brady bir saat önce yatmış ve uyumaya çalışmıştı. Tavan arası tek oda olduğundan her sesi iletiyordu. Köpek inlemeye ve ulumaya başlayınca, en fazla üç kiloluk bir şeyden bu kadar çok ses çıkmasına şaşırılmıştı.

Her şeyi denemişti. Üzerine battaniye örtüp, şömine rafındaki tik taklı saati bile denemişti. Hatta iPod'undan hafif bir müzik bile açmıştı. Tamam, müzik hafif değildi belki ama kahretsin rock müzik bir harikaydı.

Her seferinde köpek yerine yerleşmiş uyumaya başlamıştı ve Brady de yavaşça yatağına dönüp rahatlamış, uykuya dalmıştı.

Sonra döngü yeniden tekrarlanmıştı.

"Bana yüzde yüz köpek soyundan geldiğin söylenmişti," dedi Brady elleri belindeyken. "Ama aslında senin bir kedi olduğunu düşünmeye başladım."

Köpek -Brady onu Pırlıltı olarak düşünmeyi reddedi-

yordu- kısık sesle inleyip yuvarlandı ve karnını ortaya çıkardı.

“Tanrım.” Brady iç çamaşırıyla koltuğa çöktü. “O halde, buraya gel.”

Acısını çoktan unutmuş olan köpek, heyecanla döndü ve hoplayarak yanına gitti. Kanepeye Brady’nin yanına da zıplamak istedi ancak başaramayarak sırt üstü yere düştü.

Brady başını salladı. “Düşmek gibi seçeneğin yok, asker. Tekrar dene.”

Köpek oyuncu bir tavırla yeniden denedi. Önceki kadar bile yükselemeyip yere geri düştü. Bir başka üzgün inleyiş çıkararak Brady’nin ayaklarına oturdu. Kuyruğunu yavaşça sallıyor, yeri süpürüyordu.

Brady iç geçirip bir elini onun küçük, içe çökmüş karnının altından geçirerek köpeği göz seviyesine kaldırdı. “Onca araba varken, neden benimki?”

Köpek neşeyle kıvrandı. “Hav!”

Brady göz kırptıktan sonra bu beklenmedik havlama karşısında kendini gülümserken buldu. Tiz bir ses çıksa da kahretsin, miyavlamasından iyiydi. “Demek sen bir köpeksin. Sesinin akordunu ayarlamam gerek, dostum. Tüm dişi köpeklerin senin takımlarının çalışmadığını düşünmesini istemeyiz.” Köpek büyük ihtimalle kısırlaştırılacaktı, takımları gidecekti ama bunu ona söyleyip moralini bozmanın anlamı yoktu.

“Hav!”

Bir canavar yaratmıştı. Brady güldü, köpeği yere bırakmaya yeltendi ancak ufaklığın inmeye hiç niyeti yoktu. Brady başını sallayıp köpeği yanına koydu. Köpek hemen kucağına kıvrılıvermişti.

Brady kucagındaki yığına bakınca köpeğin titrediğini fark etti. "Sen kemik torbasından başka bir şey değilsin." Köpeği göğsüne çekti, birkaç dakika öyle kaldılar. Köpek, titremesi geçtikten sonra Brady'nin çenesini yaladı.

"Dinle," dedi. "Bu geçici bir durum. Yarın Lilah ne işler çeviriyormuş öğreneceğiz ve sana bir yuva bulacağız. Lilah bu işlerde iyidir."

Köpek gözünü bile kırpmamış olsa da Brady o çikolata renkli gözlerde üzgün bakışların belirdiğini görmüştü. "Yavru köpek bakışlarını üstümde denemeye kalkma sakın, işe yaramaz."

Köpek yavaşça gözlerini kırttı.

Brady bir parmağını ona salladı. "Kes şunu."

Aldığı cevap yumuşak bir inleyiş olmuştu.

"Bak ben burada sadece misafirim, gideceğim."

Köpek anlamış görünmüyordu. Başını Brady'nin göğsüne yaslayıp titrek bir nefes aldı.

Brady de aynısını yaptı. Hayatı boyunca sayamayacağı kadar çok insanın sorumluluğunu üstlenmişti fakat hayvanlardan olabildiğince uzak kalmıştı. Fazladan bir yüke ihtiyacı yoktu. "Hem köpek besleyecek olsaydım..." diye başladı. "Büyük bir şey olurdu. En azından koltuğa kendi başına çıkabilecek bir tane alırdım."

Köpeğin karanlık bakışlarında bir suçlama gördüğüne yemin edebilirdi. "Hey, sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Siz küçük şeyler sadece havlarsınız."

Ufaklık kulaklarını aşağı indirmiş, masumiyetin bir resmi gibi duruyordu.

Brady güldü. "Tabii. Sen bu masumiyet numaralarını kandırabileceğin birine sakla, tamam mı? Belki de kadınlar üstünde denemelisin." Jade ve Lilah'yı düşündü. O

ikisi onu bir güzel oyuna getirmişti. “Bunu hak ettim,” diye homurdandı.

Köpek başını bir yana eğdi.

“Boş ver. O kadar yorgunum ki oturdum seninle konuşuyorum.” Brady ayağa kalkıp köpeği battaniyenin üstüne bıraktı ve bir kaya gibi yatağa yığıldı. Birkaç dakika gergince bekledi ve hiç ses duymayınca rahatladı.

Ahh, uyku. Cennete gitmiş gibiydi sanki. Sıcak bir kumsalda uzanıyordu. Bir elinin altında bira diğerinin altında ipeksi teni, hindistancevizini andıran kokusuyla bir kadın vardı. Evet, tamam, kadın biraz Lilah’ya benziyorsa ne olmuş? Aynı yosun yeşili gözler, aynı nefis kıvrımlı vücut, üstelik küçücük bir bikini dışında hiçbir şey giymiyordu...

Ve işte tam o anda duydu. Onu kumsaldan ve yanındaki seksi kadından koparacak olan sesi duydu: “Hav!”

Siktir!

“Hav, hav, hav...”

Bir sonraki sabah Brady tanıdık olmayan bir sesle uyanıp yatakta yuvarlandı ve silahına uzandı.

Savaşın ortasında olmadığını anlayınca, aslında savaş-tan milyon kilometre uzaktaydı, tekrar yattı ve eliyle yüzünü ovuşturdu.

Sonra sesi tekrar duydu.

Neler oluyordu?

Oturur pozisyona geçince köpeği mutfak lavabosunun önünde otururken buldu. Kafası çöpün içindeydi. Dolabın altındaki yerinden çöpü çekip çıkarmış olmalıydı. Etra-

fina bir pizza kutusu, bir portakal suyu kabı ve iki bira şişesi saçılmıştı.

Hepsi boştı.

“Sen çevreye zararlısın,” dedi ve tekrar yüzünü ovuşturdu. Ne kadar uyumuştı? Yarım saatçik mi? Uykusuzluğa alışık olduğundan yataktan kalkmakta zorlanmadı ve buraya yapmak için geldiği işin başına geçmeye hazırlandı.

Bell üzerinde çalışacaktı. Duş alıp giyindikten sonra köpeğe, “Bir daha çöpe dokunmak yok,” dedi. “Orada buldukların seni hasta edebilir.” Ve yanında mutlu ufaklıkla merdivenlere yöneldi. Brady’yi takip ederken hiç de hastaymış gibi görünmüyordu. Jade’in masasında durdular. “Köpeği aramaya gelen olmadı mı?”

Jade de şu *Vogue* dergisine aitmiş gibi görünen kadınlardan biri gibiydi. Muhteşem ama... Farklı. O gün güneşten daha parlak renkte sarı bir elbise giyiyordu. Saçları gelişigüzel bir biçimde başının üstünde toplanmıştı. Makyajı o gün fotoğraf çekimi varmışçasına düzgündü. Brady az kalsın bir film setine düşüp düşmediğini anlamak için etrafına bakınacaktı. “Köpeğin bir adı var, Pırıltı,” dedi Jade.

Brady ona bakmaya devam etti.

Jade biraz olsun korkmuş gibi görünmüyordu. Aksine dudakları kıvrılmıştı.

Brady’nin gözleri kısıldı. Jade ufak bir gülümsemeyle cevapladı. “Lilah işini yaptı. İlanları verdik. Bir şey olursa sana haber veririz.”

“İki gün oldu.”

“Evet. Dell onu muayene ettiğini söyledi. Bir yaşın-

daymış ve yetersiz beslenme dışında sağlıklıymış. Harika bir haber değil mi?”

“Hı-hı. Ve sen Lilah’nın köpeğin sahibini bulmaya çalıştığından eminsin öyle mi?”

Jade gülümseyerek elini sıvazladı. “Lilah, asla kendi eğlencesi için bir köpeğin iyiliğini tehlikeye atmaz.”

“Fakat eğlendiği kesin.”

“Ah, tatlım. Buna hiç şüphe yok.”

Sadece Bell 47’nin temizlenmesi bile Brady’nin üç gününü aldı. Helikopterin otuz yıldır ihmal edildiği düşünülürse bu, hiç de şaşırtıcı değildi. Gövdenin tamirata, akünün bakıma ihtiyacı vardı ve birçok aletle parçanın da onarılması gerekiyordu.

Brady çalışmayı seviyordu. Orduya hiçbir vasfı olmadan katılmıştı fakat kendini paralarcasına çalışmaya alışkındı ve bu çabaları sayesinde subaylığa yükselmişti. Subay rütbesine yükselmesi de uçuş dersleri için önünü açmıştı.

Ayakları yerden kesildikten sonra asla arkasına bakmamıştı. Çünkü kendisi havada olmayı seviyordu. Havada olmadığı zamanlarda helikopter parçalarıyla çalışmayı seviyordu. Bell 47 üzerinde çalışırken yeni gölgesi ona yapışık kaldı. Bir ara güneşin altında şekerleme yapmış sonra onu bir kahramana tapınır gibi izlemeye devam etti.

Onların etrafında Belle Haven işlemeye devam ediyordu. Dell ve Adam zor bir iş yürütüyorlardı ve ayrıca oldukça yoğunlardı. Görünüşe göre köpekleri eğitime işinde olan Adam genellikle bahçede çalışıyordu. O sırada da üç golden retriever ve sahipleriyle birlikte dersteydi. Arala-

rında yirmi metreden fazla olmasına rağmen Brady, asıl eğitimin köpeklerden çok kaprisli sahipleriyle ilgili olduğunu anlayabilmişti.

Ders bitince Adam yavaşça Brady'nin yanına doğru yürüdü.

Brady elini bir bez parçasına silerken, "Köpekler iyi birer dinleyici," dedi.

"Söz dinlemesi gereken köpekler değil."

"Buradakının dinlemesi gerekiyor ama." Brady, güneşin altında uyuyan köpeği işaret etti. Köpek yatmak için hem güneşin vurduğu hem de Brady'ye en yakın olan noktayı seçmişti.

"Sorunu nedir?"

"Uyumuyor."

Adam uyuyan köpeği incelerken bir süre sessizlik oldu. Şey, tam bir sessizlik olduğu söylenemez, ne de olsa köpek horlarken iş makinelerinden daha çok ses çıkarmayı başarabiliyordu.

"Yani, geceleri demek istedim."

"Uyumak yerine ne yapıyor?"

"İnliyor. Havlıyor. Uykumun içine ediyor."

Adam'ın dudakları gülümsermiş gibi hafifçe hareket etti. "Sana da tüm müşterilerime söylediğim şeyi söyleyeceğim. Eğitime ihtiyacı olan sensin, köpeğin değil."

"Sen neden bahsediyorsun be? Çenesini kapalı tutabilseydi, tüm gece gayet rahat uyurdum."

Adam'ın gülümseyişi daha da belirgin hale geldi. "Tamam, dostum. Eğitime hazır olduğunda bana haber ver." Çömeli köpeğin tüylerini okşadı ve ufaklık da sanki bunu bekliyormuş gibi hemen dönerek fazlasını beklercesine karnını ortaya çıkardı.

Brady köpeğe karanlık bir bakış gönderdi. Artık karnının içe göçük olmamasına, göbeğinin belirmesine sevinmişti. "Hain!"

Adam sırtarak ayağa kalktı. "Lilah ile aranızda neler oluyor?"

Dell de birkaç gün önce ona bu soruyu sormuştu. Brady cevap vermemişti. Pislik olsun diye değil, gerçekten cevabı kendisi de bilmediği için. "Bu tüylü şeyi başıma bela etmesinden başka mı?"

"Evet. Ondan başka."

"Emin değilim."

"Ama bir şeyler oluyor," dedi Adam.

Brady başıyla onayladı. Evet. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Kutsal İsa aşkına, patlamaya hazır bir bomba gibiydiler. Ne zaman yakınlaşırsalar ortam ısınıyordu.

"Lilah, Dell ve benim için önemli."

"Biliyorum." Adam onu kovmaya mı çalışıyordu acaba? Peki ya bu Brady'yi durdurabilecek miydi? Lilah söz konuşuyken vazgeçebilir miydi? İşten bunların cevabını gerçekten biliyordu.

Adam bir süre bir şey demedi, sadece Bell'i inceledi. Sonunda, "Sen de bizim için önemlisin," dedi.

Brady tuttuğu nefesi bırakıp başını salladı. Bu sözlerle birlikte göğsünde beklenmedik bir sıkışma hissetmişti. Ona bu sözleri söyleyebilecek çok az insan vardı. Bir karşılık vermeye çalışacaktı ki -aslında ne diyeceğini kendisi de bilmiyordu- bir araba yanaştı.

Uzun bacaklı bir sarışın arabadan indi. Takımı elbise giyiyordu, dar kalem eteği upuzun ve mükemmel bronzlukta bacaklarını sergiliyordu. Yüksek topukluları ise

'Ben Sofistike ve Pahalı Bir Kadının' görünümüne uyum sağlıyordu.

Arabasına dönerek arka koltuğa uzandı. Eğilince kırmızı takım elbisesinin eteği dünya-çapında-standartlara-sahip kıyımı ortaya çıkardı. Kadının bu hareketi sonrasında Adam'dan bir çıktı.

Brady arkadaşına baktı ve yüzünü özenle ifadesiz tuttuğunu gördü. Fazla ifadesizdi. "Tanıdığın biri mi?"

Adam gergince cevapladı. "Evet."

Kadın doğrulunca Brady, onun kucagına aldığı yavru golden retriever'i fark etti. Kadın etrafına bakıp Adam'ı görünce dikleşti ve onlara doğru yürümeye başladı. Yüzünde soğukkanlı ve kayıtsız bir ifade vardı.

Aslında, Adam'ın ifadesi için de kayıtsız denilebilirdi. Savaşa hazır bir asker gibiydi.

Kadının yüzündeki ifade ise taş gibiydi. Kızgın, buz gibi bir taş.

Brady onun şu gergin, kibirli kaltaklardan biri olduğunu anladı. Saçları da sınıksı toplanmıştı.

"Selam, Holly," dedi Adam. Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Merhaba, Adam!" Holly'nin sesinde birçok duygu belirtisi vardı. Çoğu da öfkeyle alakalıydı. "Al!" Yavruyu Adam'ın kollarına bıraktı. "Kusurlu bu."

Adam kucagındaki yavruya baktı. Köpek yerinde duramıyordu. Adam'ın burnunu yaladı. Bununla birlikte Adam'ın gözlerinde samimi bir sevgi ışıltısı belirdi. "Kusurlu derken?"

"Bütün gece ayaktaydı, inleyip durdu."

Bu sözler Brady'nin kadının hakkındaki fikirlerini

görden geçirmesine yetti. Holly belli ki bir kaltak değildi. Kadın sadece yorgundu.

Brady onu çok iyi anlayabiliyordu.

Adam, Brady'ye kısa bir bakış attı. "Yeni bir yerde ilk defa kalıyor, Holly. O yüzden de korkuyor," dedikten sonra yavruyu tekrar Holly'ye uzattı. Köpek biraz daha kıvrandı ve kadını da yaladı.

"Eminim bunun komik olduğunu düşünüyorsunuz," dedi Holly. Köpeği ve tabii dilini kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Adam düz bir şekilde, "Biraz," dedi. Sesindeki gülümsemeyi saklamayı başarmıştı.

Kadın dudaklarını sıktı. "Babam zorba, can sıkıcı, her işe burnunu sokan göt herifin teki. Ve sen. Sen..." Birden durdu, başını salladı. Topukluları üzerinde dönerek uzun adımlarla uzaklaştı. Uzun, muhteşem bacaklarıyla tam bir şov yaparken köpeği Holly'nin omzunun üstünden Adam'a bakıyordu.

"En büyük hayranın olmalı," dedi Brady.

Adam oltaya düşmedi. Hiç yorum yapmadan helikoptere bir bakış attı ve Brady'nin gözlerine baktı. "Bir ay kalıyor musun, kalmıyor musun? Plan yapmak için bilmem gerekiyor."

"Kalacağımı söyledim. Planlarını yap."

Başıyla onaylayıp gitti.

Brady günün geri kalanında çalışmaya devam etti ve gecenin çoğunu köpeği uyutmaya çabalayarak geçirdi.

Ancak lanet olasıca şey Brady'yi delirtmekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Gecenin bir yarısında sonunda Brady pes etti ve cep telefonunu çıkararak Adam'ı aradı.

"Dediğin gibi olsun," dedi Adam'ın telesekreterine. "Beyaz bayrak sallıyorum. Eğitime ihtiyacım var."

Sabaha karşı üçte Adam hâlâ ona geri dönüş yapmamıştı, bu yüzden Brady çaresizlikten Lilah'yı aradı. Onu bu kadar geç rahatsız etmesini tamamen haklı çıkaran bir sebebi vardı. Lanet olası köpeği başına o bırakmıştı. Brady uykusuz kalacaksa o da uykusuz kalmalıydı.

Lilah'nın da telesekreteri çıktı. "Gel şunu başımdan al yoksa onu ilk gemiyle Afganistan'a yollayacağımı!" dedi ve cep telefonunu bir köşeye fırlatarak kendini yatağa bıraktı. Köpek hâlâ inliyordu.

Durum şu ki, Brady az uykuya alışıktı. Orduda uyku mahrumiyetine karşı eğitilmişlerdi. Ama bu düşman topraklarında bir acil durum meselesi değildi. Kahretsin, bu mantıklı bile değildi.

Lanet olası küçük bir köpeğe yenik düşüyordu. İti boğazlamak dışında her şeyi denedi ve sonunda şafağa yakın bir vakitte köpek uyudu. Neyse ki Brady de dünya yerinden oynasa kılını bile kıpırdatmayacağı deliksiz uykulardan birine gömüldü.

Yine de birden uyandı. Sanki uykuya dalalı sadece bir dakika olmuştu. Güneş göz kapaklarını yaktı. Yatakta yüzükoyun, sere serpe uzanmıştı. Bir gözünü açmayı başardı ve yorgunlukla saate göz attı.

Yedi buçuk.

Köpek onu en son yedide uyandırmıştı. Yaklaşık otuz dakika uyuyabilmişti. "Kahrolası it!"

"Cık cık. Yatak arkadaşın hakkında böyle şeyler söylememelisin."

"Tanrım!" Brady kollarının üzerinde doğrulup başını çevirdi. Bakışları Lilah'yı buldu. Yatağın ayakucunda du-

ruyordu. Kalçalarını saran, kucum güzelce ortaya çıkaran kot pantolonu ve Brady'nin tam yorumlayamadığı gülmemesiyle orada dikiliyordu.

Sonra bedeninin altında bir ağırlık olduğunu fark etti ve bu ağırlığın kaynağı köpeğin ta kendisiydi.

Uyuyordu.

Brady ondan kurtulup arkasını döndü. Yastığını kaparak arkasına yerleştirdi ve yatak başına dayanarak oturdu.

Köpek hemen arkasını dönmüş uyumaya devam etmişti. Lanet hayvan.

Lilah'nın bakışları Brady'nin çıplak göğsündeydi. "Şey-"

Brady bir kaşını kaldırdı ve Lilah'nın bakışlarını gözlerine kaldırmasını bekledi.

Bakışlarını kaldırınca, yakalandığı için yanakları kızarmaya başlamıştı. "Üzgünüm, dün gece telefonum kapalıydı ama mesajını alır almaz geldim. Hâlâ hayatta mısınız diye kontrol etmek istedim."

Kesinlikle hayattaydı. Hem de nasıl. Hatta bedeninin bazı parçaları diğerlerinden daha hayat doluydu.

Lilah'nın bakışları yine aşağılara kaymıştı ki geri Brady'nin gözlerine döndü. "Kalkmış olursun diye düşünmüştüm."

İkisi de neyin kalkık olduğunu gayet iyi biliyorlardı. "Zor bir geceydi." Uyanmaya başlayan ve masumca etrafına bakınan köpeği işaret etti. "Bu şey beni tüm gece ayakta tuttu."

"Uyuması için ne yaptın?"

"Sesini kesmesini söyledim."

Brady'ye sanki onun aptal olduğunu düşünüyormuş

gibi baktı. "Pırlıltı sokaklardan kurtarılan bir köpek. Sevgiye ve ilgiye ihtiyacı var."

"Üzgünüm, ikisi de taze bitti. Elimizde hiç kalmadı." Lilah ona hayal kırıklığıyla bakınca Brady iç geçirdi. Yıllar boyunca hayatını sürdürmüş fakat hafızası onu yanıltmıyorsa bir kez bile iç geçirmemişti. Lilah ile tanışalı bir hafta olmuştu ve bu bir hafta içinde pek çok kez iç geçirmek zorunda kalmıştı. "Ona kendi battaniyemi verdim," dedi. "Yanına saat koydum, tik tak sesleri ana rahmindeki kalp atışlarına benzediği için belki biraz rahatlar diye düşünmüştüm ama hiç ana rahmine düşmediğini düşünmeye başladım. Doğmamış bu, şeytanın ta kendisi tarafından bırakılmış."

"Kucaklamayı denedin mi?"

"Ne?"

"Kucaklamak," diye tekrar etti. "Bilirsin, onu kendine yakın tutmak, sokulmak, sarılmak, bağrına basmak... Biriyle beraber yattığın zaman yaparsın ya..."

"Yatağıma sadece kadınları alırım."

"Onu da bir kadın gibi gör, o zaman!"

Kadının tavrından büyülenmiş bir halde Brady yas-tığını biraz daha dikleştirdi ve Lilah'ya eliyle devam et-gibilerinden bir işaret yaptı. "Bilemiyorum. Neler yap-a-cağımı söyle. Detaylıca."

Lilah nefesini bıraktı. "Hastasın sen."

"Hastayı nasıl tanımladığına bağlı."

"Sadece köpeğine sarıl işte!"

"Benim köpeğim değil. Bana yamadığın köpek. Bu da şu soruyu akıllara getiriyor: Neden?"

"Pırlıltı. Onun adı Pırlıltı." Lilah sinirlenmişti. Artık el-

leri belindeydi. "Köpek ya da it ya da zavallılığa başka hangi isimlerle hitap ediyorsan onlar değil."

Belki de Lila'nın sabaha karşı üç civarlarında söylediği şeyi bilmemesi daha iyiydi.

Ve dört buçukta.

Ve beş buçukta.

"Hiç köpeğin olmadı mı?"

"Hayır ve bunu da istemiyorum. Eğlence sona erdi. Lilah. Onu geri alıyorsun."

Lilah sadece Brady'yi şüpheli bakışlarla incelemekle yetindi. "Gerçekten mi? Hiç köpeğin olmadı mı yani?"

"Hiç."

Lilah bir anlığına şaşkın göründü sonra yüz ifadesi yumuşadı. "Demek ondan bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum?"

"Bir hayvana sahip olmanın hayatına getireceği artıları."

"Acı ve dert mi?"

Lilah ona acır gibi baktı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Bu hareketi, göğüslerini yukarı doğru kaldırmış, daha dolgun görünmelerine neden olmuştu. "Koşulsuz sevgi."

"Lilah, ben sürekli seyahat ediyorum. Hayvan bakımının sorumluluklarına ayıracak zamanım olmuyor."

"Ya da... Sadece bağlanmayı sevmiyorsun."

"Bağlanmak işleri karmaşıktırıyor," diye onayladı. Beyaz tişörtüne baskı yapan göğüs uçlarını izlerken Lilah'nın üşümüş olabileceğini düşündü. Belki de sadece tahrik oldu.

Zaten Brady de aynı dertten muzdaripti...

"Ve karmaşıklık seni aşılıyor," dedi Lilah. "Doğru mu?"

"Aslına bakarsan şu anda da oldukça aşmış durumdayım."

Lilah'nın bakışları bir kez daha aşağılara kaydı. Göğsüne, kucığına, örtülerin toplandığı yere. Yanakları yine kızarmaya başladı. "Ben-"

"Gidiyorsun?"

"Evet." Lilah çenesini kaldırdı. "Hoş çakal, Bay Bağlanmak-Yok."

"Bana isim takman ne kadar da hoş."

"Sadece gördüklerimi dile getiriyorum."

"Bana taş atana da bakın, Bayan Güvenli."

Lilah'nın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gördüğün her hayvanı kalbine yazıyorsun, insanları da öyle."

"Ben-"

"Ve..." diye devam etti. "Kalbine bir giren temelli orada kalıyor. Gördüğüm kadarıyla biriyle arkadaş olunca sonsuza kadar arkadaşın olarak kalıyor."

"Yani? Bu iyi bir şey."

"Ayrıca iki eski sevgilin var, hâlâ hayatındalar ve onlarla bağı hiç koparmamışsın."

"Burası küçük bir kasaba. Ve bilmen gerekiyorsa, aslında eski olan üç sevgilim var."

"Peki. Üç olsun. Benim söylemeye çalıştığım bu senin için bir avuntu. Çevrende alıştığın kişilerin olması senin rahat hissetmeni sağlıyor. Bunu anlayabiliyorum. Ama ben senin bunu yeni bir şeyler denemeye karşı bariyer olarak kullandığını düşünüyorum. Hayatını güvenli yaşıyorsun, Lilah."

Brady onu tekrar sinirlendirdiğini anlamıştı. Yetenek işte.

Lilah inanamıyormuş gibi, "Güvenli," diye tekrar etti.

"Evet. En son ne zaman bu durgun kasabayı geride bırakıp dünyaya açıldın?"

Lilah'nın yüzünde bir ifade belirip kayboldu ama çabucak toparlandı ve gözlerini kıstı. "Buraya yardım etmeye gelmiştim, incelenmeye değil. Şimdi, yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum."

"Tamam, öyleyse." Köpeği yataktan kaldırdı. "Mutfığa geçsek daha iyi olacak. Ya da dışarı çıkabiliriz."

"Peki," dedi Brady. "Ben giyineyim."

Lilah'nın bakışları bir kez daha örtünün altına kaydı. "Sakin bana o örtünün altında çıplak olduğunu söyleme."

"Tamam, söylemem."

Lilah köpeği daha sıkı kucaklarken alt dudağını ısırды. Küçük uyanık Lilah'nın çenesini yaladı ve şu eski numara yavru köpek bakışlarını kullandı. "Ay!" diye mırıldandı Lilah ve burnunu tüylerine sürdü. "Sen çok tatlısın."

Köpek boynunu uzatıp Brady'ye kurnaz bir bakış attı. Uyanık. Brady rahatsızlığını belirten bir ses çıkarmış olmalıydı, Lilah ona döndü. "Bak, ona güvenli ve korunaklı bir yerde olduğunu hissettirmek kolay bir iş. Sarılmak ya da tatlı sözler söylemek gibi. Belki de hızlı bir kucaklaşma. Demek istediğim, gerçekten, ne kadar zor olabilir ki?"

Şu anda demire çivi çakmak kadar zor sayılır, diye düşündü.

Lilah köpeği ona uzattı. "Ben buradayken pratik yapın. Neler yaptığınızı bir göreyim."

"Seninle pratik yapmayı tercih ederim."

Lilah ona bakmaya devam etti. Bu taktiği Brady'nin

kendisi öğretmişti, kahretsün. Köpeği yakalayıp burnunu kendisinininkine yaklaştırdı.

“Öyle değil!” Cehennem kadar ateşli öğretmeni, bir dizini yatağına dayadı ve köpeği göğsüne bastırmak için Brady’ye doğru eğildi. “İşte böyle.”

Lilah’nın saçları önüne düşmüş, onun omzunda ve kolunda ipeğin sürtünmesi gibi bir his yaratmıştı. Lilah ellerini köpeğin üstüne nasıl koyacağını gösterirken sıcak nefesi Brady’nin çenesine vuruyordu. “Sarıl ona.”

Orduda geçen yıllarına rağmen Brady emirleri yerine getirmek konusunda rahat değildi ama asıl istediğini yapmak yerine lanet olası tüy yumağını kucagında tuttu. Oysa asıl istediği Lilah’yı altına almak ve kucaklaşma neymiş göstermekti. “Belki de buna *kucaklama* demek yerine başka bir isim bulmalıyız,” dedi.

“Ne yani, masum bir kelime erkekliğini mi tehdit ediyor?”

Aslında Brady, pamuklu örtünün altında taş gibi sertti ve erkekliğinden de oldukça emindi fakat bu bilgiyi kendine saklamaya karar verdi. Daha da kaygı verici olanı köpek sakince göğsüne yerleşmişti, ona o tapılası kocaman gözleriyle yavru köpek bakışları atıyordu ve... Yavaşça... Gözleri... Kapandı.

Kahrolası uyuyordu. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

“Gördün mü?” dedi Lilah. “İşe yarıyor.”

“Evet, şimdi de benim kalkmam gerekiyor. Adam ile koşuya gidecektik.”

Bir an göz göze geldiler. Brady, Lilah’nın yatağın üstüne tırmandığının ve kendisine doğru eğildiğinin yeni

farkına varmış gibi zıpladı. Neredeyse kışının üstüne düşüyordu.

“İyi misin?”

Kapıya doğru yönelerek, “Gitmem gerekiyor,” dedi Lilah.

“Şimdi korkak kimmiş?” diye mırıldandı Brady.

“Yapmam gereken işler var.”

Tabii, Brady de inanmıştı zaten. Belki de B planını uygulamalı ve Lilah’ı yatağa çekip onu kucaklamayı denemeliydi. Şimdiye kadar çoktan cırılçıplak kalmış olurlardı. Evet, plan B’yi sevmişti. Hem de çok.

“Bana karışık sinyaller gönderiyorsun, Lilah.”

Lilah başını kapı çerçevesine vurdu. “Biliyorum! Üzgünüm.”

“Kararını verdiğinde nerede olduğumu biliyorsun.”

“Kararımı çoktan verdim. Sadece cesaretimin gelmesini bekliyorum.”

Brady bu sözünün boğazına oturduğunu hissetti. “Seni korkutuyor muyum?”

Ahı hâlâ çerçeveye dayalı bir halde duran Lilah güldü. “Hayır. Ben kendimi korkutuyorum. Senden çok korkmam gerekir ancak yapamıyorum.” Brady’ye döndü. “Adam’a geleceğini söylerim-” Durdu, kullandığı kelimeden dolayı yüzünü buruşturdu. “Yani kalktığını haber veririm.” Gözlerini kapadı, yanakları kızarıyordu.

Brady sırtarak uyuyan köpeği yanına bıraktı. Örtüleri üstünden atıp yataktan çıktığında Lilah çılgık atarak kaçmıştı.

Brady güldü. Sonra Lilah’nın lanet olası şeyi yanında götürmediğini fark etti. Aşağı indiğindeyse Lilah çoktan gitmişti. Herleyen saatlerde Brady kendi kendine bunun

iyi bir şey olduğunu söyleyip durdu. Bir ay onun için uzun bir süre olabilirdi ancak Lilah'ı artık tanımaya başlamış ve onun için yeterli olmayacağını öğrenmişti. Lilah insanları kalbine alıyor ve sonsuza kadar orada tutuyordu. Dört hafta sonra ayrılmalarına izin vermiyordu.

Bu açıdan bakıldığında geceyle gündüz kadar farklıydılar fakat Brady yine de ona doğru çekiliyordu. Bu küçük kasabaya çekildiği gibi. Tuhaftı. Fakat bunun da geçip gideceğini biliyordu.

En kısa zamanda.

O gece Brady, köpeğin yatağının önünde duruyor, ufaklığa tepeden bakıyordu.

Karşılık olarak da köpek ya tavana bakıyor ya da yere bakıyordu. Yani Brady dışında her şeye bakıyordu.

Sonunda Brady lanet şeyi aldı ve burunlarını aynı hizaya gelecek şekilde kaldırdı. "İşte yine aynı noktadayız. Yatma zamanı."

Köpek onu yalamak istediye de Brady onu uzakta tutuyordu. "Ve sakın gözlerini kullanmaya kalkma. Uyuyacağız. Gerçekten de -tanrı korusun- kucaklaşmaya ihtiyacın var mı?"

"Hav!"

Acı dolu, uzun bir iç geçirmeyle Brady onu kendine yaklaştırdı ve yüzünü öldüresiye yalamasına izin verdi. "İşte oldu," dedi ve köpeği dikkatle şömineyle yatak arasındaki battaniyeye bıraktı. "Orada kal ve uyu." Durdu, mükemmel sessizliğin tadını çıkarıp içten bir inlemeyle kendini yatağa bıraktı. Kendini çok yorgun hissediyordu.

Üç dakika kadar sonra köpek inleme başladı. "Çarmi-

ha gerilmiş İsa adına!" Brady kalktı, parmaklarını saçlarının arasından geçirip başını dizlerine gömdü. "Sana yalvarıyorum. Sus."

Tabii bu da işe yaramadı.

Örtüyü fırlatarak ayağa kalkınca dikkatle katladığı battaniyenin içinde çalıntı hazineleri gördü. Bir ayakkabı, bir saat, bir tişört -hepsi de Brady'nindi.

Köpek bir hırsızdı.

"Kucaklaştık ya. Sakın bana daha fazlasını istediğini söyleme. Hadi ama dostum, gururun nerede senin?"

"Hav!"

Kahretsin. Brady yere çömelip köpeği göğsüne bastır-
dı. Tüy yumağı onun göğsüne zevkle yerleşmişti. Brady iç geçirdi, artık yorgun olmanın da ötesindeydi, yavaşça köpeği battaniyeye indirdi.

Fena değil.

"Hav!"

Karanlıkta, yere çömelmiş olarak, Brady gözlerini sımsıkı kapattı ve tekrar Afganistan'a, savaşın tam ortasına döndüğünü hayal etti. Bu durumla kıyaslanınca savaş meydanı bile hafif kalıyordu.

"Hav!"

Yavaşça karanlığa karşı konuştu. "Seni yemek olarak görecekləri yerlere gittim. Köpek eti kişisel olarak tercihim değil fakat senin için bir istisna yapabilirim."

Köpekten bir daha ses çıkmadı.

Keyifli ama yorgun bir iç çekişle Brady uykuya daldı.

Kısa bir süre sonra uyandı. Karanlıkta öylece uzandı. Bir şey onu uyandırmıştı fakat ne olduğunu bilmiyordu. Hâlâ yerde olduğu halde göğsünde sıcak bir kütle yoktu. Sessizce ayağa kalkınca köpeği kendi tanrının cezası ya-

tağının tam ortasında uyurken buluverdi. Oraya nasıl çıkabildiğiye büyük bir gizemdi. Büyük ihtimalle yatağın yanındaki kutuyu basamak olarak kullanmıştı.

Fakat kendisini uyandıran köpek değildi. Kotunu giyip komodine koyduğu silahı kapı ve tavan arasında sessizce ilerlemeye başladı.

Sonra sesi tekrar duydu. Gürültü aşağıdan, yani geceleri kapalı olan klinikten geliyordu. Aşağıda tutulan ilaçları düşünerek kapıya doğru ilerledi. Bir bağımlı onların peşine düşmüş olabilir. Dell'e ve Adam'a ait olan ne varsa koruyacaktı. Ne kadar güç kullanması gerekirse gereksin. Köpeğe dönüp burada kalmasını söyleyecekti ki tüy yumağı horlamasına ara bile vermediğini fark etti. Bu yüzden başını iki yana sallayarak kapıdan çıktı.

Aşağıda giriş salonu karanlık ve boştu fakat ilk müdahale odasının ışığı yanıyordu, sesler o yönden geliyordu. Koridorun gölgeleri arasından sessizce geçerek açık kapıya doğru ilerledi. Silahı elinde hazırdı.

"Olduğun yerde kal!" dedi.

Fakat olduğu yere çakılan kendisi oldu.

Odada muayene masasındaki yaralı bir köpek ile ilgilenen Lilah vardı.

Köpek hırlıyor ve kadını ısırma çalışıyordu; Lilah onunla uğraşırken Brady'den tarafa hızlıca bir baktı.

"Güvenli bir hayat yaşadığımı söylüyordun değil mi?" diye sordu.

Lilah, Brady'nin görünüşünü içine çekti. Sağ elinde bir silah tutuyordu, kollarını nişan alma pozisyonunda kaldırmıştı ve silah ateşlenmeye hazırdı. *Ulu tanrım*, diye düşündü. Tek düşünebildiği bu olmuştu. *Ulu tanrım*. Şaşkın haldeyken bunu yüksek sesle söylemiş bile olabilirdi. Tamamıyla, tepeden tırnağa, fevkalade bir biçimde tehlikeli görünen; olağanüstü güzellikteki erkek karşısında şaşkına dönmüş ve hayranlıkla bakakalmıştı. Kendine engel olamıyordu. Tepe lambasının ışığı altında Brady'nin neredeyse çıplak bedeni parlıyor; kaslı, ölümcül ve feci derecede seksi görünüyordu. Sanki kalbi boğazında atmıyormuş gibi, "Vuracak mısın yoksa yardım mı edeceksin?" diye sordu.

Brady ağzının içinden, "Siktir!" diye mırıldandı ve silahı indirip emniyeti kapattı. Tık sesi ağır havanın içinde yankılandı. Silahı kot pantolonunun arkasına sıkıştırarak Lilah'nın yanına gelip elini uzattı.

Lilah tuttuğu nefesi bırakarak adamın elini geri itti. Brady uzanıp Lilah'nın işini daha iyi görebilmesi için tepe lambasını ayarlarken vücudu, inanılmaz büyük ve

sert duruyordu. Lilah ışığın daha iyi gelmesine minnet-tardı. "Teşekkürler."

Brady başıyla onayladı. Biraz yorgun, biraz bıkkın ama tamamıyla sert görünüyordu.

O anki gibi yorgun olduğunda yüzünde tedbirli bir ifade belirliyordu. Sanki kendini oto pilota alıyormuş da sadece içgüdülerine güveniyormuş gibi. Bu ifade Lilah'ya bir şeyler hissettiriyordu, onu böyle görmek, neredeyse... Hayır. Savunmasız demek doğru olmazdı.

Aslında ulaşılabilir olduğunu düşündürüyordu.

"Üzgünüm," dedi yavaşça. "Sana buraya geleceğimi haber vermeliydim."

Brady karşılık vermedi. Büyük ihtimalle hâlâ vücudu-na pompalanan adrenalinin etkisi altındaydı.

Lilah da etkisinden kurtulamamış haldeydi. Haber vermeyi düşünememiş olması kendi hatasıydı. Çünkü Brady aklına bile gelmemişti. Onun yukarıda kaldığını, uyuyor olacağını akıl edememişti. Dell ve Adam'ın sınırsız izniyle hep buraya girip çıkardı; bu yüzden gecenin bir yarısı Brady'yi kaldırırsam nasıl tepki verir diye düşünmemişti. Adam eski bir ordu mensubuydu fakat belli ki ordu eğitimi o kadar da gerilerde kalmamış. Hâlâ ustalığını kaybetmemiş olduğu aşikârdı.

Onu hazırlıksız yakalamak çok kötü sonuçlar doğurabilirdi.

Brady, ondan daha çabuk toparlanmıştı. Lilah'nın eleri meşgul olmasına rağmen tek düşünebildiği bol kıyafetleri içinde çok kötü gibi görüldüğü ve karşısındaki adamın da bu kadar şey görüldüğüydü. Şey.

Seksi!

Tanrım, evet çok çok çok seksi!

Bakışlarını, zorla ondan ayırarak elindeki işe odaklandı. Lucky'nin kafasını kolunun altına sıkıştırmıştı ve otuz küsur kilo hayvanın kalanını sabit tutmaya çalışırken zorlanıyordu. Ona ağızlık takmak istememişti ve zaten takmamıştı ancak bunun bir hata olduğunu sonradan anladı.

Lucky'nin sahibi iş gezisine çıktığı için köpek, iki gündür Lilah'nın himayesi altındaydı. Bir kirpi bodrumdan barınağa sızmış, merdivenleri tırmanarak giriş kata ulaşmış ve Lucky'nin kafesinin bulunduğu odaya girmişti. Lucky, o gece Houdinicilik⁴ oynayarak kafesinden kaçmıştı ve kirpiyle köpek karşılaşınca birbirlerine girmişlerdi.

Sonunda Lucky on tane diken yarası almıştı. Lilah gecenin köründe doktorculuk oynamak zorunda kalmış ve o yetmezmiş gibi en seksi, en muhteşem görünümlü gece adamı tarafından az kalsın vuruluyordu.

Adamın düşük bel Levi's kotu güçlü kalçalarından aşağı kayıverecekmiş gibi duruyor, üst kısmının çıplak olması dikkatini iyice dağıtıyordu. Pürüzsüz, bronz teni; sert görünen kasları; mükemmel bir şekilde düz midesinden yükselen baklava biçimindeki karın kasları göğsüne doğru üçgen biçimde açılıyor; oradan göğüs, omuz, kol kaslarına bağlanıyordu. Kapıda ilk görüldüğündeki keskin bakışlarının yerini şimdi uyku bir bakışlar almıştı. Yatakta yuvarlanmış gibi saçları karmakarışık. İpeksi saçlarının arasından parmaklarını geçirince saçları daha da karıştı. Sonra Lilah'ya yaklaşıp Lucky'yi sabit tutma işini üstlendi. Elleri ve kollarıyla hayvanı hareketsiz kıldı.

Ulu, yüce İsa; o kollar. Tüm o beden. Tamamen işlev-

⁴ Harry Houdini ABD'li illüzyonist. Özellikle, bağlı durumda girdiği kilitli bir sandıktan kurtulma numarasıyla ünlüdür. (ç.n.)

seldi. Hiçbir kas, uzuv boşa harcanmamıştı, fazlalığı yoktu; Lilah gözlerini ondan alamıyordu. Yürürken Brady sokakta bu halde karşısına çıksa Lilah duvara, direğe, önüne ne gelirse çarpardı. "Hiçbir şey demeyecek misin?" diye sordu.

Brady ona uzun uzun baktı. "Sonunda uyumuştum."

Lilah gülünce Brady düşüncelere daldı. "Hiç komik değil. Şeytanın dölüyle yaşamama neden oldun. Bu yüzden kişisel alma fakat buradan defolup gitmene yardımcı olacak ne yapabilirim?"

"Onu böyle sabit tutmaya devam et, yeter. Kendi başıma çok zorlanıyorum."

"Hayvanlarla aran iyi aslında üstesinden gelirdin."

"Evet," diye katıldı ona Lilah. Oysa o anda onunla arasının daha iyi olmasını isterdi. Özellikle de kocaman, sert, sessiz, huysuz, tehlikeli, kotunun arka kemerinde bir silah taşıyan ve dilini muhteşem bedeninin her bir köşesinde gezdirmeyi isteyeceği bir adamla. "Ve senin de iyi olduğun şeyler var... Aslında her şey de çok iyisin," dedi. "Şey, kucaklaşma dışında her şeyde."

Sanki Lilah erkekliğini sorgulamış gibi Brady ona erkeksi bir bakış attı. Normalde bu bakışı can sıkıcı bulurdu fakat göğüs uçları ağgözlü bir beklentiyle tepki vermişti. Kendini Lucky'nin tüylerini incelemekle meşgul etmeye çalıştı.

Lilah, Lucky'nin yaralı tenine sirke dökerken Brady ışığı ayarladı. Lucky inleyince Lilah elinden geldiğince onu sakinleştirmeye çalıştı. Sonra adama bakarak, "Teşekkürler," dedi.

Brady ne yaptığını görmek için eğilince Lilah onun muhteşem kokusunu aldı.

Sıcak ve seksi ve... Mükemmeldi.

Lucky boğazının derinliklerinden kısık sesli hırıltılar çıkarıyor, dişlerini gösteriyor, Lilah'yı endişelendiriyordu. Lucky dokuz yaşındaydı ve normalde baldan tatlı bir tabiata sahipti. Lilah bu yüzden ona ağızlık takmamıştı fakat hata etmişti.

Brady, Lucky'nin keskin dişlerinden kaçınarak arkasına geçti, büyük elleriyle köpeğin kafasını sabit tutmaya devam etti. "Neden sirke kullanıyorsun?"

"İğneleri genişletiyor. Bu yüzden buraya geldim. Evde sirke bulamadım." Lucky'nin üstüne eğilerek ilk dikenin derinin üstünde kalan kısmını kesti.

Köpek inleyince Brady anlayışla onun yüzünü okşadı. "Havayı dışarı çıkarmak için kesiyorsun," diye tahmin etti.

"Evet." Lilah dikkatini tekrar Lucky'ye verdi, diken sıkıca tutmak için kerpeten kullandı ve çekti.

Diken çıktı.

Lilah ağladı.

Brady titreyen köpeği okşamaya devam ederken Lilah'nın kulağına teskin edici sözler mırıldanmak için eğildi.

Lilah, "Bu da başka bir marifetin mi?" diye sordu. "Korkmuş kadınları teselli etmek?"

Brady gülümsedi. Lilah dehşete kapılmış rolü yapmak gibi aptalca bir isteğe kapıldı. Böylece Brady onu kollarına alıp sarılırken o sözleri tekrar mırıldanırdı. Belki başka şeyler de yapardı... "Seyahatlerinde bunu sık sık yapar mısın?"

Brady ona eğlenerek bakıyordu, sanki aklından neler geçirdiğini bilirmiş gibi bir hali vardı. "Gecenin köründe

bir kadına ve bir köpeğe eşlik etmeyi mi? Hiç yapmadım.” Brady yer değiştirdi. Lucky’yi daha rahat tutabileceği bir pozisyona geçince Lilah öylece kaldı.

Brady’nin sırtı geniş, pürüzsüz ve göz alıcıydı. Yan tarafı hariç. Yanda koltuk altından kaburgalarına kadar uzanan uzun, pürüzlü bir yara izi vardı. Normal ten renginden birkaç ton daha açıktı, birkaç yıllık olduğu anlaşıyordu. Başka yara izleri de vardı ama hiçbirisi bunun gibi büyük değildi.

Brady başını kaldırdı ve hiçbir tereddüt ya da utanç içermeyen bakışları Lilah’nın bakışlarıyla buluştu.

Lilah’nın parmakları ona dokunmak için kımıldandı ama bu vahşi bir dağ aslanını teselli etmek gibi olacaktı. Bir diğer diken yarasını çıkarmaya uğraşırken elinden geldiğince sıradan bir şekilde, “Ne oldu?” diye sordu.

Brady sessiz kalınca Lilah cevap vermek gibi bir niyetinin olmadığını anladı. “Sanırım bu da...” diye devam etti. “Şu sana-anlatırım-ama-sonra-seni-öldürmek-zorunda-kalırım gibilerinden gizli bir hikâye.”

Brady dudaklarını gülümser gibi kıvrırsa da sessizliğini korudu.

Dikenler üzerinde çalışmaya devam ederken yavaşça, “Afganistan’da görev yaptığımı duymuştum,” dedi Lilah.

“Tıbbi helikopteri uçuruyordum.”

“Peki ya Irak’ta?”

“Görevim aynıydı. Sıcak bölgelerde iyiyimdir.”

Sirkeyi döküp dikenin yarısını keserken Brady’yi savaşı alanında düşünmeye başladı. O karmaşanın içinde her gün insan taşıyor; Lilah’nın hayal edebileceğinden de çok tehlikenin içinde yaşıyordu. Dikeni çekerken, “Hâlâ acıyor mu?” diye sordu Lilah.

“Hayır.”

“Nasıl...”

“Pala yarası.” Sesi kulağa rahat gelse de içindeki sert insanın keskin ses tonunu duymuştu. Bu konu burada kapandı demekti.

Lilah onu anlayabiliyordu. Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra, “Burasıyla karşılaştırıldığında bana başka bir gezegenmiş gibi gelebilecek yerler görmüşsündür.” dedi yumuşak bir sesle.

Brady onaylar gibi nefesini bıraktı.

“Benim altın bir kafesin içinde büyüyen saf bir kuş olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Hayır.”

“Ama güvenli yaşadığımı söyledin.”

Brady cevap vermedi. Lilah bakışlarını kaldırınca onun keskin fakat sıcacık bakışlarıyla karşılaştı. Bir bakış bu iki özelliği birden taşımamalıydı ancak öyle bakıyordu işte.

Muayene odasının dışında klinik karanlık ve gölgelerle doluydu. Ama muayene odası mahremdi, samimiydi.

“Haklısın,” dedi. “Güvenli yaşıyorum. Bu küçük kaşabada büyükannem ve dostlarımla büyüdüm. Benim için her zaman rahat bir sığınak oldu burası.” Ve tabii güvenli.

“Sana uyuyor.”

“Her zaman böyle değildim,” dedi alayla. “Liseden mezun olduğumda buradan kurtulmak ve gerçek dünyayı keşfetmek için ölüyordum.”

Brady gülümsedi. ilgisini çekmişti. “Keşfettin mi peki?”

“Las Vegas Üniversitesi’ne gittim.”

Brady kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. "Buradan olabildiğince farklı bir yer seçmişsin."

Zavallı Lucky'nin üzerinde tekrar kerpeteni kullanırken, "Öyle de diyebiliriz," diye katıldı Lilah. "Birden çok derin sulara dalmıştım." Ormana bırakılmış küçük bir bebek gibiydi. Mesele de buydu ya.

Brady umutla, "Burası bana okul ücretini karşılamak için striptiz yaptığını itiraf ettiğin bölüm mü olacak?" diye sordu.

Lilah gülerek, "Hayır," dedi.

"Kucak dansçısı?"

"Hayır!"

Brady onu baştan aşağı süzdü. "Biliyorum. Telefon seksi satan şu telekızlardan biri oldun."

"Dur." Lilah'nın yüzünden gülümseme yavaşça silindi. Çünkü gerçek hepsinden kötüydü.

Brady'nin ifadesi de ciddileşti. Uzandı, Lilah'nın çenesine düşmüş bir saç tutamını okşadı. "Bir şey olduğu kesin."

Brady'nin bakışlarından endişe okunuyordu ve sanki Lilah'yı korumak istiyormuş gibi bakıyordu; bu bakışlar ona hiçbir anlam ifade etmemeliydi.

Fakat ediyordu. "Hayır. Sandığın gibi bir şey değil. Gerçekten, sadece eski ve sıkıcı bir hikâye."

"O halde şanslısın. Eski ve sıkıcı hikâyeleri severim."

"Hayır, sevmezsin," dedi Lilah gülerek. "Ben seni soru bombardımanına tutmasam ağzını bile açmıyorsun."

"Doğru," dedi Brady. Bir yandan da sakın kalması için zavallı Lucky'yi okşuyordu. "Ama seni dinlemeyi seviyorum."

Lilah'nın kalbi hızla çarpmaya başlayınca iç geçirdi.

Etkilenmemesi gerektiğini bilmesine rağmen, onun sözlerinden etkilenmişti, yine. Ona biraz daha anlatabileceğine karar verdi. “Hayvan anatomisiyle ilgili eğitim programına burs kazanmıştım.”

“Veteriner mi olacaktın?”

“Emin değildim. Çoğunlukla ne kaçırdığımı görmek istiyordum. Hiç kimse Vegas’a gitmemi istemedi. Herkes Idaho Devlet Üniversitesi’ne gitmemi istiyordu, tabii ki ben tam tersini yaptım.”

“Büyük şehir ışıklarının peşinden koştun.”

“Evet, bursu kabul ettim. Başka şansım da yoktu, üstelik paraya da ihtiyacım vardı.” Ama bursunu elinde tutamamıştı. Diğer şeylerle beraber büyük annesi hastalanmış, bu yüzden de sürekli git gel yapmak zorunda kalmıştı. Notları düşmüş olduğu için de bursunu kaybetmişti.

Aslında büyük annesinin hastalığı tek etken değildi ama hikâyenin o kısmı paylaşılmalı, atlanmalıydı. “Vegas büyük bir kültür şoku oldu.” Kendi kendine gülümsedi, güzel anıları hatırladı. “Yine de sevmiştim.” Başlangıçta. “Oda arkadaşım oranın yerlisiydi ve bana küçük çiftlik kasabasında büyürken kaçırdığım her şeyi yaşatmak konusunda kararlıydı.”

Lilah da buradan çıkıp gitmek ve hayatını yaşamak konusunda kararlıydı. Asla arkasına bakmayacaktı.

Şey, tamam, birazcık arkasına bakacaktı. Ne de olsa dostları, büyükannesi burada yaşıyordu ama o zamanlar tam bir hayalperestti, o gidince büyükannesinin -ve diğer her şeyin-aynı kalacağını, zamanın içinde hapsolacağını ve Sunshine kapsülü içinde güvende olacağını düşünüyordu.

Hiç öyle olmamıştı.

"Bir mesleğim olacaktı," dedi Lilah. Tepe lambasını Lucky'nin burnuna göre ayarladı böylece çalışmaya devam edebilecekti. "Ailede üniversite diploması alan ilk Young olacaktım ve şu hayatta bir şeyler yapacaktım."

Fakat her şeyi batırmıştı.

Lilah konuşmayı kesince Brady, "Peki sonra ne oldu?" diye sordu.

Lilah omuz silkti.

Brady başını bir yana eğdi ve bir süre onu izledi. "En önemli kısmı atlıyorsun."

Evet. Evet, atlıyordu. Kasıtlı olarak çünkü tüm hikâyeyi kendini kaybedip ağlamaya başlamadan anlatamazdı ve Brady'nin önünde bunları yapmaya hazır değildi. Hem daha çıkarılacak dikenler vardı. "Belki de önemli kısımları anlatma sırası sendedir. Neden Sunshine'a geldin?"

Brady sorusuna karşılık hiçbir şey söylemedi.

"Ah, hadi ama. Kolay soru seçmiştim."

"Neden geldiğimi zaten biliyorsun," dedi Brady.

"Çünkü Dell yakarı bırakmadı. Evet, evet. Fakat sen yakasını kaptıracak bir adama benzemiyorsun."

"Derin, karanlık bir nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ne düşüneceğini bilemiyordu çünkü adam tam bir bilmeceydi. Ve ayrıca tam bir günah çağrısıydı. "Bana bir sır borçlusun," diye hatırlattı.

Bu yorumu da ona bir gülümsemeden başka bir şey kazandırmadı.

"Hadi ama," dedi Lilah. "Bana anlatabileceğin bir şeyler olmalı."

Belli ki yoktu.

"Sen, Dell ve Adam zor bir çocukluk geçirdiniz," dedi.

“Bu kadarını biliyorum. Sonra sen orduya girdin ki bu da başlı başına bir zorluk ve şimdi de amaçsız dolaşıp duruyorsun çünkü bir yere bağımlı kalmayı hiç bilmiyorsun.”

Yüz ifadesinden kızgın olduğu anlaşıyordu. “Adam ve Dell ağızlarını tutamıyorlar.”

“Bence sebep daha çok bizi birbirimize yakıştırmamaları.”

“Haklılar,” dedi Brady.

“Hiçbir şey bildikleri yok. Ve ben kimseden bir yüzük beklemiyorum, Brady. Sen bir yüzük vermeyi ne kadar istemiyorsan ben de o kadar almayı istemiyorum.”

Brady onu inceledi. “Ne istiyorsun?”

Lilah omuz silkti. “Beni anlayan biriyle eğlenceli, basit bir birliktelik istiyorum.”

Brady sirkeyi alıp son dikenin üzerine döktü.

Lilah dikenini deriye yakın bir yerden keserek çekti. Brady Lucky’yi sakinleştirmeye çalışıyor, o sakin sesiyle köpeğe acının bittiğini garanti ediyor ve çok cesur olduğunu söylüyordu. Köpek kıvranmayı bırakınca Brady başını kaldırdı. “Ben kısa süreli ilişkilerde iyiyimdir.”

“Belki de eğlenceli ve kolay bir birliktelik düşündüğüm kişi sen değilsindir. Demek istediğim, dürüst olalım, pek de kolay sayılmazsın.”

Brady alayla güldü. “Tabii.” Gözleri keşişti. “Fakat ikimizde biliyoruz ki bu kasabada sana uygun başka biri daha yok.”

Lilah’nın nefesi kesildi. Brady de onu istiyordu. “Yok mu?”

“Yok.” Lucky’yi yere bıraktı. Köpek hemen dönmüş ve yarasını incelemeye koyulmuştu.

Lilah da kendi içinde bir zarar kontrolü yapmak isti-

yordu. Brady'nin onu böyle kolayca okuyabilmesi rahatsız ediciydi. "Halimden memnunum," dedi. "Daha doğru su çoğunlukla öyleyim. Hayatımı olduğu gibi seviyorum; sessiz, kolay. Demir attığım için memnunum." Brady'ye baktı. "Belki anlayamazsın çünkü sen hiçbir yere demir atmamışsın."

"Sunshine gerçekten de demir atmayı seçtiğin yer mi?"

"İçindeki insanları seçtim diyelim. Büyükanmem. Beni o yetiştirdi. İki yıl önce kanserle mücadele ederken öldü fakat o zamana kadar biz bir bütündük." Sesi biraz boğuklaşmıştı. Hayatındaki korkunç zamanlardan -büyükannesini, üniversite bursunu ve sonra Tyler'ı kaybetmesi- konuşmak hâlâ zordu. "Dell ve Adam ile bir bütünüz," dedi. "Arkadaşım ve iş ortağım Cruz'la da bir bütünüz."

"Tanıdığın herkesle bir bütünsün." Küçük bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Bu senin kişiliğin. Ailene ne oldu?"

"Annem, erkek arkadaşı ile Fransa'da yaşıyor." Yere eğilerek Lucky'yi okşadı. "Annelikle pek ilgilenmiyor."

"Peki ya baban?"

"Buralarda değil." Söz konusu babası olduğunda sesi duygudan yoksun çıksa da o bunu hak ediyordu. Çünkü babası onu annesinden bile önce terk etmişti.

"Şu konuyu bir açıklığa kavuşturalım," dedi. "Genellikle insanlar ölene kadar ya da gidene kadar hayatında kalıyor."

"Evet." Başka bir yolu var mıydı ki? Ve neden Brady bunu bu kadar anlaşılmaz buluyordu? "Peki ya sen?"

"Buraya gelene kadar hayatımda bir tek ben vardım." Omuz silkti. "Böylesi daha kolay."

"Bana güvenli diyene de bir bakın."

Brady güldü. "Benim hayatı güvenli yaşadığımı mı düşünüyorsun?"

"Belki fiziksel olarak değil. Ama duygusal olarak? Evet. Evet, öyle düşünüyorum." Lilah duraksadı. Brady'nin avucuna parmağını batırıp acıyla irkildiğini görmüştü. "Diken mi battı?"

"Bir şey yok, iyiyim ben."

"Hayır, değilsin ama olacaksın." İçine ne girmişti bilmiyordu ama kendini onun avucunun pürüzlü yüzeyini öperken buldu. *Güvenli yaşam neymiş, gör bakalım.*

Brady dondu kaldı. "Bu ne içindi?"

"İyileştirmek için." Lilah başını kaldırdı, aralarındaki mesafeyi kapatıp onu dudağının kenarından öptü.

"Peki ya bu?" diye sordu Brady. Sesi daha kısık ve boğuk çıkmıştı.

"Aynı." Dudağının diğer kenarını da öptü. "İşe yarıyor mu?"

"Yeterli gelmiyor." Brady onu sıkıca kollarının arasına aldı ve bu kez o öptü Lilah'ı. Uzun, ıslak, derin bir öpücüktü. Başını kaldırdığında Lilah'nın derinden sarsıldığını gördü.

"Peki ya şimdi?" diye sormayı başardı.

"Çok daha iyi." Brady yeniden ona uzanıyordu ki yukarıdan bir gürültü geldi.

"O da neydi?"

Brady çoktan yukarı çıkmak için harekete geçmişti. "Burada kal."

Lilah ve Lucky onun arkasından gittiler. Öyle yakın yürüyorlardı ki Brady tavan arasının kapısında duraksayınca az kalsın adamın arkasına çarpacaktı. Dengesini

sağlamak için adamın sırtına tutundu. Elleri sıcak, pürüzsüz, kaslı bir tenle karşılaşmıştı.

"Kahretsin," dedi Brady.

"Ben üzgünüm, ben-" Ellerini geri çekti ama Brady onunla konuşmuyordu. "O kahrolası köpek."

Brady'nin geniş omuzlarının yanından Pırlıltı'nın devirdiği çöpu karıştırdığını ve bunu yaparken de oldukça iyi zaman geçirdiğini görebildi.

Ayaklarının dibinde duran Lucky sızlandı. O da biraz çöp istiyordu.

"Bugün kendi ağırlığından çok yemek yemişti zaten," dedi sinirle.

Lilah onun kızgın tavrını önemsemeyerek Pırlıltı'yı kucaklamak için diz çöktü. "Ah, sen kötü bir çocuksun."

"Evet ve daha sonra kıcıma şaplak atabilirsin," diye homurdandı Brady. "Yeterince eğlendiğine karar verdin mi? Artık onu barınağa götüreceksin misin?"

"Senin gibi büyük, sert bir adam ufacak tefecik bir köpekten korktu mu yoksa?" Pırlıltı'yı yerdeki battaniyenin üstüne bıraktı. Lucky de onun yanına kıvrıldı. Birbirlerinin arkalarını kokladılar ve bir anlaşmaya varmış olacaklar ki battaniyeye iyice yerleştiler.

"O ufacak tefecik bir köpek değil," dedi. "Kılık değiştirmiş bir şeytan. Hem, senden daha çok korkuyorum."

Lilah gülümsedi. "Korkmuyorsun."

"Ödüm kopuyor. Belki de bana sarılmalısın."

Lilah kahkaha attı ve sarılmak yerine onu itti. Elleri sert göğsünde kalıvermişti. Çünkü orayı sevmişlerdi.

Kahretsin bu, çok iyi hissettiriyordu.

Lilah sırtımaya devam etti, kendine hâkim olamıyordu.

"Ne?" diye sordu Brady.

“Bir şey yok.”

Brady başını iki yana salladı. “Söz konusu sensen bir şey vardır.”

Evet, aslında vardı. “Önceki söylediklerin doğrudu. Bir sorunum var ve kasabada başka hiç kimse çözüm bulamaz.”

Brady’ye yaklaşp onu öptü. Onu işin sonunu yataкта bitirmek isteyen bir kadın gibi öptü. Geri çekildiğinde ikisi de nefessiz kalmıştı. “Umarım buna hazırsındır,” dedi çünkü beyninin mantıklı tarafı acele, aptal kararlar veren yanıyla anlaşmıştı ve uzun zamandır ilk defa iki taraf da aynı fikirdeydi.

“Lilah-”

“Hiş!” diye susturdu onu. “Korkma. Nazik davranacağım.”

Brady hiçbir şey söylemese de bakışları kararmıştı. Tahrik olduğu belliydi. Battaniyenin üzerindeki köpeklere yatmalarını işaret etti; köpekler de yere uzanarak bir sonraki emrini beklercesine orada kaldılar.

Lilah, "Bu işte iyisin," dedi. Yatağa baktı. Alt üst olmuş halini göz önüne alınca Brady'nin uykusunda kıvranan biri olduğunu anladı.

"Ve sen de o kıyafetlerin altında boğuluyorsun," dedi. Arkasında bitivermişti. "Sıcaklamış olmalısın."

Evet. Evet, öyleydi.

Sıcaktı.

Tanrım, nasıl sıcaktı.

Sadece dantelli bir sutyen, bir de ona uyumlu iç çamaşırıyla uyuyordu fakat Lucky yaralanınca üzerine eski bir şeyler geçirivermişti. Üzerine birkaç beden büyüklerdi. Bu gece baştan çıkarıcı olmayı planlamamış olsa da istediğinin bu olduğuna emindi. Karşısındaki adamı baştan çıkarmak istiyordu. Tutku ve arzuyla dolu bir gece istiyordu.

Brady bu iş için doğru adamdı, Lilah biliyordu. Onu özlemle tutuşturuyor, alev almasına neden oluyordu. Brady onu istekle dolduruyordu. Ve şöyle de bir kolaylı-

ğı vardı; ikisi de bunun ne olduğunu, ne olmadığını biliyorlardı. Sona erdiğinde ve Brady kasabayı terk ettiğinde Lilah onu yüzünde bir gülümsemeyle uğurluyor olacaktı.

“Seni istiyorum,” dedi. Bir parmağıyla Lilah’ın omuzunu okşayınca, bir titreşim oldu. “Normalde ihtiyaçlarımı isteklerimin önüne koyardım ama seninleyken bu sınır bulanıklaşıyor.” Kolunu Lilah’ın beline dolayarak başını eğdi ve çenesine dudaklarını dayadı.

Lilah konuşabilmek için boğazını temizledi. “Ben de seni istiyorum.” Ve ona ihtiyacı da vardı. Tanrım, nasıl da ihtiyacı vardı.

Brady’nin yetenekli dudakları boynuna doğru kaydı. Eli de karnının altına kaymıştı. Parmakları eşofmanının lastiğiyle oynuyor ve hafifçe çıplak teninde ileri geri gidiyordu. “Emin ol. Bu hiç senlik bir durum değil ve kötü bir fikir.”

“Harika bir fikirmiş gibi hissettiriyor.”

Brady gülünce Lilah nefesini alnında hissetti.

“Tanrım, Lilah.” Diğer eliyle Lilah’ın saçlarını önünden çekti ve dudakları boynunun arkasına kaydı. Lilah gözle görünür bir şekilde titremeye başlamıştı. “Bana hayır de.”

“Evet.” Lilah onun bedeninin sıcaklığını, gücünü hissedebiliyor ve bu onu inanılmaz bir şekilde tahrik ediyordu. Titremeden duramıyordu.

Dudakları tenine karşı, “Üşüdün mü?” diye sordu.

“Hayır. Sıcak.” Tenindeki elin hareket etmesini -güneye ya da kuzeye fark etmez- istiyordu. Hayır, o eli daha özel bölgelerde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Tercihî güney yönü olurdu.

“Lütfen,” diye fısıldadı. Eli kamından yukarı sürükle-

nince inledi. O el tekrar aşağı inerken odayı metalin metale sürtünme sesi doldurdu ve eşofman üstünün fermuarı açılıverdi. Brady, "Bunun gitmesi gerek." diyerek giysiyi omuzlarından aşağı itti.

Altındaki beyaz ipekli atleti transparandı ve üstünden fırlayacakmış gibi duran göğüslerini zar zor tutuyordu.

Brady onun omzunun üstünden manzarayı görünce inledi. Eli karnının üstünden kaydı, başparmağı bir süre göğsünün altını takip etti, sonra incecik askıları kollarına indirdi. Dudaklarını Lilah'nın omzuna bastırıyordu. "Güzel," dedi. Sesi öyle kısık çıkıyordu ki Lilah neredeyse duymayacaktı.

"İç çamaşırlarımla uyumlu."

Brady hoyrat bir inlemeyle omzunu ısırp göğsünü avuçladı. Ereksiyonunu kalçasına sürttü.

Lilah zevk içinde kaybolurken gözleri kapandı ve başı Brady'nin göğsüne düştü. "Seni hayal ettim. Umarım hayalin kadar iyi çıkarsın," diye sataştı. Brady'nin parmakları sertleşen göğüs ucunu bulunca kedi gibi mırıldandı.

"Değerlendirmeni duymak isterim." Lilah'yı kendine çevirdi. Lilah ellerini onun göğsünde gezdirdi, çenesine dokundu ve parmaklarının ucunda sakallarını hissetti. Ona böyle dokunabilmek hem baştan çıkarıcı hem de samimi bir deneyimdi.

Brady'nin bakışları kararmıştı ve ona bakarken sıcaktı. Tereddütsüz. Ateşli. Sahiplenici.

Çok güzeldi. Brady ile ilgili her şey çok güzeldi. "Benim için uzun zaman oldu," diye itiraf etti Lilah. "Ama yine de bundan sonra neyin geldiğini hatırlıyorum." Brady'nin Levi's kotunun düğmesiyle oynadı, parmaklarının arkası kaslarının pürüzsüz, gergin tenine değiyordu.

"Lilah!" Brady parmaklarını kadının saçlarının içine geçirdi, Lilah'nın başını büyük ellerinin arasına aldı ve tanrı bilir ne için, gözlerini araştırdı. "Ne kadar uzun?"

"Uzun. Ama bisiklete binmek gibi kolay hatırladığımı söylemişlerdi."

"Evet," derken kulağını sıyıran dudakları sıcaktı. "Tıpkı bisiklete binmek gibi." Eşofman altının bağcıklarını çözdü.

Eşofman ayaklarının dibinde birikirken bedeninin alt tarafında da sıcaklık birikiyordu.

Söylediği gibi beyaz iç çamaşırı atletle uyumluydu. Brady manzarayı içine çekti ve kalçasını avuçladı. Lilah'nın kalp atışları hızlandı ve göğüs uçları gerildi. "Sonra ne geliyor, Lilah?"

Soru Lilah'yı biraz yavaşlattı. "Ne yani... Bilmiyor musun?"

Brady'nin hafifçe attığı kahkaha tüylerini ürpertti. "Bu senin şovun. İdare sende."

Bunu yapmanın düşüncesi bile orgazma yaklaşmasına neden oldu. Onun o kocaman, sert, kaslı bedenine yatakta patronluk taslamak... Lilah geri çekildi ve adamın gözlerinin içine baktı. Şaka yapmadığından emin olmak istiyordu. "Gerçekten mi? Patron ben miyim?"

Brady yavaşça gülümsedi. Kendinden emindi ve öyle seksiydi ki kıvrılan dudakları bedenindeki tüm sınır uçlarına seslenir gibiydi. Evet. Lilah isterse patronu oynayabilirdi. "Kimseye böyle bir güç vermemelisin," diye fısıldadı. "Ya senden faydalanmaya kalkarsam?"

Kalçasını onunkine bastırdı. "Benden faydalanmayı mı planlıyorsun, Lilah?"

Ses tonu faydalanma işine sıcak baktığını gösteriyor-

du. Hatta sabırsızlıkla bekliyor gibiydi. Elleri Lilah'nın başının iki yanında, bedeni Lilah'ninkine sıkıca bastırılmış bir haldeydi.

Ve sertti. Her yeri. "Evet." Lilah kararını vermişti. "Senden faydalanınayr planlıyorum."

"Şunu unutma..." dedi kulağına doğru. "Sıra bana da gelecek ve karşılığını verirken adil davranmaya çalışacağım."

Ah tanrım. "B-Belki de yavaştan almalıyız."

Brady hafifçe güldü ve onu öyle nazıkçe öptü ki Lilah'nın kalbi sızladı. "Yavaş bana uyar. Bana ne istediğini söyle."

"Göstermeyi tercih ederim." Atletinin kalçasına kadar kaymasına izin verdi.

"Hımm." Başını eğerek dilini göğüs ucunda gezdirdi. "Şov hoşuma gitti ama yapacaklarımızı senin ağzından duymak daha da hoşuma gider. Bana sırada neyin olduğunu söyle, Lilah."

"Daha az kıyafet - Tanrım." Brady göğüs ucunu emince kendini frenleyememişti. "Sakın durma."

Brady'nin elleri atletini ve beraberinde iç çamaşırını da sürükleyerek bacaklarından aşağı indirdi. "Neye devam etmemi istiyorsun?"

Lilah ellerini adamın saçlarının arasından geçirdi ve dudaklarını tekrar yaklaştırdı. "Beni öpmeye devam etmeni."

"Nereni? Nereni öpmemi istiyorsun, Lilah?"

Dudaklarının asıl öpmesini istediği bölüm titriyordu ama Brady ona bakmak için başını kaldırmış cevabını bekliyordu. "Her yerimi," diyebildi.

"Dilimi de kullanmalı mıyım?"

“Evet.” Brady’nin parmakları ıslak tenini okşarken gözlerini kapadı. Başını arkaya atarak yüksek sesle inledi ve bir parmağını içine sokunca geriye doğru kıvrıldı. Ayakta durmak gittikçe zorlaşıyordu. “Ben...”

“Sıcaksın,” dedi. Başparmağı yumuşakça ıslak katmanlarında geziniyordu. “Sıcak ve ıslak, çok ıslaksın.” Dudakları yine göğüslerini buldu. Bir göğüs ucunu emdi, dilinin ve üst dudağının arasına alarak çekti. Lilah çaresizce kalçalarını ona doğru bastırıyordu.

“Yavaştan alacaktık,” diye hatırlattı Lilah. Geri çekilerek göğüs ucuna üflledi.

Titremeler bütün bedenini sardı. Nefes alamıyordu. Sanki kanı damarlarında kaynıyordu ve tüm düşünebildiği ona dokunmaktı. Parmaklarını kalınlığına sarmak ve onun kendisini çıldırttığı gibi onu da çıldırtmak istiyordu. Levi’s pantolonunun düğmelerini açtı ve pantolonun içine elini uzatırken gerilen karın kaslarını hissetti.

İç çamaşırı giymiyordu ve... Kocamandı.

Lilah başını kaldırarak gözlerinin içine baktı. Göz bebekleri genişlemişti, gözleri daha koyu renkteydi ve içlerinde arzu alevleri parlıyordu.

“Duracak mıyız?” diye sordu.

“Hayır.” Lilah alt dudağını ısırды. “Bu pek de bisiklete binmek gibi olmayacak.”

“Daha iyisi olacak.”

Lilah nefesini bıraktı. “Ben de böyle söylemeni umuyordum.” Kot pantolonu adamın bacaklarından aşağı sıyırdı.

Brady onu yukarı çekti, ona sert ve derin bir öpücük verdi. Brady’nin dudakları onunkilere sert, vahşi ve ero-

tik bir biçimde sahip olurken düşen kıyafetleri ayakaltından ittirdiler.

“Seni içimde istiyorum,” diye fısıldadı. “Ah lütfen. Lütfen içime gir.” Lilah adamı geri geri yürüttü ve yatağa itti. Brady bir kaşını kaldırmış olsa da geriye doğru yaslandı.

Muhteşem bir biçimde çıplaktı.

Muhteşem bir biçimde dimdikti.

Brady bir parmağını kıvrarak onu yanına çağırdı. “Buraya gel.”

Emirleri veren kişinin kendisi olacağını unutan Lilah yatağa tırmandı ve o muhteşem bedeninin üstüne ata biner gibi oturdu. Onu altında hissedince inledi. Altındaki erkeksi bedeni, büyük ellerinin kalçalarını kavrayışı ve bedenlerin sürtünüşü...

Brady, “Prezervatife ihtiyacım olacak mı?” diye sorunca Lilah anın büyüünden stırıldı. Hareketsiz, ağzı açık kalmıştı.

Doğum kontrolünü hatırlamayacak kadar nasıl kendini unutabilmişti?

Brady’nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Sende var mı?”

“Hayır! Ya sende?”

“Hayır.”

Yarı gülüş, yarı ağlayış gibi çıkan bir sesle Brady’nin üzerine yığıldı, başı adamın omzuna düştü. “Buna inanamıyorum.”

“Fakat saklandığı yeri biliyorum.”

Lilah başını kaldırdı. “Ne?”

Brady başıyla işaret ederken ellerini Lilah’nın üzerinden çekmemişti. “Komodinin çekmecesinde.”

Lilahl onun üzerinden uzanıp çekmeceyi açınca prezervatif yığınıyla karşılaştı. Adam'ın zulası. "Beni kandırmanız çok kötü bir davranış bayım," dedi ve nefesi kesildi. Brady doğrulmuş dilini yine göğüs ucunda gezdirmeye başlamıştı. Sıcak ağzı güçlü bir çekişle emmeye başlayınca Lilah onu affetmeye karar verdi.

Brady elindeki prezervatife uzandı ve paketi yırtıp açtı. Lilah prezervatifi ondan geri aldı ve yavaşça Brady'nin uzunluğuna geçirmeye başladı. Öyle yavaş hareket ediyordu ki Brady'nin kendini beğenmiş, alaycı tavırlarından eser kalmamıştı. Kabaca sövüyor, Lilah'ya elini çabuk tutması için yalvarıyordu.

Hafifçe doğrulup yavaşça başını içine alırken Lilah hâlâ gülümsüyordu.

Fakat Brady'nin içini doldurmasının hissiyle her şey tersine döndü. Onun için açılırken nefes nefese kalan bir aptala dönmüştü. Lilah onu daha derinlere çekebilmek için uğraştı ama Brady'nin parmakları kalçalarına batıyor ve onu sınıksız tutuyordu.

"Daha fazla," diyerek istediğini gösterdi.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Brady onu altına alıp ağırlığıyla yatağa yapıştırdı ve tamamını içine soktu.

"Hani patron bendim?" diyebildi. Elleri adamın sert kaslarında dolanıyordu.

"Sıra bende."

Tutku dolu sesinin tınısı Lilah'ya bir okşama gibi geliyordu. Brady içinde hareket etmeye başladı ve Lilah'nın aklını başından alacak doğru ritmi tutturdu. Marifetli dudakları, duyarlı noktalarını yılmadan bulup okşayan işini bilir başparmağı ve ritmi, ah o ritmi Lilah'yı zirveye taşımaya yetti. Şaşkın bir inleyişle birden orgazma ulaştı.

Lilah kendini toparlamaya çalışırken Brady, "Tekrar," diye emretti.

"Sıranın sende olduğunu biliyorum," diye soludu. "Ama bilmelisin ki... Emir alma konusunda senden daha iyi değilim." Brady'nin baskısı daha derindi artık, daha sertti. Her seferinde sadece ucu içinde kalacak şekilde çekiliyor, Lilah'nın onu yakalamaya çalışmasına neden oluyordu. İşkence gibiydi. Ve de cennet gibiydi. Lilah'nın daha önce tecrübe etmediği bir sürüşle bedenine hâkim oluyordu. "Brady..."

"Biliyorum." Dizlerinin üzerine otururken Lilah'yı da beraberinde aldı. Böylece Lilah'yı kucağına almıştı. Bu yeni aç, var olduğundan bile haberi olmadığı, yepyeni bir noktaya dokunmasına neden olmuştu ve Lilah geriye doğru büküldü. Çıglıklar eşliğinde, heyecan verici duygular içinde, Brady'de kayboldu.

Brady elini saçlarının arasından geçirerek Lilah'yı kaldırdı, gözlerinin derinliklerine baktı. Dudakları onun dudaklarına indi. Öpücüğü ateşli ve talepkârdı; tıpkı adamın kendisi gibiydi. Büyük elleri hâlâ Lilah'yı tutuyor, kadının her hareketini kontrol ediyordu. Bunlar sinir bozucu olmalıydı. Nasıl oluyordu da tam aksine, daha çok tahrik olmasını sağlayabiliyordu? Göğüsleri adamın sert göğsünde eziliyor, sert ve acıyan göğüs uçları Brady'nin her hareketinde bacaklarının arasına zevk kıvılcımları gönderiyordu. Sıcak nefesini boynunda hissediyordu. Dişleri boğazında dolaşüyor, kalçaları birbirine sürtündükçe sert kaslarının kasılışını hissedebiliyordu.

"Gözlerini aç." Nasırlı, becerikli elleri kadar sesiyle de Lilah'yı okşuyormuş gibiydi. "Gözlerini aç ve benimle gel."

İçinde hareket etmeye başlayınca Lilah'nın fazla seçeneği kalmamıştı. Gözlerini açıp bakışları kilitlenince dünyası sarsıldı. Brady onun kalçalarını sıkıp sertçe içine girdi ve kendi uzun, sessiz tatminini buldu.

Öpüştüler, yeryüzüne inerlerken sert ve derin öpücüklerle boğdular birbirlerini. Sonra Brady yumuşadı, nazikçe öptü onu. Dudakları çenesinde, alnında, yüzünde gezindi.

Birlikte yatağa çöktüler. Lilah'nın kemikleri... Erimişti. Artık kemiksizdi. "Kabul, bu bisiklet binmekten daha iyiydi," dedi. Hâlâ titriyordu.

Brady onu sımsıkı kucaklayıp kendine yapıştırdı ve vücut ısınısını onunla paylaştı. Uzanıp örtüyü üzerlerine çekerken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Prezervatif bulamadığımızı hayal edebiliyor musun?"

"Kocaman bir adamın gözyaşlarına boğulduğuna şahit olabiliydin."

Lilah güldü ve tekrar öpüştüler. Sonra Brady yataktan çıkıp banyoya gitti.

Brady çıktığında yere attıkları giysilere doğru ilerledi. O yürürken harika poposunu izleme fırsatı bulan Lilah, "Demek sarılıp uyumak konusunda ciddiydin," dedi.

Hâlâ yarı kalkık halde olmasına rağmen kot pantolonunu giydi. Hatta iki düğmeyi iliklemeyi başardı. Sonra pes etti, pantolonunun kalçalarına kaymasına izin verdi. Bu haliyle tehlikeli, sinirli ve bir başka tura hazır görünüyordu.

Lilah da hazırды.

Yatağa hafifçe vurarak adamı yanına çağırdı.

Brady'nin gözleri yavaşça üzerinde dolaştı. Lilah'nın bedeni üzerinde dolaşan sanki elleriymiş gibi tepki veriyordu.

Brady tekrar ona doğru geldi, dizleri yatağa değiyordu. "Bir daha?" diye sordu. Ses tonu heyecan verici bir şekilde boğuktu.

"Evet, lütfen." Lilah onu pantolonun üzerinden kavradı. "Bu sefer patron kim olacak?"

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken pantolonu çıkarıp yatağa girdi. Bedenleri birbirini buldu. Brady onun üstüne çıktı, parmaklarını birbirine geçirdi ve birleşen ellerini Lilah'ın yüzünün iki yanına koyarak dudaklarından hafifçe öptü. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Bu soruyu daha önce de sormuştun."

"Hâlâ cevabı bulamadım."

"Benim birkaç fikrim var aslında."

Brady'nin kahkahası alındaki saçları havalandırdı. Sonra aynı noktaya dudaklarını bastırarak öptü Lilah'yı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Brady yalnız uyandı. Lilah dünyasını sarsmıştı. Bir kez, iki kez... Eğilip yerdeki boş prezervatif paketlerini saydı. Üç kez ve sonra...

Şafak sökmeden çekip gitmişti.

Normalde bu onun işiydi. Göğsünde oturan hayvana, "Benim hatam," dedi. "Kolaydım."

Köpek tamamen aynı fikirdeymiş gibi. "Hav!" dedi ve Brady'nin çenesini yaladı.

Brady tiksintiyle, "Sanki sen farklısın," dedi. "Biri seni okşamayı düşünse bile yere yatıp bütün takımları sergiliyorsun. Bir asker böyle davranmaz. Kahrolası bir köpek gibi davranıyorsun."

"Hav."

Başını iki yana sallayarak, "Tamam, doğru," dedi. "Sen bir köpeksin. Ve belli ki bende öyleyim." Brady bir süre orada yatıp tavana bakmaya devam etti. Dün geceyi gözlerinin önüne getiriyordu. Lilah'nın hayat dolu yüzünü izlemeyi sevmişti. Hayatı boyunca duygularını kontrol altında tutmaya çalışmış biri olarak onun yüz ifadelerini oldukça etkileyici buluyordu.

Evet Lilah'yı oldukça etkileyici buluyordu. Ona bir türlü doyamamıştı. Altında kıvranan bedenine, yumuşak

ıcı çekişlerine, kokusuna, tadına... Sonra bir de Brady'nin başı bacaklarının arasındayken zevke ulaşmak için yalvarışları vardı...

Ne hoş. Sertleşmişti.

Yine.

Hâlâ.

Bu daimi bir problem haline gelmek üzereydi.

"Hav!"

"Sen başımın belasisin, bunu biliyor muydun?" Brady yataktan çıktı, duş aldı, üzerine kıyafetlerini geçirip mutfağa girdi. Marketten alışveriş yapmıştı. Elbette dondurulmuş sandviçlerden bir sürü almıştı. Üç tanesini tabağa koyup ısıttı.

Birkaç tane de Lilah için hazırlayabilirdi, ama doğru ya, o çoktan gitmişti.

Tanrım, gitmeye hakkı vardı. Tek bir gece, tüm istediği buydu. Kahretsin, Brady'nin tüm istediği de bir geceydi.

Peki neden dün gece tam üç kez doyuma ulaşmış bir adam gibi keyifli değildi?

Çünkü Lilah ona, Brady'nin tüm hayatı boyunca kadınlara yaptığını yapmıştı. Gerçekten beyninin bir kontrole ihtiyacı vardı. Güzel, tutkulu bir kadın onu tek gecelik bir ilişki için kullanmıştı ve ertesi sabah garipliğine yakalanmadan ayrılmıştı. Brady de şikâyet ediyordu. "Psikolojik desteğe ihtiyacım var."

"Hav!"

"Ne o, alaycı bir yorum duyamayacak mıyım?"

Köpek Brady'nin tabağını gözlüyor ve ağzını yalıyor. Brady güldü. Orduda iki tip insan vardı. Hızlı olanlar ve aç kalanlar. Brady hızlı olanlardandı. "Olmaz. Bunlar senin midene zararlı."

Gerçi tıy yumağı demirden yapılmış bir mideye sahipti. Bulduğunu götürüyordu. Yerken köpek onu izledi, Brady her baktığında kuyruğunu umutla yere vuruyordu. "Hepiniz Sunshine'da nasıl bir araya gelebildiniz? Fazla iyimsersiniz."

Köpekten gelen biraz sızlanmayla Brady'nin bıkkınca başını sallaması sonrasında sandviçin yarısını köpekle paylaşmıştı. "Hanım evladı," diye mırıldandı kendi kendine. "Hadi gidelim."

Fotoğraf makinesiyle tasma kayışını aldıktan sonra ayrıldılar. Belle Haven ile Lilah'nın yeri arasındaki çayırık sedir, çam ve köknar ağaçlarıyla kaplıydı ve günlerdir Brady'yi çağırıyorlardı. Brady resim çekerken köpek ağaç gövdelerinin etrafında dolanıyor, gördüğü hemen hemen her şeye havlıyordu.

Brady'yi yaşadığına şükrettiren şu muhteşem sabahlardan biriydi. Gökyüzü masmaviydi; yalnız ve pamuk gibi bir bulut tembelce havada süzülüyordu. Gece hava soğuk olsa da güneş tembel yüzünü göstermişti ve kayaların üstlerini, ağaç tepelerini ısıtıyordu. Çayır açan çiçeklerle doluydu. Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda sapları, tepesinde krem si beyaz bir küme halinde çiçekleri olan bitkiler bulunuyordu. Ama uzun boylarına rağmen rüzgâra dayanabilecek kadar güçlü değillerdi.

Belli ki kendilerini köpeğe savunabilecek kadar da güçlü değillerdi. Pırıltı coşkuyla zıplayarak, ezdiği çiçeklere dikkat etmeden göle koşuyordu. Su camdan bir kâğıt gibi önlerinde uzanıyordu. Rengi mavinin tarif edilemez bir tonundaydı. Sonbahar av sezonundaydılar ve gölün içi alabalık kaynıyordu. Dün sabah göl kenarında Kanada koyunu ile dağ kuzusu görmüştü ama bu sabah etraf ses-

sizdi. Hiç şüphesiz bunu kendi kuyruğu da dâhil hareket eden her şeyin üzerine atlayan ve koklayan tüy yumağına borçluydu.

“Dikkatli olmazsan ayı yemi olabilirsin,” diye uyardı onu Brady.

Ama köpeğin bu sabahki neşesi dizginlenemiyordu. Tüy yumağı kazara bir sıçanı uykusundan edip de kızgın hayvan tarafından kovalanınca Brady kendini gülümserken buldu. Brady’nin bacaklarının arkasına saklanırken gözlerinden korku okunuyordu.

Kamerayı yüzünden uzaklaştıran Brady aptal köpeği süzdü ve başını iki yana salladı. “Senin hatandı, asker. Gücünün yetmediği rakiplere bulaşmayacaksın.”

Biraz toparlanan tüy yumağı tekrar gölün kenarına gidip su içti.

“O su lanetli,” dedi Brady. “Şimdi sana gülümseyen ve kuyruğunu kaldıran ilk kıza âşık olacaksın.”

Hiç endişelenmeyen köpek mutlulukla soluyordu.

“Bu doğru. Sana patisini şöyle bir kaldırması yetecek. Ayaklarının dibinde yuvarlanacak, karnını sergileyeceksin.”

Brady yuvarlanacak dediği an köpek kendini yere atmış ve yuvarlanmıştı.

Brady ona bakakaldı. “Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Kendi hayatın pahasına olsa bile havlamayı kesemiyorsun fakat yuvarlanabiliyor musun yani?”

“Kim derdi ki eski ordu mensubu, sokakların belalı delikanlısı Brady Miller’ı bir köpekle konuşurken bulacağım...”

Brady çoktan arkasından yaklaşan ayak seslerini duy-

muş, gelenin Adam olduğunu anlamıştı. Bu yüzden arkasını dönmedi. Hayatta kalma kuralı bir: Her zaman arkandan gelenin kim olduğunu bil.

Yanına vardığı sırada, "Bu, insan olduğuna dair ilk işaret." dedi Adam. "Köpeğinle konuşman."

Brady kamerasını indirdi ve bahsedilen köpeğin karnını kaşımak için eğildi. "İnsan olmadığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Aslında böyle düşünen sensin." Adam köpeğe sırtarak baktı. "Anladığımı kadarıyla seni eğitmiş."

Brady omuz silkti. Gerçeği inkâr etmenin anlamı yoktu.

"Lilah dün gece kliniğe girdiğini söyledi."

Konuşan Adam olunca Brady konuların hızlıca değişmelerine alıştı. Adam kelime israfı yapmazdı. "Evet girdi."

"Onu gördün mü?"

Aslına bakarsanız Brady onun her yerini görmüştü ama bu küçük bilgiyi kendine sakladı. Kendini Adam'a karşı savunabileceğini biliyordu ve savunmuştu da ancak şimdilik bu konuya girmek istemiyordu. "Evet, onu gördüm."

Adam uzun süre ona baktı. Brady'nin dün gece onunla yattığını bilemezdi, tabii Lilah söylemediyse. Brady onun Adam'a söyleyeceğinden şüpheliydi. Birbirlerine yakındılar, burası sayesinde bir araya gelmişlerdi. Burası onlar için ev gibiydi. Ve buraya kök salmışlardı.

Bileğine dolanıp onu aşağı çekse bile, Brady, kök nedir bilmezdi. Hepsi de bunu biliyordu. Adam'ın onu Lilah hakkında uyarmasını bekledi ancak uyarı gelmedi.

Bunun yerine Adam, "Bell çalışmalarını nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Sona yaklaştım. Benden kurtulmaya hazır mısınız?"

"Bir ay kalacağını söylemiştin. Ayın yarısı bile olmadı. Birkaç uçuş işi almak istiyorum."

"Bana bir hafta daha ver. Helikopterin hazır olacak." Bir ay kalma sözüne gelince, daha önce zaten sözünden asla dönmediğini söylemişti. Ormana bakmak için döndü, çünkü birinin yaklaştığını hissetmişti. Birilerinin demek daha doğru olurdu.

Adam ile Brady, Lilah'nın görüş alanına girmesini izlediler. Elinde on kayış, her kayışa bağlı bir köpek vardı. Kısa şort, dar tişört ve penis-sertleştirici-etkiye-sahip iş botlarını giyiyordu. Tam önünde durduğunda yüzündeki ifade Brady'yi aptala çevirdi.

Brady kendini durduramadan, "Muhteşem görünüyorsun," diye mırıldandı.

Lilah ona bir önceki gece birçok orgazm yaşamış bir kadının gülümsemesiyle baktı. "Sen de öyle."

"Merhaba," dedi Adam. "Tam yanınızda duruyorum."

Brady gözlerini Lilah'dan ayırmadan, "Sen de muhteşem görünüyorsun," dedi.

"Kahretsin!" Adam ellerini ceplerine soktu. "Bu çok garip oldu."

"O halde biraz yalnız konuşabilir miyiz?" diye sordu Lilah.

Adam idama gidiyormuş gibi bir ifade takındı. "Tanrım. Tamam."

Sabah havasını Lilah'nın gülüşü doldurdu. "Brady ile yalnız konuşmak istemişim."

“Kahretsin!” dedi yeniden. Lilah’ın cevabını beğenmediği anlaşıyordu. Adam, Brady’ye uzun bir bakış attıktan sonra yürüyüp gitti.

Brady kendi köpeğinin, Lilah’ın tuttuğu diğer köpeklerin kışkırtıcı koklamasını izledi. Ve tanrım, hangi kahrolası andan beri bu köpeği kendi köpeği olarak düşünmeye başlamıştı ki? “Dün gece...” diye başladı ama devamı gelmedi. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Lilah sadece bakıyordu. Tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Pırıl pırıldı.

Brady bu görüntüyü hafızasına kazıdı. Lilah hayatında gördüğü en güzel şeydi. “Konuşalım mı?”

“Neden?”

Brady başını kaşıyınca Lilah güldü. “Şu haline bir bak,” dedi yumuşak bir sesle. “Tamam. Konuşmak istiyorsan, konuş.”

“Ben-” Başını salladı, şaşkındı. “Adam’dan ayrılmasını isteyen sendin.”

“Belki de özel olarak günaydın öpücüğü vermek istemişimdir.” Lilah parmak ucunda yükselip dediğini yaptı. Bütün köpekler bacaklarına dolanırken Brady’yi ikisi de nefessiz kalana dek öptü. Brady beynine yeterince kan gitmediğinden sersemlemişti ve bir de endişeye benzeyen, alışık olmadığı bir duygu hissediyordu. Lilah’ın onun geçici olduğunu hatırlıyor olmasını diliyordu. “Lilah-”

“Her şey yolunda, Brady.” Tüm kayışları tek elinde topladı, boştaki eliyle ayağının dibindeki köpeklerden biriymiş gibi Brady’nin kolunu okşadı. “Endişelenme. Senden kalmanı istemeyeceğim.” Bu sefer çenesin-

den öptü. "Söylediğimin arkasındayım," diye fısıldadı tenine doğru. "Her zaman. Eğlenceli ve kolay, hatırladın mı? Başın dertte değil, bu yüzden nefes almaya devam edebilirsin."

Kahretsin. Haklıydı, nefes almıyordu. İçine biraz hava çekti. "Sen gerçekten çok farklısın, bunu biliyor muydun?"

"Hı-hı." Lilah'nın gülümsemesi bulaşıcıydı, Brady de kendini gülümserken buldu. "Dün gece farklılıklarımдан hoşlanmışa benziyordun," dedi sırtarak.

Hoşlanmıştı. Hem de nasıl hoşlanmıştı.

"Hem o kadar da farklı değilim. Sadece birazcık... İyimser olabilirim." Brady'ye omzuyla vurdu. "Sen ise çok, çok kötümstersin."

"Kötümser olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sen söyle. Ben boş bardağımı alır ve onu mutlulukla doldurmaya çalışırım. Dostlarım, ailem, işim... Bir de sana bak."

Brady bir kaşını kaldırdı.

Lilah ona tekrar vurdu. Oyuncu ve çok seksi görünüyordu. Sebep kısa şort ve botların birleşimi olmalıydı. Ya da her şey. Onunla ilgili her şey.

Mutlulukla, "Sen boş bardağı alıyorsun," diyerek analizine devam etti. "Ve bu kahrolası şeyle ne yapacağını merak ediyorsun. Bardağa ihtiyacın yok, ona ayıracak vaktin de yok. Susarsan musluktan bile su içebilirsin. Hatta-"

"Hâlâ İngilizce mi konuşuyoruz?"

Lilah gülerek onu bir kez daha öptü. Dili diline dokunduğu an Brady'nin sağ kalan beyin hücreleri de hayata

veda etti. Lilah'yı yakınına çekmeden kadın geri çekili-vermişti. Köpeklerle yoluna devam etti. Brady onun arkasından bakakaldı, neden kamyon çarpmış gibi hissettiğini anlamaya çalışıyordu.

Çünkü senden seksten başka bir şey istemeyen bir kadınlı yattın ve sen...

Tanrım.

Ne istediğini sözcüklere nasıl dökebileceğini bile bil-miyordu.

II

Birkaç gün sonra Dell, “Ne yaptığını bilmiyorsun,” dedi. “Sadece bildiğini sanıyorsun.”

Lilah’nın barınaktaki ofisindeydiler. Lilah eczaneden yeni dönmüştü. Kendine oradan bir hediye almıştı.

Prezervatif.

Onun her zamanki gibi yiyecek bir şeyler aldığını zanneden Dell kahverengi poşeti açınca kötü bir sürprizle karşılaşmıştı.

“Ne yaptığımı biliyorum.”

“Bu sadece şehvet,” dedi Dell.

“Evet. Yani? Sende iki ayağı olan her şeye şehvet duyuyorsun.”

Dell irkildi. “Her şeye değil.”

“Brady iyi biri,” dedi. “Öyle olmasa onu buraya davet etmezdin.”

“Harikadır.” Dell alt çekmecesinden, pek-de-gizli-olmayan gizli gözünden son çikolata paketini kaptı. “Ama—”

“Aması yok. *Ama*’dan sonra iyi bir şey gelmez, Dell. *Ama*’lardan nefret ediyorum.” Brady’ninki hariç. Gerçekten harika bir poposu⁵ vardı.

⁵ İngilizcede ama but, popo butt olarak yazılır. Söylenişleri aynıdır. Yazar kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

Dell onun sözlerine aldırmayarak sabırla, "Ama..." diye tekrar etti. "Bir ayağı kapının dışında."

"Biliyorum. Bu şehvetin tanımında var, Dell. Sonsuza kadar sürmez. Bir gün bitecek. İkimiz de bunun farkındayız." Masanın etrafını dolaşarak Dell'i sımsıkı kucaqladı. "Bir şey olmayacak. İyi olacağım, Brady de öyle."

Dell gidince Lilah başka bir çekmeceyi açarak asıl abur cubur stokunu ortaya çıkardı ve biraz bisküvi, sonra da bir paket çikolata yedi. Akşama brokoli yiyeceğine dair kendine söz verdi. Umarım.

Evet Brady'ye derinden bir şehvet duyuyordu. Gözlerini kapadığında onu hâlâ içinde, en derinlerinde hissedebiliyordu. Zirveye ulaştığı zaman yüzünde beliren ateşli ve yoğun zevki görebiliyordu.

Düşüncesiyle bile tahrik oluyordu.

Adamı tüketmişti. Gururla doldu. Brady kollarında uyuyakalmıştı ve Lilah onun kalp atışlarının kendisiyle uyum içinde atışını hissetmişti. Onu uyurken izlemişti. Adamın uzun, gür kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerine düşüyordu. İlk kez onu tümüyle rahatlamış ve tamamen savunmasız halini görmenin keyfini çıkarmıştı.

Çok güzeldi ve o an Lilah'nındı. Ve ona sahip fikrini çok sevdiğinden olsa gerek Brady'nin kollarından sınırlarak, yatağından çıkmıştı.

Geçen birkaç gün içinde birbirlerini görmüşlerdi ama konuşamayacak kadar meşgullerdi. Brady, Bell üzerinde çalışıyordu, Lilah barınakla klinik arasında mekik dokuyordu.

Üzeri aşırı kalabalık masasını bakışlarıyla süzdü ve iç geçirdi. Cruz'la dokümantasyon işlerini dönüşümlü yapıyorlardı. Bu ay sıra Lilah'daydı. Alacak makbuzları,

ödenen faturalar, kayıtlar, reklam ve tanıtım çalışmaları işlerin sorunsuz ilerlemesi için gerekliydi ve ikisi de kâğıt işlerinden nefret ediyordu. Bunları sırayla halletmelerini akıl sağlıklarını koruyordu ve birbirlerini öldürmelerini engelliyordu. Lilah masasına bakarken keşke sıra Cruz'da olsaydı diye düşünmeden edemedi.

Keşke sorumlukları hafif olsaydı, hayatı kaygısızca yaşasaydı da işi gücü boş verip zevkin peşinden koşabilseydi. Telefon çalınca Lilah, bu düşüncelerinden sıyrıldı.

Hattın diğer ucundaki Jade, "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Ve penis-taşıyan herhangi bir varlığı öldürmeden önce buradan çıkmam gerekiyor. Öğle yemeğine ne dersin?"

"Evet derim. Tabii brokoliden ibaret olacaksa."

"Yine sağlıksız bir şeyler yedin, değil mi? Kendine hâkim olmayı öğrenmelisin, Lilah. Ne kadar yedin?"

Lilah iç geçirdi. "Hepsini."

"On dakikaya oradayım."

Brady, Bell 47'nin motor bölmesinin içinde iki saat çalıştıktan sonra gün yüzüne çıkınca Pırlıltı'nın her zaman güneşin altında yattığı yerde olmadığını fark etti. Bell'in etrafını dolaştı; kliniği, tüm alanı aradı fakat onu bir türlü bulamadı. Yüreği ağzında Belle Haven'a girdi ve Dell'i sekreter masasının arkasında buldu. Zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Sinir bozucu kadının aptal sistemini çözemiyorum," diye şikâyet ediyordu. "Kadın hepimizi parmağında oynatıyor ve kimse lanet olası hiçbir şey bilmiyor."

"Köpek," dedi Brady. "Onu gördün mü?"

Dell başını kaldırdı. Şaşırmış gibi bakıyordu. “Dostum, sadece bugün elli köpek görmüşümdür. Belki de yüz milyon artı elli.”

Brady başını salladı. “Benim köpeği diyorum. Pırıl-ı’yı.” İsmi ilk kez yüksek sesle dile getiriyordu ve söylerken yüzünü buruşturmadan edemedi. “Çalışırken benimle dışarıda duruyordu ama gitmiş. Onu gördün mü?”

Brady, ‘Benim köpek’ dediğinde Dell kaşlarını kaldırmıştı ama tek kelime etmeden masadan kalkarak onun yanına geldi. “Bahçeye bakalım.”

“Ben baktım.”

Dell çoktan dışarı çıkmış Brady’nin de dolaştığı yerleri geziyor, köpeğe sesleniyordu.

Brady de aynısını yaptı, kliniğin etrafını dolaştı. Ahırların dışına kadar gelmişti. İçeri bakıp da ezilmiş bir köpek görmekten korkuyordu ki Dell’in ona seslendiğini duydu. Dell’in sesine doğru ilerledi ve kendini bir kez daha Bell 47’nin önünde buldu.

Dell helikopterin içinden, “Burada!” diye seslendi.

Pırılı pilot koltuğuna kurulmuştu.

Koltuğu çiğnemekle meşguldü.

Brady’yi görünce mutlulukla kuyruğunu oynattı ve yüksek sesle selam vermekten geri durmadı. “Hav!”

Brady ona, “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. Hissettiği rahatlamayı düşünmek istemiyordu. “Koltuğa bile zıplayamıyorsun. Yatağa basamak kullanmadan çıkamıyorsun ama o koltuğa atlayıp deriyi paramparça edebiliyorsun.”

Pırılı aşağı atlayıp Brady’nin sağ botunun üzerine oturdu. Brady’ye sevgi dolu bakışlarla bakıyordu.

“Çok şirin,” dedi Dell.

“Şirin falan değil. Daha demin beş yüz papel değerinde deriyi mideye indirdi.”

“Burada yalnız kalmasına izin vermemeliydin.”

“İzin vermek mi? Ben ona hiçbir şey için ‘izin’ vermedim. Ona bir şey yaptırmak imkânsız. Çünkü eğitilmiyor.”

Dell sırtıttı. “Adam’ın ne diyeceğini biliyorsun, değil mi? Burada olsaydı eğitemeyen sensin derdi. Ve neden bu küçük adama bu kadar yükleniyorsun? O sadece bir köpek. Hatta çok, çok iyi bir köpek.” Pırlıltı’nın başındaki tüyleri sevgiyle karıştırdı. “Sadece patronun sen olduğunu anlaması lazım. Sert ol.” Pırlıltı’nın yüzüne bir parmağını doğrulttu. “Koltukları çiğnemek yok.”

Pırlıltı yere yattı ve kaşması için karnını ortaya çıkardı. Brady başını iki yana salladı.

“Ah, sanki sen olsan aynısını yapmazdın.” Dell çömel-di ve Pırlıltı’nın isteğini yerine getirdi.

“Lilah neden ona hâlâ bir yuva bulmadı?” Suratını asmış mahvolan koltuğa bakıyordu.

“Büyük ihtimalle seninle uğraşmaktan keyif aldığı içindir.” Dell, Brady’nin yüzündeki ifadeyi görünce güldü. “Sanırım sen bunu benim kadar komik bulmadın.”

“Hayır, hiç komik bulmadım.”

Dell gülmeye devam ederek telefonunu çıkardı, hızlı aramadan bir numara çevirip hoparlöre aldı. Son derece öfkeli bir kadın telefonu cevapladı. “Şimdi ne istiyorsun?”

“Jade...” dedi Dell.

“Yok, paskalya tavşanı. Ve anahtarların masanın üstünde.”

Dell başını iki yana salladı. “Hayatım, haksızlık edi-

yorsun. Seni sadece anahtarlarımı kaybettiğim zaman aramıyorum.”

“Üzgünüm, haklısın. Cüzdanın da masanın üstünde. Ve küçük siyah kitabını soracak olursan o konuyla kendin ilgilenmek zorundasın, Dr. Çapkin. Öğle yemeğindeyim.”

Dell iç geçirdi. “Senin bu agresif tavırların hakkında ne konuşmuştuk biz?”

“Egona ilaç gibi geldiğini. Hayatında bir gülümsemeyle külodunu indirmeyen bir kadın olmasının iyi olduğunu.”

Dell sırttı. “Külöt değişine bayılıyorum. Ve bilgin olsun, anahtarımın ve cüzdanımın yerini zaten biliyordum.”

“Hayır, bilmiyordun.”

“Tamam, bilmiyordum fakat arama sebebim o değil. Gelirken Brady ile bana hamburger ve patates kızartması getir diyecektim. Ah, Adam’a da getir. Yoksa küçük bir kız gibi mızızlanabilir.”

“Demek istediğin, ‘Jade, lütfen bize hamburger ve patates kızartması getirebilir misin?’ olabilir mi?”

“Evet,” dedi Dell. “Ondan. Ve kola da al.” Onayını almak için Brady’ye baktı. “Ha, bir de ketçabı unutma.”

“Ama sen nazik davranmayı unutuyorsun.”

“Ah, üzgünüm,” dedi Dell. “Önce iltifat etmeliydim. Bugün harika görünüyorsun. Özellikle takındığın o berbat tavra ve alaycılığına bayıldım.”

Jade’in sesi şeker gibi tatlılaştı. “O halde diyet tavuk salata, hiç sos yok ve bir de üstüne içilecek bir bardak soğuk su mu getiriyorum?”

“Tamam,” dedi Dell ve yine iç geçirdi. “Hamburger ve patates kızartması alabilir miyiz?”

“Teşekkür ederim, tanrıça Jade. Sen olmasan biz ne

yapardık?’ demeyi unuttun ama bu konuyla sonra ilgileniriz. Görüşürüz, patron.”

Brady ona baktı. “Yemek hangi sorunumuza çözüm olacak acaba? Geri zekâlı köpeğe mi, parçalanan pilot koltuğuna mı?”

“Aç karınla düşünemem.”

Brady çok çalışıp söz verdiği gibi Bell 47’yi bir hafta sonra uçuşa hazır hale getirdi. Helikopter Smitty’s havaalanına çekildi ve pistteki yerini aldı. Brady ilk uçuş planını henüz bitirmişti ki Lilah göründü. Sadece Brady için takındığı o tatlı gülüş dudaklarmdaydı. Pırlıltı gibi bir köpek olsa onu gördüğü an yere yatar, karnını ortaya çıkarırdı. Bunun yerine ellerini kotuna silerek Lilah’nın yaklaşmasını izledi.

Sadece seks...

Lilah’nın istediği buydu. Eğlenceli ve kolay. Günlerdir bu konu için kemiriyordu. Brady kendisindeki sorunun ne olduğunu merak ediyordu.

Belki de daha fazlası varmış gibi hissettiği içindi. Bu da mahvolduğu anlamına geliyordu.

“Bebegin bugün nasıl?”

“Bebegim mi?”

Lilah eliyle helikopteri işaret etti. “Senin gibi büyük ve sert bir adamın bile bir zaafı olur. Anlamayacağımı mı sandın?”

“Birden fazla zaafım var,” diye mırıldandı Brady.

Bu sözler Lilah’yı heyecanlandırmıştı. Brady kadının üzerinde böyle bir etki yaratabildiği için memnun oldu. Lilah’nın eline uzandı, parmaklarını onunkilerin arasın-

dan geçirdi ve avucunu öpmek için elini dudaklarına doğru kaldırdı. "Sen benim zaafımsın, Lilah. En güzel zaafım."

Lilah alt dudağını ısırdı ve büyülenmiş gibi Brady'ye baktı. Brady bundan da çok hoşlanmıştı. Brady haftalardır onun hayatındaki erkekleri parmağının ucunda oynatmasını izlemişti. Dell'i, Adam'ı, Sunshine'daki erkeklerin yarısını... Ama hiçbirini Lilah'yı heyecanlandıramıyordu.

Bunu sadece Brady başarabiliyordu.

Lilah onun sert olduğunu düşünüyordu. Brady de Lilah için aynı şeyi söyleyebilirdi. Hayat ona ne getirirse getirsin başının çaresine bakmayı iyi biliyordu. Ne şikâyet ediyordu ne de sızlanıyordu.

Yine de küçücük bir iltifatla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bu haliyle hem tapılası hem de çekici görünebiliyordu. Brady bu birleşimin kendi sonu olacağını hissediyordu.

"Herhangi bir zaafı hoş göreceğini düşünmezdim."

"Normalde görmem."

Lilah başını kaldırıp ona baktı. Bakışları sıcaklıkla ve Brady'nin tanımlayamadığı bir şeyle parlıyordu.

Bir parmağını kadının çenesinde gezdirdi, sonra elini saçlarının arasına daldırdı. Saçları teninde ipeksi bir his bırakıyordu. Tutuşunu sıkılaştırarak onu biraz daha yakınına çekti.

Lilah da kendi isteğiyle ona yaklaştı. Dudakları öpülmeyi beklermiş gibi aralanmıştı.

Göz temasını koruyarak Brady ona istediğini verdi. Aynı zamanda kendi istediğini de alıyordu. Dudaklarını onunkilere sürttü. "Bir ay kalacağıma dair söz vermeme

rağmen burayı terk etmeyi düşündüm.” dedi. “Her gün gitmeyi düşündüm.”

Lilah, “Hımm. Belki de benden uzaklaşmadın,” diye sataştı ve Brady’nin alt dudağını dişledi.

Gözlerini gözlerinden ayırmadan Brady de karşılık olarak onun dudağını ısırdı. “Gidebilirdim. Bundan şüphelen olmasın. Lilah. Bazı şeyler hiç değişmez.”

Lilah’nın gülümsemesi soldu ve geri çekilmeye çalıştı fakat Brady onu bırakmadı. “Ama...” diye devam etti. Kadının gözlerinde bir anlığına beliren acıdan nefret etmişti. “Şimdilik hiçbir yere gitmiyorum.”

Lilah uzun süre onu inceledi. “Zor bir adamsın, Brady Miller.”

“Pek çok açıdan.”

Lilah’nın bakışları pantolonunun önüne indi sonra zayıf bir gülüş çıktı ağzından. Başı Brady’nin göğsüne düştü. “Senden neden hoşlanıyordum ki ben?”

“Çünkü sana hayatının yolculuğunu yaşatacağım. Atla.” Brady başıyla helikopteri işaret etti. “Dışarı çıkıyoruz.”

Lilah bir hafta boyunca bu sözleri duymayı beklemişti. Yani dışarı çıkma kısmını. Havaya yükselme kısmını değil. Yükselme kısmını sevdiğinden emin değildi.

Brady Pırlıtlı’yı kucağına aldı. “Onu Dell’e bırakacağım, hemen dönerim.”

Lilah o kadar şaşırmıştı ki üç dakika sonra Brady yalnız geri döndüğünde bile hâlâ aynı yerde duruyordu. “Bu öğleden sonra Dell ve Jade’i deli eder artık.” Helikopterin kapısına doğru hareket etti. Arkasını dönünce Lilah’nın

hiç kıpırdamadığını gördü ve durdu. "Hadisene, içeri gir." Hayır, içeri falan girmeyecekti. "Hayır, teşekkürler." "Bir sorun mu var?"

Hem de büyük bir sorun vardı. Lilah uçmayı sevmezdi. Hatta uçaktan nefret ettiği söylenebilirdi. "Seninle uçmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Lilah başını hayır anlamında salladı.

Brady onu dikkatle inceledi. "Çalışman gerekmiyor, değil mi? Barınağa Cruz mu bakıyor?"

"Evet. Dışarı çıkalım derken... Randevu gibi bir şey mi kastettin? Yani beni randevuya helikopterler mi götüreceksin?" Söylemek bile hem korku hem de heyecan duymasına neden oluyordu.

"Evet. Test etmek istiyordum zaten. Boise'a uçabilir, güzel bir akşam yemeği yiyebilir ve geri döneriz..." Durdu ve başını bir yana eğerek "Korkuyorsun," dedi.

"Saçmalama." Hiçbir şeyden korkmazdı o. Şey, belki birazcık korktuğunu itiraf etmekten zarar gelmezdi. "Sadece öyle başımı alıp gidemem. Yapmam gereken şeyler var. Yine de davet ettiğin için teşekkürler," diye ekledi ve arkasını döndü. Barınağa ne kadar hızlı koşabileceğini hesaplamaya çalışıyordu.

"Lilah."

Kahretsin. "Evet?"

"Sadece bir yemek."

Bir de oraya gitmesi vardı. "Boise'e varmamız saatler sürer, Brady."

"Helikopterle sürmez."

Lilah nefesini tutarak arkasını döndü. "Başka zaman gideriz, tamam mı?" Çaktırmamaya çalışarak gülümsedi

ve uzaklaşmaya başladı. Koşmamak için kendini zor tutuyordu.

“Hangisi seni daha çok korkutuyor?” diye seslendi arkasından Brady. “Bell ile uçmak mı, yoksa benimle randevuya çıkmak mı?”

Ah, kahretsin. Tekrar dönerek Brady ile yüzleşti. Çok iyi görünüyordu, kahrolası şekilde çok iyiydi. Lilah onu baştan aşağı yalamak istiyordu. “Bana bir baksana,” dedi Lilah, iş kıyafetlerini göstererek. Bol pantolon, kısa kollu tişört ve üzerine uzun kollu bluz giyiyordu. Hepsi hayvan tüyleriyle kaplanmıştı. “Randevuya böyle gidemem, asla olmaz.”

“Neden olmasın?”

“Neden olmasın mı?” Lilah kollarını iki yana açtı. “Çünkü berbat bir haldeyim.”

“Öyleyse eve git, güzel bir şeyler giy ve gidelim.”

“Güzel giysiler mi?” diye sordu gülerek. “Nereden alacaktım onları? Yem dükkânından mı?”

“Kahretsin, Lilah!” Brady çenesini ovuşturdu, böyle konuştuğu için üzülmüştü. “İstersen bir patates çuvalı geçir üzerine, benim için fark etmez, alt tarafı bir yemek. Hem, ne giyersen giy, güzel görünüyorsun.”

Kahretsin. Kahrolası sözlerin dizlerinin bağını çözmemesi gerekiyordu. “Tamam. On dakikaya ihtiyacım olacak.”

“Hiç problem değil.”

Lilah bir süre ona baktıktan sonra döndü ve eve koştu. Güzel kıyafetleri olmadığı konusunda söylenmesine rağmen dolabı doluydu. Brady biraz dengesini bozmuştu, o kadar. Kot etek, üstüne de örgü bir bluz giydi. Ayaklarına şirin botlar geçirdi. Kendini şehirli partisi için giyinmiş

köylü kızı gibi hissetti. Brady gülecek olursa, ona sağlam bir tekme atacaktı. Belki de çoktan gitmiştir diye umarak kliniğe geri döndü. Ama hayır, gitmemiştir. Onu bekliyordu.

Botlara bakarak gülümsedi.

“Bana gülecek olursan seni-”

“Sana gülmüyorum,” dedi. Zarafetle dayandığı yerden doğruldu. Haklıydı. Bakışlarında bambaşka bir şey vardı. Lilah’nın teninde yankı bulan bir şey.

“Çok güzel görünüyorsun.” Sözler öyle içtenlikle dile getirilmişti ki, Lilah’nın nutku tutulmuştu.

“Bunu yapmamalısın,” diyebilirdi Lilah. “Böyle tatlı sözler kullanamazsın. Sanki senin için önemliymişim gibi davranmamalısın. Sanki...” Seksten daha fazlasını istiyormuşsun gibi demeden kendini durdurdu. “Aramızdaki ne olduğunu hatırlamamı istiyorsan bunu yapma.” Ve ne olmadığını...

Brady uzun süre ona baktı. “Her şey değişebilir,” dedi ve helikoptere bindi.

Yalnız başına öylece dikilen Lilah yukarı baktı. Masmavi gökyüzü. Hiç bulut yok. Ufukta kopmayı bekleyen bir fırtına da görünmüyordu.

Hatîf bir rüzgâr esiyordu ama bahane edebileceği bir muson rüzgârı da değildi.

Yap şunu, dedi kendine. *Bin, yoksa pişman olacaksın.* Bu moral verici konuşmanın ardından derin bir nefes aldı ve helikoptere çıktı. Ah, tanrım. Sımsıkı tutunarak kendini Brady'nin yanındaki koltuğa zor attı ve Brady'nin bakışlarına aldırmadı. "Hadi şu işi bitirelim," dedi.

Brady ona bir kulaklık uzatarak, "Bunun aslında eğlenceli bir şey olduğunun farkındasın, değil mi?" diye sordu. Havadayken motorun gürültüsü olacaktı. Kulaklıklar sayesinde birbirlerini duyabileceklerdi.

Bu soruya verebileceği kibar bir cevabın olmadığını fark eden Lilah sessiz kalmayı tercih etti.

Yoksa içinden bildiği tüm duaları okuduğu falan yoktu.

Brady yumuşak ama seksi bir sesle kahkaha attı ve uzanarak elini sıktı. "Endişelenme," dedi. Önündeki panelden birkaç düğmeyi kaldırdı. "Daha önce kullanan bir adam görmüşüm."

"Ah tanrım!" Lilah gözlerini kapadı.

"Gözlerini hiç açmayacak mısın?"

Sesini hem kulaklıklardan hem de yanından duymak garipti. Müzik setinde Brady. Bu CD çıkarsa çoksatanlar listesine girebilirdi. "Henüz karar vermedim."

Adamın başını salladığını görmekten çok hissetti. Birkaç dakika sonra, "İşte gidiyoruz," dediğini duydu.

Motorun kükremesi, pervanelerin dönmesi, birden havalanmanın verdiği heyecan ve dehşet duyguları koltuğunu öyle sıkı kavramasına neden oldu ki parmakları uyuştu. Kendini nefes almaya zorladı fakat kalkışta midesi ayaklarına düşmüşken hiçbir şey gözlerini açmasına neden olamazdı.

"Nefes alabiliyor musun?" diye sordu Brady.

"Evet." Zar zor. "Ve benimle konuşma. Helikopteri uçurmaya odaklan!"

"İkisini de yapabilirim. Gözlerini aç."

"Nasıl da buyurgansın."

"Evet, öyleyim ve hatırladığım kadarıyla hoşuna gitmişti. Şimdi, Lilah!"

Lilah içini çekip gözlerini açınca yerden oldukça fazla yükseldiklerini fark etti. Nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu ancak altında kocaman bir boşluk varmış gibi geliyordu. Her şey camın arkasındaydı. Önünde, etrafında. Savunmasızlık ve heyecan karışımı duygularla pilotunu inceledi.

Brady kenarları gümüş çerçeveli aynah güneş gözlükleri takıyordu ve gözlerini göremediğinden ne düşündüğünü okuyamıyordu. Helikopter kullanmak tüm uzuvlarını çalıştırmasını gerektiriyordu; elleri de ayakları da meşguldü. O anda her şeyin hâkimiydi. Gökyüzü, heli-

kopter, yeryüzü, Lilah... Her şey onun kontrolü altındaydı. Lilah'nın gözleri tekrar tekrar ellerine kayıyordu. Kussuzca ve kendinden emin hareket eden o uzun parmaklara. Brady'nin yatağındayken de bu eller üzerinde böyle çalışmıştı. Aletlere dokunur gibi dokunmuştu ona da...

Brady başını çevirince bakışları buluştu. Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalkmıştı. "İyi misin?"

Hayır. "Evet!" Çok, çok seksiydi. Lilah'nın dikkatini başka tarafa çevirmesi gerekiyordu. "Hiçbir yerde bir kökün, ev diyebileceğin bir yer yoksa eşyalarını nerede tutuyorsun?"

Brady'nin kaşları havalandı. "Bu soru da nereden çıktı?"

"Ya bunu soracaktım ya da daha gelmedik mi diye sızlanacaktım."

Bu yorumu ona hafif bir gülümseme kazandırmıştı. "Fazla eşya tutmam."

"Neden?"

"Neden' senin en sevdiğin soru galiba."

"Hayır, o ikinci en sevdiğim soru. Birincisi, 'Çöreklerde iki al bir öde günü mü?' olacak."

Brady güldü. "Nedeni basit. Yıllardır hayatım benim değildi. Bir gün olur da bu durum değişirse evimin nerede olduğunu bulacağım."

"Neden hayatın senin değil?"

Helikopter yan gidince Lilah'nın nefesi kesildi ve kol dayama yerlerine sıkıca tutundu. "O da neydi?"

"Hava boşluğu." Hiç endişelenmeden önündeki düğmelerle uğraşmaya devam etti. "Daha yumuşak bir uçuş için biraz daha yükseğe çıkacağım."

Ah Tanrım. Daha da yükseğe çıkacaklardı. *Amelia Ear-*

*hart*⁶ gibi ol, dedi kendine ama işe yaramadı. Zaten Amelia için işler pek de yolunda gitmemişti. Bu konuyu fazla düşünmemeye karar vererek cep telefonunu çıkardı.

“Yukarıda çekmez.”

“Tanıdığım herkese veda mesajları atacağım.”

Elinin üstüne büyük bir el kapandı. “Arkadaki koltukta, çantanı al.”

Lilah dediğini yapınca uzandı ve çantanın içinden fotoğraf makinesini çıkardı. Lensin önündeki kapağı açtı. Sonra otomatik moda ayarladı.

Aptallar için fotoğraf çekme modu.

“Al bakalım,” dedi.

Lilah ona baktı. “Fotoğrafını çekmemi mi istiyorsun?”

“Ne istersen onun fotoğrafını çekmeni istiyorum.”

Elindeki Canon marka profesyonel fotoğraf makinesi idi ve pahalı olduğu belliydi. Lilah makineyi dikkatle yüzüne yaklaştırdı ve bu kadar korkmasa muhteşem olduğunu kabul edeceği manzaraya objektiften baktı. “Bu bir dikkat dağıtma yöntemi mi?”

“Evet.”

Lilah güldü ve kameranin dikkatini dağıtmasına izin verdi. Birkaç dakika sonra merceği Brady’ye çevirdi.

Her zamanki gibi kargo pantolonu giyiyordu. Cepleri malzemelerle doluydu. Büyük ihtimalle her türden aletler, çeşitli silahlar ve o hiç anlatmadığı dünyasının sırları ile doluydu.

Geçen hafta tavan arasındayken o pantolonu çıkarmıştı. Ceplerinden çıkardıklarını şifonyerin üzerinde gör-

⁶ Atlas Okyanusu’nu uçakla tek başına geçen ilk kadın pilot. Daha sonra Pasifik Okyanusu’nu geçerken uçağı kaybolmuş, kendisinden bir daha haber alınamamıştır. (ç.n.)

müştü. Para, kredi kartı, ehliyeti ve çakısını seçebilmişti ki Brady'nin ona baktığını fark etti.

Lilah her şeye burnunu soktuğu için azarlanacağından emindi ama Brady'nin onun merakını eğlendirici bulduğu ortaya çıktı.

O kısık, rahat sesiyle, "Sor," dedi. "Ne bilmek istiyorsan sor."

"Cevap verecek misin?"

Brady sadece gülümsedi.

Üzerine mükemmel oturan kargo pantolonuna bakıyor ve cebinde prezervatif de var mı diye merak ediyordu.

Lilah'nin cüzdanında üç tane vardı. Acil durumlar cebinde şekerlemelerin yanında. Sor... "Hiç yalnız hissediyor musun? Havadayken?"

"Nasıl yalnız?"

"Arkadaşlarım özlemiyor musun?"

"Her zaman havada değilim ki," dedi. "Hem cep telefonu diye bir şey var. E-posta da atabilirim. Onları ziyaret edebilirim..."

"Ama etmiyorsun."

"Alışkanlıklarım arasında ziyaret yok, evet."

"Yani sen alışkanlıkların adamı mısın? Rutine bağlı mı kalırsın?"

Bu sözleri kâhkahayla karşılık bulmuştu. Brady daha çok kendi kendine, "Bu yeni," diye mırıldandı. "Alışkanlıkların adamı. Rutin. Daha önce kimse beni bunlarla suçlamamıştı."

"Peki ya kadınlar?"

Brady ona göz attı. "Ne olmuş onlara?"

"Hiç hayatım onlardan biri için değiştirmek istemedim mi?"

"Hayır."

Bir hayal kırıklığı dalgası titreme gibi geçti üzerinden.
"Hiç âşık olmadın mı?"

Küçük, mahrem bir gülümsemeyle, "Şehvet duydum," dedi. "Pek çok kez."

Lilah gözlerini yuvarlayınca Brady nefesini verdi.
"Sorunun cevabı hayır," dedi. "Hiç âşık olmadım."

Sessizlik olunca Lilah konunun kapandığını düşündü.

"Ama sen..." dedi Brady. "Sen Lilah, beni ölesiye korkutuyorsun."

"Neden?" diye fısıldadı.

Bakışları buluştu. "Çünkü seninle aşka düşebilirim, Lilah. Öyle sert ve derin düşerim ki bir daha asla gün yüzüne çıkmak istemeyebilirim."

Lilah zorlukla nefes alıyordu. "Bunun nesi yanlış?"

"Boğulabiliriz." Ve bu sözlerle birlikte Brady sessiz, güvenli uçuşuna geri döndü.

Brady önlerinde uzanan muhteşem gündüz manzarasının verdiği keyifle gülümsedi. Dağlar, vadiler ve milli park ayaklarının altındaydı.

Görüş alanlarına giren ne bir şehir ne de bir yol vardı. Helikopterin yüksek sesli vızıltısı yanan jet yakıtının tatlı aromasıyla birleşiyor, Brady'ye şimdiye kadar yaşadığı her şeyden çok keyif veriyordu.

Kuzey Idaho'nun balta girmemiş toprakları 1800'lerin başlarına, Lewis ve Clark gelene kadar vahşiliğini korumuştur. Brady bulunduğu yerden Bitterroot Sıradağlarının zirvelerini ve ötesini görebiliyordu. Sayısız göller, dere-lerle suyu çevreleyen dünya üzerindeki en heybetli ka-

yalıklar Brady'nin hiç beklemediği bir şekilde nefesini kesiyordu.

Bir yeri, evi olarak belirtmesi gerekirse, burayı gösterirdi. İstendiğini hissettiren ilk yeri. Yolcusuna baktı.

Bir de burası, son zamanlarda istendiğini en çok hissettiren yeri.

Onun aksine Lilah keyifle gülümsemiyordu. Tekrar bir hava boşluğuyla karşılaşmışlardı ve Lilah helikopter her an düşüverecekmiş de koltuk onu kurtaracakmış gibi kol dayama yerlerine sıkıca yapışmıştı. Brady ona kim bilir kaç kez iyi olup olmadığını sormuştu. Bir daha sormak üzereydi. "Lilah? İyi."

"Sakin," dedi dişlerinin arasından. "Sakin bana iyi olup olmadığımı sorma çünkü bilmiyorum. Ve bir an önce yere inmeliyiz yoksa yemin ederim dün nehirde bulduğumuz üç kedi yavrusunu da başına sararım."

Brady iniş yaptı.

Lilah inışı iyi atlattı. Tabii tekrar tekrar. "İyi olacağız. İyi olacağız!" diye sayıklamasını saymazsak. Brady onun bu cesaret girişimiyle hem gurur duymuş hem de halini eğlenceli bulmuştu. Brady onun emniyet kemerini çözerken hâlâ tüm kasları gerilmiş, gözleri sınımsız kapalı bir halde koltuğunda oturuyordu. "İyi haberlerim var," dedi Brady. "Hâlâ tek parçayız."

Lilah bir gözünü açıp korka korka etrafına bakındı. sonra nefesini bıraktı. "Başardık!"

Brady gülüşünü bastıramadı. Aynı zamanda nedense kalbinde bir sıkışıklık hissediyordu. "Lilah. Lilah, bana bak."

Lilah başını çevirdi ve Brady'nin bakışlarıyla buluştu. Yüzü hâlâ solgunda.

Brady güneş gözlüklerini başının üstüne çıkardı. Böylece gözlerinin içine bakabilecekti. "İki şey söyleyeceğim. Birincisi, eğer bu helikopterin uçuşu kaldıramayacağına dair en ufak bir şüphem olsaydı, seni yanıma almazdım."

Lilah bir süre onu izledi, sonra onayladı. Brady'yi ufak da olsa güven dolu bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Haklısın. Bunu biliyorum. İkincisi nedir?"

Brady duraksadı. "Göstergelerden biri hata veriyor."

"Ah tanrım. Tamam!" Lilah başını salladı. "Bir araba kiralar, eve onunla döneriz."

Brady ona doğru eğildi, bir parmağını kadının solgun yanağında gezdirdi. "O çalışmadan da uçabiliriz. Sadece onsuz uçmak istemiyorum. Havaalanının bakım/onarım bölümünden yenisini alır, hemen değiştiririm."

"Hemen..." diye tekrar etti Lilah. Dönüş yolculuğunu da helikopterde yapması gerekeceğini anlamıştı. "Bu... Harika."

Lilah bir yaprak gibi titriyordu. Brady ona yaklaştı ve dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Gel Lilah. Yere ayak basmaya ihtiyacın varmış gibi duruyorsun. Hadi yemeğe gidelim."

Lilah başıyla onaylasa da hareket etmedi.

"Restorana da uçakla mı gidelim?"

"Ha. Tabii ki hayır." Ayağa kalktı, sendeledi ve Brady'ye işaret etti. "Tek kelime etme."

Brady tek kelime bile etmeme konusunda iyiydi. Lilah'nin omzuna kolunu attı ve pistten havaalanına girdiler.

Bakım/onarım bölümü Brady'nin istediği parçayı bir saat içinde bulabileceklerini söyledi. Beklemek yerine bir taksi tutup şehre doğru yola çıktılar. Bir kafenin, sokağa

atılmış masalarından birine oturdular, taze somon yediler ve metal kovayla servis edilen biradan içtiler. Yemekleri süresince bir ağacın dalına kurulmuş üç kuş onlara serenat yaptı. Sonrasında gün batımında dolaşarak vitrinlere baktılar, ana caddedeki diğer turistlerle beraber birkaç sanat galerisini ve gösterişli turist dükkânlarını gezdiler. Daha doğrusu Lilah gezdi, Brady ise sadece onu izlemekle yetindi. Brady için onu seyretmek en sevdiği hobi haline gelmeye başlamıştı.

Dükkânlarla dolu bir sokağı geçtikten sonra Lilah, "Hiçbiri ilgini çekmedi mi?" diye sordu.

"Pek alışveriş yapmam."

"Ben de öyle. Daima beş parasız olunca alışverişin keyfini çıkarmak mümkün olmuyor -Ah!" diye haykırdı. Eczane adındaki dükkânın önünde durmuştu. Brady'nin gördüğü diğer eczanelere pek benzemiyordu. İlaç yerine vitrinde danteller ve ipekler vardı. İç çamaşırı satıyordu ve sattıklarını sergilemekten de geri kalmıyordu. Vitrinde kürkler, tüyler, losyonlar ve sabunlar vardı. Lilah vitrinin önünde duruyor, hepsini inceliyordu. Brady'nin telefonu çaldı. İşten arıyorlardı. "Üzgünüm. Bunu açmam gerek," dedi.

"Üzülme," diye mırıldandı. Büyülenmişçesine önündeki cama bakıyordu. "Acele etme."

Brady konuşmak için birkaç adım uzaklaştı. "Miller konuşuyor."

Onu patronunun tanıdık sesi karşıladı. "İş çıktı!" diye gürlledi Tony. "En kısa sürede Somali'de olman gerekiyor!"

Tony konuşmaz, gürlledi. Duyma yetisinin yüzde elli-

sini Körfez Savaşı'nda kaybetmişti fakat durumunu asla kabullenmezdi.

Brady'nin bakışları Lilah'ya kaydı. Hâlâ burnu vitrine yapışık, sergilenenlere bakıyordu. "Bu yakınlarda olabileceğimi sanmıyorum."

"Bu da ne demek oluyor? Birkaç haftaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin ve birkaç hafta geçti."

"Bu seferlik işi pas geçiyorum demek oluyor," dedi Brady. "Başka birini görevlendir."

"Fakat sen asla pas geçmezsin."

Evet. Evet, asla pas geçmezdi. Şimdiye kadar hiç nedeni olmamıştı ki. Ve şimdi de bir nedeni yoktu, sadece...

Lilah ipek gecelik setine bakıyordu. İnce askılı bir korse ve minicik bir tanga. İkisi de muhteşem tenini pırıl pırıl gösterecek uçuk mavi renkteydi. Başını çevirince Brady'nin onu izlediğini fark etti ve tatlı bir şekilde kızardı.

Brady gitmek istemiyordu.

"Orada ne işler dönüyor?" Tony'nin sesi öyle yüksekti ki Brady telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. "Kişisel bir işi halledeceğini söylemiştin," dedi Tony. "Önemli bir şey değil demiştin."

"Evet. Bir aylık bir izin kullanacağım." Adam ve Dell'e verdiği söz böyleydi ve sözünü tutacaktı. "Ofise haber veririm."

"Tamam. Idaho'ya gideceğini söylemiştin? Bu kahrolası Idaho'da ne var?"

Brady nefesini bıraktı. "Kişisel bir-"

"Ah, tanrım. Sakın bana kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde çiftlik satın alıp sığır yetiştirmeye başlayacağını söyleme. Sen havaya aitsin, dostum!"

"İki hafta daha," dedi Brady dişlerinin arasından. "İki hafta sonra döneceğim."

"Ama şimdi değil?"

"Hayır. Şimdi değil."

"Bu bir kadın meselesi. Hayır, bir kadın bile seni yerde tutmaya yetmez. İki kadın var, değil mi?"

Brady telefonu kapatıp cebine attı. Lilah'ya ne yaptığından haberim var dercesine baktı. "Kulak misafiri olmayı bırakabilirsin."

"İşi geri çevirdin."

"Sadece erteledim, hepsi bu."

"Neden?"

Milyon dolarlık soru. Cep telefonu tekrar çaldı. Boise Havaalanı bakım/onarım bölümü arıyordu. Konuşma bitince telefonu kapatıp cebine attı ve bir eliyle çenesini sıvazladı. "Bir iyi, bir de kötü haberim var."

"Önce iyi haber," dedi Lilah. Kötü haberi hiç vermesen de olur diyecekmiş gibi bir hali vardı.

"Peki, aslında iyi haber yok."

Lilah'nın gözleri kısıldı. "O halde neden öyle dedin?"

"Çünkü normal insanlar önce kötü haberi ver der."

"Sadece söyle!"

"Bell 47 için istediğim parça yarın sabahтан önce elimize ulaşmayacak."

Lilah'nın ağzı açık kalmıştı. "Bunun üzerine iyi haber olarak ne diyecektin?"

Brady nadiren kullandığı Visa kartını çıkardı. "Hoş bir otelde o ağrıyan kaslarına iyi gelecek sıcak bir banyoya ne dersin?"

"Kaslarımin ağrıdığını nereden biliyorsun?"

"Uçuş boyunca kendini kastın. Elbette ağrıyorlardır."

Lilah onu şüpheli bakışlarla süzüyordu. Keşke ne düşündüğünü bilebilseydi. Genellikle Lilah'nın duyguları tüm dünyanın okuyabilmesi için yüzünde yazılı olurdu fakat bu kez Brady onun yüz ifadesinden hiçbir şey okuyamıyordu. Kadın sonunda cep telefonunu çıkardı. "Selam Cruz," dedi. "Marie'yi Vegas'a götürdüğün hafta sonunu hatırlıyor musun? Senin yerine bakmıştım. Evet, şey, şimdi sıra sende. Benim yerime bakacaksın. Yarın bir ara dönerim... Hayır, nedenini soramazsın. Hayal gücünü kullan. Sadie'yi besle." Telefonunu geri cebine soktu ve Brady'ye baktı. "Senin nasıl bir ünün var öyle? O adam gerçekten de iki kadınla birlikte olduğunu nasıl düşünebiliyor?"

"Demek onu duydun?"

"Zor olmadı, adam yanımda gibiydi."

"Patronum sadece beni uzakta tutabilecek bir şey hayal etmekte zorlanıyor, hepsi bu."

"Tabii. Yalnız bana gerçeği söyle," dedi Lilah. "Bu, beni bu gece yatağa atmak için ayarladığın bir oyun mu?"

"Bu gece seni yatağa atmayı planlasaydım öncesinde helikopter yolculuğuyla korkutmazdım."

Lilah bunu düşündü, sonra kararını vermiş gibi, "Haklısın," dedi. Telefonu çaldı. Ekrana bakınca inledi. "Aman Adam, araman ne büyük bir şok oldu," diye cevap verdi. "Cruz sana yetiştirmekte gecikmedi demek. İspiyoncu, ne olacak. Sadece helikopter için gerekli bir parçayı bekliyoruz. Kaçıp evlenecek falan değiliz. Yarın görüşürüz." Telefonu tekrar cebine koydu. "Şu otel işine gelince..."

"Evet?"

"Çok para harcamanı istemiyorum."

Brady onun uçmaktan daha fazla nefret ettiği tek şe-

ysin, başkalarına yük olmak olduğunu biliyordu. "Paramurumda değil."

"Himm. Brady?"

"Evet?"

"İki kadın mı?"

Brady iç geçirip elinden tutarak "Unut onu," dedi.

Yarım saat sonra Brady yemek yedikleri restorandan önerdikleri butik otelden iki oda ayırtmıştı. Geniş lobi lüks eski batı stili deri ve koyu ahşapla döşenmişti. Odalarına çıkmadan önce dükkânlardan birinden banyo malzemeleri aldılar.

Odalarının bulunduğu kata çıktıklarında Lilah'nın gözleri kısıldı. "Çatı katı süiti mi? Hani tutumlu olacaktık?"

Brady omuz silkti, sonra onu geniş pencerelerden birine götürdü. Boise şehrinin silueti karşısında Lilah'nın nefesi kesilmişti.

Zengin yere adım attıklarından beri belki de onuncu kez, "Aman tanrım!" dedi Lilah. "Sen ne yaptın?"

"Benim param," diye hatırlattı ona.

"Ama bir servete mal olmuştur."

Brady odasının kapısını açıp onu içeri itti ve Lilah ona doğru dönüp ağzını açtığında da -şüphesiz biraz daha söylenecekti- kapıyı yüzüne kapattı.

Sonra kendi odasına gitti. Gitmek zorundaydı yoksa ona oracıkta sahip olabilirdi ve bunu yapamazdı. Tekrar aynı yatağa gireceklerse bu Lilah'nın seçimi olmalıydı. Şartlar makul olduğu için değil, onunla birlikte olmak istediği için. Brady televizyondaki yüz elli kanal arasında

gezinirken kapısında hafif bir tıklama duyuldu. Kapıyı açtığı anda koridorda Lilah duruyordu.

“Selam,” dedi yumuşak bir sesle.

“Selam.”

Ellerini Brady’nin karnına dayayarak onu itti ve içeri girdi.

Tamaaaaaam. Brady otel odasının kapısına yaslanarak onu izledi. Ya bunu yapacaktı ya da onu kavradığı gibi yatağa atacaktı. Parmakları bu düşünceyle kıpırdandığı için ellerini ceplerine sokmak zorunda kaldı.

“Selam,” dedi Lilah yine.

Brady gülümsedi. “Bunu zaten söylemiştin.”

Lilah onayladı. “Doğru. Dinle, sana bahsetmeyi unuttuğum ve uçmaktan başka korktuğum bir şey daha var.”

“Neymiş?”

“Otel odasında yalnız uyumaktan çok korkarım. Oda. Suit. Mozole. Değişen bir şey yok.” Bakışları büyük, süslü odada gezindi. “Gerçi seninki benimki kadar korkutucu gelmedi.”

Brady bir kaşını kaldırdı. Odaları tamamen aynıydı.

Lilah onun şüpheli bakışlarına içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Beni içeri alacağını umuyordum,” dedi.

Brady onu her zaman, her yerde, nereye isterse alabileceğini düşünüyordu. Helikopterine, otel odasına, hayatına.

Kahrolası kalbine...

Lilah, Brady'nin şimdiye kadar onu çıırılçıplak bırakacağına dair tüm parasını yatırırdı ama o hâlâ odanın karşısında duruyordu. Otel odasının kapısına yaslanmış sadece bakıyordu.

Sessizdi.

Sonsuza dek sessizliğini koruyabilirdi. Sözcükler konusunda cimriydi. Lilah'ya saç baş yoldurtacak kadar hem de. Şanslıydı ki Brady bunun tam tersine hareketlerinde cömertti. Son derece vericiydi ve o anda Lilah'nın görmek istediği tarafı da buydu.

Brady'nin ellerini üzerinde istiyordu. Dudaklarını istiyordu.

Her şeyini istiyordu.

Sessizliğe daha fazla dayanamayıp, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Bu cevap Lilah'nın kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

"Buraya üzerime atlamaya geldin," dedi.

Lilah güldü. "Evet. Evet, sanırım öyle." Brady hâlâ olduğu yerdeydi, hiç kıpırdamamıştı. "Ve bir de sana bak, düğün gecesindeki bakire bir kız gibi dikiliyorsun."

Hiç tepki vermedi. Bu konuda da iyiydi. Lilah'nın ak-

İmla ne varsa ortaya dokmesini sağlayabiliyordu. "Önce yemek yemiştik," dedi alayla. "Daha romantik bir şeylere mi ihtiyacın var?"

"Kahretsin, Lilah." Parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirerek kirpi dikenı gıbi dikilmelerine neden oldu. Normalde bu saçla komik görünmeliydi ama hiç de öyle olmamıştı.

Seksi ve çileden çıkmış bir görünümü vardı.

Çok seksi.

Lilah'ya bakıyordu. Koyu mavi gözlerindeki ifade loş otel ışığının altında belirsizdi. Lilah bakışlarına karşılık verdi. Bu konuyla ilgili hiçbir probleminin olmadığını, her şeyin yüzde yüz kendi kontrolü altında olduğunu kanıtlamak istercesine bakışlarını kaçırmadı. Oysa bunların gerçekte ilgisi bile yoktu.

"Konuşmamız gerek," dedi Brady.

Ah, kahretsin. Bu iki sözcük yan yana gelince oldukça korkutucu oluyordu. "Sakın bana evli olduğunu söyleme."

"Ne? Hayır."

"Nişanlı?"

"Tanrım. Hayır."

Hımm. Bu konuşma ile ilgili birden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Bir ilişkin mi var?"

Brady ona kızgın bir alfa erkeği bakışı attı. Lilah'nın göğüs uçları sertleşmişti. Tanrım, üzerindeki etkisi inanılmazdı.

"Olmadığını biliyorsun," dedi. "İlişki istemediğimi de biliyorsun."

"Harika." Lilah bluzundan kurtuldu. Altında kaplan

desenli sutyeni vardı. Victoria's Secret'ten kuponla sipariş etmişti ve göğüslerini daha dik gösteriyordu.

Brady'nin ona bir göz atması inlemesine yetti. "Beni dinlemiyorsun."

"Ah, dinliyorum." Ereğinin fermuarını açtı. "İlişki istemiyorsun. Bu harika çünkü benim istediğim şey de prezervatiften daha zahmetli bir şey gerektirmiyor ve bu sefer hazırlıklı geldim."

Brady kadının cebinden çıkardığı prezervatif paketine bakıyordu. "Cebinde bir tane prezervatif mi taşıyorsun?"

"Aslında üç tane ve teşekkürle gerek yok."

Brady tek kelime etmedi.

"Yakına gelmeyi düşünüyor musun? Çünkü söylemem gerek, şu için için yanan gözlerindeki düşünceli bakışlar bile bana yetiyor." Lilah Sırıttı. "İstersen sadece izleyebilirsin de."

Brady gülmeyle öksürme arası bir ses çıkardı.

"Ya da gerçekten bu işin bir parçası olmamaya kararlıysan ellerinin üstüne oturabilirsin."

Son yorumu ondan bir tepki almayı başardı. Brady kapıdan uzaklaştı ve büyük vahşi bir kedinin besin zincirinin tepesinde olduğunu bilmenin verdiği güvenle yavaşça Lilah'ya doğru ilerledi. Bacakları büyük, yumuşacık, şık yatağa değene dek onu geriletti.

"Ellerimin üstüne mi oturayım?" Bu sözleri tekrar ederken sesi öyle boğuktu ki Lilah sıırsıklamı olduğunu hissetti. Birden oda küçülürmüştü ve acaba kaplanı fazla mı dürttüm diye düşünmeye başlamıştı. "İstersen..." diye fısıldadı.

"İç çamaşırın da sutyeninle uyumlu mu?" Bunu kula-

gına eğilerek sormuştu. Sanki kendisi bakmak istiyormuş gibi elleri Lilah'ın kalçalarını bulmuştu.

"Evet."

"İslandı mı?"

Lilah bir cevap veremeden Brady onun eteğini aşağı indirdi. Lilah'ın da çoktan öğrendiği gibi bir kez kontrolü eline aldı mı merhamet göstermiyordu ve şimdi de farklı değildi. Brady dizlerinin üzerine çöktü, elleri bacaklarını daha da aralaması için kalçalarını zorluyordu. Bacaklarını istediği konuma getirince, "Evet," dedi. Sesinde yaramaz bir ton vardı. "İslanmış."

"Ben-"

Elleri kalçalarının içinden dolaşarak bacaklarının arasını buldu. Başparmakları ortada buluşunca Lilah nefesini tuttu.

Bu sesi duyunca Brady ellerini onun titreyen bedeninden kaydırarak ayağa kalktı. Brady'nin dudakları çenesinin kenarını sıyırırken Lilah onun dokunuşlarına doğru sallandı. Brady'nin dudakları kulağını buldu. "Bana bak."

Lilah başını zorlukla kaldırdı.

"Gözlerini seviyorum," dedi Brady. "Tahrik olduğun zaman pırıl pırıl oluyor. Şimdi de zümrüt gibi parlıyor."

Daha önce hiç kimse, hiçbir adam ona, buna benzer bir şey söylememişti. Brady ile durum böyleydi. Soğuk ve mesafeliydi. Sert ve öfkeliydi. Cehennem kadar zeki ve tanıdığı herkesten daha cesurdu. Her bir hücresinden testosteron ve tehlike akıyordu.

Yatakta bile böyleydi.

Ama asla kendini tutmuyordu. Ne hayatta ne de yatakta. Nereyi canı isterse Lilah aklını kaybedene dek orada oyalanıyordu. Dokunuyor, öpüyor, ısıtıyor, yalıyordu...

Ve bazen, nadir de olsa böyle sözler söyleyiveriyordu.

Lilah parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi ve dudaklarını kendisinininkilere doğru çekti. Brady anında dudaklarını araladı, öpücük sert ve ateşliydi. Ayrıldıklarında ikisi de zor nefes alıyordu.

“Daha fazla!” diye emretti Brady. Elleri Lilah’nın karnında dolaşıyordu. Parmakları ağır fiziksel işler yapmaktan sertleşmişti ve sutyeninin askılarını indirirken Lilah’nın teninde inanılmaz titremelere yol açıyordu. Onun sutyenini çıkarıp omzunun üzerinden fırlatmadan önce iki göğsünün de şişkinliklerine birer öpücük kondurmuştu. Eğildi, dilini göğüs ucunda gezdirdi. Bir eli iç çamaşırının içine kaymış, mutluluk noktasını bulmuştu.

Lilah haykırdığında Brady ipek iç çamaşırını onun bacaklarından aşağı indirdi ve en özel yerini ateşli bakışlarına açtı. Dışarısı karanlıktı ama odanın ışıkları açıktı ve Lilah onun her şeyi görebildiğini biliyordu.

“Fazla giyiniksin,” diye fısıldadı.

Kaslarını dalgalandırarak Brady ensesine uzandı ve tek bir hareketle üstünü çıkardı. Bir sonraki saniye gömleği Lilah’nın sutyeninin ve iç çamaşırının olduğu tarafa doğru uçuyordu. Brady’nin ağız sulandırıcı çıplak bedeni karşısında inlemekten kendini alamadı. Tüm o mükemmel kaslar...

Fermuarının metalik sesi odada yankılandı ve çok kısa bir süre sonra pantolonu da gitmişti. Lilah onu güzelce inceleyemeden önce Brady tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve elleri de Lilah’nın kalçalarını buldu. Lilah onun nefesini en özel yerinde hissedebiliyordu.

“Bütün hafta boyunca buna açlık duydum, Lilah,” dedi

ve parmaklarıyla katmanlarını aralayarak dudaklarını oraya bastırdı.

Lilah bir ses çıkardı, sözsüz bir çığlık koptu dudaklarından. Brady, üzerinde hassas, nazik dudaklarıyla çalışırken ve hunu yaparken de en az Lilah kadar zevk alıyor görünürken hayatı pahasına olsa dahi çığlıklarını susturmazdı. Lilah'nın elleri Brady'nin saçlarının içine saplanmıştı adeta. Lilah'nın vücudunu ondan daha iyi tanıyor gibiydi, hep doğru noktaları buluyordu. Lilah'ya onun saçlarına tutunmaktan başka çare bırakmıyordu.

Lilah bu odaya gelirken yakınlıklarının sıcaklığını hissetmek istemiş, kaçışa ihtiyaç duymuştu ama çok, çok daha fazlasını buldu. Orgazmı hiç umulmadık bir anda şiddetle vurdu. Lilah'nın bacakları bükülünce Brady kollarını bedenine doladı ve onu hiç çaba harcamadan ayakta tuttu. Titremeleri dinince de Brady oradaydı, Lilah'yı hiç bırakmadı. Yatak örtüsünü çekti, onu yatağa atıp vücudunun üstüne tırmandı. Gözleri ıslıl ıslıl, tüm kasları gergindi; teni parlıyordu. Ellerini Lilah'nın saçlarının arasından geçirdi, yüzünü kaldırdı ve sanki hafızasına kazımak istiyormuş gibi gözlerinin içine baktı. Lilah da aynısını yaptı. Ona baktığı zaman Brady'nin yüzünün aydınlanmasını, alaycı bir şey söylediğinde dudaklarının kıvrılmasını ve onun adını söylerken sesinin boğuklaşmasını seviyordu. Bir de bedenine dayanan sert bedeninin hissettirdikleri vardı. Brady'nin ona hissettirdikleri...

İstendiğini.

Arzu edildiğini.

Güvende olduğunu hissediyordu.

Onun kollarındayken kendini daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissederken buluyordu. Ve yine de yetmiyordu. Onunlayken hep daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Lilah adamı iterek altına aldı ve dudaklarıyla bir tura çıkıttı. Göğüs kaslarını, karın kaslarını geçerek aşağı doğru bir yol izliyordu ki-

Brady pozisyonları değiştirdi.

"Hey!" dedi Lilah.

Brady elindeki prezervatifi gösterdi. Biraz önce Lilah'dan aldığı prezervatifi.

Lilah nefes nefese, "Ah!" dedi. "Düşünce şeklini sevdim."

"Öyle mi?" Brady, onun bacaklarının arasına diz çökmüş prezervatifi takıyordu. "O halde bundan sonra geleni de çok seveceksin." Lilah'ı dudaklarından öptü, aşağı doğru inerek çenesini dişledi ve kulağının arkasındaki hassas noktaya diliyle işkence etti. Lilah o dilin başka nerelerde marifetlerini gösterdiğini hatırlayarak kıvrandı. Brady sanki düşüncelerini duymuş gibi güldü ve parmaklarını kadının saçlarının arasından geçirip başını kaldırdı. Böylece içine kayarken gözlerine bakabilecekti.

Aralarında hiç boşluk yoktu. Zevk vardı. Brady'nin elleri sırtından aşağı kayarak kalçalarını kavrayıp onu kaldırdı ve açıyı değiştirdi. Tek bir emin darbeyle içini mükemmel bir şekilde doldurabilmesi karşısında Lilah inledi. Hareket etmeye başladığında ise ona doğru kıvrıldı ve nefes nefese çılgınlık atarak hareketlerine karşılık verdi.

"Lilah!"

Brady'nin gözleri onunkilere kilitlenmişti. Sadece

onun bu yoğun ifadesine bakmak bile Lilah'nın nefesini kesmişti. Kalçalarını onunkilere sürttü, kendini kontrol edemiyordu.

Bu kez Brady de kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu. Nefesi düzensiz, yüzü gergin bir şekilde dudakları Lilah'nın dudaklarını buldu ve derinlerine hamle yaparken kadının dudaklarını ısıtıp emdi. "Tanrımı, beni harika bir şekilde sarıyorsun. Etrafımda çok iyi hissettiriyorsun. Lanet olası çok iyi, Lilah."

Kalbi eriyen Lilah onun geniş omuzlarına sarıldı ve sırtını okşadı, kalçaları onu daha da derine çekmek istercesine yükseldi.

Hareketleri Brady'den çok seksi, çok erkeksi bir ses kopardı.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı Lilah.

"Bayıldım. Çok sevdim."

Lilah sevgi kelimesine çok takılmaması gerektiğini biliyordu. Tutkunun, fiziksel zevkin etkisindeyken dile getirilmişti. Brady'nin onu kalbine alacağına dair umut beslememeye çalışıyordu.

Ama bu mantıklı düşünceler kalbine söz geçiremiyor-du. Kalbinin kendi mantığı vardı ve sözlerinden etkilenmişti. Lilah kalçalarını bir kez daha onunkilere sürttü ve Brady'den bir inleyiş daha kopardı. Lilah onun çıkardığı seslerle titredi. Adam içine sertçe girip çıkmaya devam ederken titremeleri arttı ve Brady'nin adını sayıklayarak, bedeni ona doğru kavislenerek geldi. Brady kendini daha da derine bastırdı ve Lilah ile birlikte gelirken hareketsiz kaldı. Kadına sımsıkı sarılıyor, vücutlarını birbirine bağlı tutuyordu.

Uzun bir süre birbirlerine kilitli, öylece kaldılar. İkisi de nefes almaya çalışıyor, zevk titremeleri devam ederken ne söz söyleyecek ne de herhangi bir kası oynatacak çaba bulabiliyorlardı. Sonunda Brady bedenlerini yuvarladı, yan yana yatmalarını sağladı. Kolları Lilah'yı sarmaya devam ediyordu. Bağlantılarını koparmaya o da Lilah kadar isteksiz görünüyordu. Lilah daha önce hiçbir adamla böyle bir yakınlık paylaşmadığını düşünürken uykuya daldı.

Lilah yavaşça uykusundan uyandı. Harika bir sıcaklığın içinde yatıyordu. Gözlerini açınca ilk karşılaştığı şey Brady'nin boğazı oldu.

Hımm. Olunabilecek en muhteşem yerdeydi.

Neredeyse adamın üstünde yatıyordu. Sanki kendi kişisel yastığıymış gibi bir kolunu ve bir bacağına Brady'nin üzerine atmıştı.

Ve hepsi bu kadar da değildi.

Brady de onu sıkıca kucaklamıştı. Bir eli Lilah'ın başının arkasında, diğeri ise kalçasındaydı.

Nefes alış yavaş, derin ve düzenliydi.

Lilah kendini durduramadan dudaklarını adamın boğazına bastırdı ve yavaşça o bölgeyi keşfe çıktı. Brady'nin uyandığı zamanı tam olarak biliyordu, nefes alış verişinin değiştiğine şahit olmuştu. "Selam," diye fısıldadı. "Hemen bakma ama anlaşılacak sarılıp uyumuşuz."

Brady'nin, kalçasındaki eli bulunduğu yeri sahiplenircesine sıkılaştı. Lilah gülümsedi. "Ne yapıyorsun?"

"Uyuyordum." Brady'nin sesi sabahları boğuk ve aca-

yip seksiydi. "Ama içimden bir ses bu durumun değişeceğini söylüyor."

"Böyle düşünmene sevindim." Brady'nin omzuyla boğazının birleştiği noktayı ısırınca bir anda kendini onun altında buluverdi.

"Dur, tahmin edeyim." Brady başını kaldırdı. "Son prezervatifimizi israf etmek istemiyorsun."

"Şey, israf kötüdür."

"Bacaklarını bana dola." Brady'nin o sakın, otoriter ses tonuyla dile getirilmiş bir başka emir. Onun emirlerine uymak Lilah'ya aklını başından alacak zevkler getirdiği için şikâyet edecek değildi, hemen bacaklarını onun beline dolayıp memnuniyetle inledi. Tek yapabildiği inlemek olmuştu çünkü Brady sertti. "Biz şimdi-"

"Ah, evet."

Lilah umutla, "Ve sonra yine?" diye mırıldandı. Sonra nefes nefese kaldı çünkü Brady'nin dudakları çenesinden kulağının arkasındaki hassas noktaya doğru yol alıyordu. Sonra tam o noktadan öptü ve Lilah o ne isterse, ne zaman isterse, ne kadar isterse yapacak hale geldi...

"Seni küçük ağgözlü."

Haklıydı. Söz konusu Brady olunca ağgözlüydü. Doyumsuz bir kadına dönüşüveriyordu.

"Sadece bir prezervatifimiz kaldı," diye hatırlattı Brady. "Diğerini birkaç saat önce kullanmıştık. Yaratıcı olmamız gerekecek."

Tanrıya şükürler olsun. Brady yaratıcılık konusunda iyiydi. Çok, çok iyiydi. Bir süre öpüştiler ve birbirlerine sürtündüler. Hızlanan nefesleri ve inleyişleri dışında oda

sessizdi. Lilah daha fazla oyunu kaldıramayacağını hissediyordu.

“Brady!”

Brady başını kaldırdı ve ona baktı. “Söyle bana.”

“Biraz daha,” dedi Lilah. O da emir vermeye başlamıştı. Brady’nin elleri onun kalçalarını buldu. İkisi de inledi. “Evet!” dedi. “Ondan biraz daha.”

“Sen nasıl istersen.”

Bell'in arıza veren göstergesini değiştirip yola ıkılmaları ğleyi buldu. Brady havalanmadan önce Lilah'ya bir bardak şarap iirmeyi ihmal etmemişti.

Lilah yararı olmadığını iddia etse de kadının rahatlamış halinden içkinin işe yaradığı belli oluyordu. Ya da Brady'nin ona verdiği orgazmlar işe yaramıştı. Nedenin hangisi olduğunu ayırt etmesi zordu.

Lilah dönüş yolculuğunda sessizdi. Brady için sessizlik alışık olduğu bir durumdu ama Lilah için garipti. Yolculuğun yarısında Brady'ye doğru döndü, alt dudağını ısıırıyordu.

Brady kendini duyacaklarına hazırlamaya çalıştı.

"Dün gece otel odasında benimle konuşmak istiyordun. şeyden önce, ben, biz..." Yüzünü buruştırdı. "Vahşi seksle senin aklını başından almadan önce."

Brady gülümsedi. "Evet, aynen öyle oldu."

"Tamam, doğru. Ve o zaman söyleyeceklerini şimdi duymak istiyorum."

Brady onun yüzünü inceledi.

Lilah'nın yüzünde utanmaz bir gülümseme vardı.

“Benden uzak durmanı söyleyecektim,” dedi. “Seni uyardıma çalışıyordum.”

“Seninle olmayı seviyorum. Üzerinde, altında...”

Brady güldü. “Lilah.”

“Ne var? Sen de seviyorsun.”

“Seviyorum,” diye kabul etti. “Ama ne söylemeye çalıştığımı biliyorsun.”

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama ben uygun bir kadımsın, Brady. Yakında gidiyorsun. Unutmadım. Buna rağmen seni istiyorum.”

Lilah ona bir başka kalp-durduran gülümsemeyle baktı. Brady şarabın etkisi olduğunu söyledi kendi kendine.

Yere indiklerinde akşamüstü olmuştu. Lilah, Cruz’la birkaç kez konuşmuş olsa da her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için iner inmez barınağa gitmişti. Brady uçuş sonrası bakımını bitirdi ve çayırda Belle Haven’a doğru yola çıktı.

Pırıltı ön cepheye bir ağacın altında yatıyordu, üzgün gibiydi. Brady’yi görür görmez çılgına döndü. Yerinden fırladı; kıvranıyor, sallanıyor, coşkuyla yuvarlanıyordu. Brady onu okşamak için eğildi. Uçuştan döndükten sonra en son ne zaman böyle bir karşılama gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Aslında hiç böyle karşılanmadığından emin di.

Klinik kapanmıştı. Dell ve Adam park alanındaaydılar. Savaş meydanında canları için mücadele veriyormuş gibi basketbol oynuyorlardı. Cruz da yanlarındaaydı, anlaşılan barınağı kapatmıştı. Üçü, oyunu çok ciddiye alıyorlarmış gibi görünüyordu.

Adam onun yaklaştığını görünce, “İsa’ya şükürler ol-

sun,” dedi. “Bu iki aptala karşı oynuyorum ve hiçbir halt bilmiyorlar.”

Brady gömleğini çıkarıp oyuna katıldı.

İki dakikadan az sürede Dell’i ve Cruz’u sinirlendirmeyi başarmıştı. Dell tükürürcesine, “Oynayabiliyorsun,” dedi. “Ne ara oynamayı öğrendin? Lisede çok kötüydün.”

Dell doğru söylüyordu. Brady lisedeyken çok kötü oynardı. “Ordudayken her gece birliğimdeki askerlerle oynardık. Çoğu sokak basketbolcularıydı, hem de en sertlerinden.”

Adam sırtıp topu ona fırlattı. Brady yakaladı, parmağının ucunda çevirdi ve attı. Atışı muhteşem bir üçlük olarak tarihe geçebilirdi.

Dell küfretti.

Oyun sona erdiğinde hepsi de günah çıkaran birer fahişe gibi ter içindeydiler. Adam ve Brady iki sayı farkla yenmişlerdi. Brady gömleğini almak için döndüğünde Lilah’ı karşısında buldu. Boynunda Brady’nin fotoğraf makinesi asılıydı.

“Döndüm,” dedi ve Brady’ye makineyi uzattı. “İyi oyundu.”

“Sağ ol.” Brady onun kliniğe gidişini seyretti. Pırlntı’yı da alarak tavan arasına çıktı. Duş aldı ve Tony’nin hâlâ kızgın olup olmadığını anlamak için iş e-posta hesabını açtı.

Hâlâ kızgındı.

Posta kutusunu kapatıp fotoğraf makinesindeki fotoğrafları bilgisayarına aktardı. Fotoğrafların çoğunda kendisi vardı.

Bunu Lilah’ya borçluydu.

Bell’i uçururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı, kulaklığı-

na doğru konuşurken uçuşa konsantre olmuş haliydi. Bir sonraki fotoğrafta Lilah'ya bakıyordu, ifadesi hâlâ ciddiydi. Ondaki bir sonrakinde ise yüzü yumuşamıştı. Tamamen Lilah'ın etkisiyle yüzünde sıcak, şefkatli bir gülümseme belirmişti.

Daha beş dakika önce kimseye böyle bakmadığına dair hayatı üzerine yemin edebilirdi ama kanıt oradaydı işte.

Lilah birkaç tane de manzara fotoğrafı çekmişti ve iyi sayılırlardı. Brady'nin restoranda Lilah'yı çektiği kareler de vardı. Lilah hepsinde gülüyordu. Dudaklarında aptal, şirin bir gülümse; gözlerinde neşe pırıltıları vardı.

Masada çekilmiş bir de Brady'nin fotoğrafı vardı. Lilah'yı izlemeye dalmıştı. Yüzünde ufak bir gülümseme vardı ama fotoğrafta dikkatini çeken bu değildi.

Asıl olay gözlerindeydi. Lilah'yı izlerken içlerinde yanan ateş olduğu gibi fotoğrafa yansımıştı. O açlık.

O ihtiyaç.

Yüzünden okunan yalın arzu karşısında şok olarak diğer fotoğraflara geçti. Lilah basketbol oynarlarken de çekmişti. Yakın çekim bir tanesinde Brady'yi terli bir halde ve turnike atışından sonra ağzı kulaklarında sırtırken yakalamıştı.

Son fotoğrafta yine Brady vardı. Başını kameraya çevirdiği -Lilah'yı fark ettiği- an çekilmişti. Kazanmanın etkisiyle gülümsüyordu, hayatında hiç hissetmediği kadar tasasız görünüyordu.

Adam, tavan arasına çıktığında bilgisayarını kapatıyordu. Üzerinde kurtarma kıyafeti, yanında da iki köpek vardı. "Helikoptere ihtiyacım var," dedi.

"Nereye?"

"Kaniksu Milli Parkı'nda kaybolan çocuk için büyük

bir arama düzenlemişler. Yardıma ihtiyaçları var. Var mı-
sm?”

Kocaman bir evet. Uçmak için bir bahane? Evet. Ara-
ma kurtarmanın vereceği adrenalin? Evet.

Sürekli Lilah Young’u düşünüp durmaya bir son? Evet.

Sonraki altı saati dağların üzerinde aramaya yardım
ederek geçirdiler. Çocuk sağ salim bulundu. Onlar ta-
rafından bulunmamıştı belki ama Adam’ın geçen sezon
eğittiği köpekleri kullanan bir arama grubu tarafından bu-
lunması yeterince iyiydi.

Dönmek için havalandıklarında Adam, Brady’ye bak-
tı. “Lilah konusunda...” diye başladı.

“Tanrım. Yine mi?”

“Sadece tek bir şey söyleyeceğim. Onunla oynama,
dostum. Kalbi kırıldı bir kere.”

Konunun öznesi onun için o kadar önemli olmasaydı
Brady gülebilirdi. Çünkü gerçeği yeni anlamaya başla-
mıştı: Bu kez oynayan o değildi.

Lilah ertesi sabah Sadie tarafından uyandırıldı. Kedi mi-
nik burnunu onunkine sürtüyordu.

“Miyav!”

“Zaman gelmedi,” diye mırıldandı. “Alarm daha çal-
madı.”

“Miyav-miyav-miyav!”

Bu ses Sadie’nin etrafında dolanan sekiz haftalık kedi
yavrusundan geliyordu. Önceki hafta kurtarılan kedi yav-
rularından elinde sadece o kalmıştı. Lilah bu minik be-
yin kız kardeşlerine ev bulmuştu. Yavru, siyah renkteydi,
başının üstünde küçük bir pamuk topu taşıyormuş gibi

duran beyaz bir nokta vardı ve dünyanın patronu olmak istiyordu. Cruz bu yüzden onun adını 'Patron' koymuştu.

Lilah ikisini de aşağı ittirdi ve örtülerin altına girdi. Sıcak ve rahattı. Tabii Brady'nin yatağında, yanında onun o büyük, seksi bedeniyle yatarken olduğu kadar sıcak ve rahat sayılmazdı ama olsun.

Otel odasındaki vahşi seksi hatırlamak bile içini ısıtmıştı. İçinde yaşananların sadece vahşi seksten ibaret olmadığını söyleyen o sinsi his vardı fakat bu hissin kaynağının sadece fazla çalışan hormonları olduğunu umut ediyordu.

"Miyav!" Sadie ısrar ediyordu.

Kahretsin. "Yapay kuma karşı gösterdiğiniz nefreti yenmelisiniz, küçük hanım." Lilah yataktan çıkarak üzerine bir bluz geçirdi ve yerde zikzaklar çizen öfkeli kediye ön kapıyı açtı.

Sadie'nin arkasından fırlamaya hazır görünen Patron'u yakalamayı başardı. "Sen daha sokakların tozunu attıracak kadar büyümedin, küçük bey." Lilah sustu ve verandasına bir kez daha baktı. "Verandamda bir asker çantası var. Neden verandamda bir asker çantası var?"

Sadie cevap vermedi çünkü çoktan uzaklaşmıştı. Patron da cevap vermedi çünkü o bir erkekti ve konuşmayı pek sevmiyordu.

Lilah sabah soğukunda basamaklara oturdu. Patron kucığında, çanta ayaklarının dibindeydi. Adam, Ulusal Muhafız olarak görev yapmıştı, asker değildi. Eskiden orduda olan tek bir kişi tanıyordu ve bu kişinin onun kapisına hediye bırakması fikri yüzünde aptal bir gülümsemenin şekillenmesine neden oldu.

Çantanın içinden pembe renkli başka bir çanta çıktı.

Boise'deki mağazanın adını taşıyordu. İçinde sabunlar, losyonlar ve... Vitrindeki, salyalarını akıtarak baktığı zarif mavi gecelik takımı vardı.

Lilah güldü, oysa boğazı tıkanmıştı. Kalbi kanatlanmıştı sanki. Telefonunu çıkardı ve Brady'yi aradı. "Günaydın, Noel baba."

Brady sessizdi.

"Bana özel noel babalık yapan kişinin sen olduğunu düşündüm," dedi. "Cruz'un ya da Nick'in bana o tangayı alacağını sanmıyor-"

Telefondan bir homurtu sesi gelince Lilah gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Geceliğe bayıldım. Sabunlara ve losyonlara da. Keşke zahmet etmeseydin."

"Üzerinde bıraktıkları kokuyu seviyorum."

"Hindistancevizi, vanilya ve diğerlerinden işte."

"Senin kokun. Aç hissetmeme neden oluyorsun, Lilah."

"Belki çok konuşmuyorsun," diye mırıldandı Lilah. "Ama ağzını açtığın zaman ne söyleyeceğini iyi biliyorsun."

"Tangayı bugün giyecek misin?"

"Tam bir erkeksin."

"Suçum sadece bu olsun."

Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Lilah verandasında, yalnız, sabah soğukunda bir aptal gibi gülümsüyordu.

"Bugün giy onu, Lilah."

"Görüşürüz, Brady."

"Görüşürüz." Lilah onun sesinden sırtıttığını anlamıştı.

Telefonu kapadı. "Ona âşık olmuyorum," dedi Patron'a ve çantadan bir sabun çıkardı. Sabunu burnuna götürüp muhteşem kokusunu içine çekti. Ama aslında oluyordu.

Hem de çok, çok fena kapılmıştı.

O gece Lilah aylık poker partileri için arabasını Dell'in evine sürdü. Dell kasabada, kendi elleriyle yeni tamir ettiği evinde oturuyordu. Büyük, yuvarlak masaya ondan önce gelip yerleşmiş olan Brady'yi görünce şaşırdı. Sandalyeye yayılmış, uzun bacaklarını öne uzatmış, oturuyordu. Başındaki şapkası dudakları hariç yakışıklı yüzünün çoğunu saklıyordu.

Asık yüzü bile Lilah'nın gördüğü en seksi şeydi.

Yüzünde bir gülümsemeyle onun yanına oturdu. "Bugün olanları duydum."

Brady kartlarına geri dönmeden önce ona göğüs uçlarını sertleştiren karanlık bir bakış fırlattı.

Kartları dağıtan Adam'a, "Ben de varım," dedi.

"Beş kart çekme hakkın var." Adam kartları bir profesyonel gibi karıyordu. Brady'ye bakarak, "Ve bugün cehennem gibi bir gün geçirdi," dedi. Lilah'nın on dolarını aldı ve ona bir pul yığını verdi. "Dell ile birlikte hastaları gezdiler. Bay Williams'ın arabanın altında kalan köpeğini kurtaramadılar, sonra Cabreras'ın yaşlı kedisinin ölümünü izlemek için tam zamanında oraya vardılar; üstüne bonus olarak eve dönüş yolunda bir çiftliğe uğrayarak ayağı kırılmış bir ata ötenazi yapmak zorunda kaldılar."

Dell kartlarını incelerken, "Sadece kötü şans," dedi. "Kimsenin hatası değildi."

Brady ortaya birkaç fiş attı. "Beş artırıyorum."

Adam, "Kahretsin," dese de kendi beşini ekledi.

Elinde hiçbir şey olmadığından Lilah çekildi.

Dell de beş ekledi ve başını iki yana salladı. "En iyi tarafı ona taktıkları isim oldu."

Lilah canı sıkkın görünen Brady'ye baktı. "Neymiş?"

"Hiçbir şey." Brady şapkasını biraz daha aşağı çekti.

Adam sırtarak, "Dr. Ölüm," diye ilan etti.

"Ne?" Lilah kahkaha atıyordu. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

Brady'nin çenesinde bir kas oynadı. Adam hayır dercesine başını salladı, hâlâ sırtıyordu. "Artık kimse Brady'yle eş olmak istemiyor. Dell'e ne kadar ihtiyaçları olursa olsun, kimse o da gelir diye çağırıyor."

Brady dışında herkes gülüştü. O ise sadece küfretmekle yetindi. Lilah o anda, oracıkta onun üstüne atlamak istiyordu fakat kendini tuttu.

Brady başını çevirince göz göze geldiler. Lilah'yı bir süre inceledi ve kaş çatmaya devam etse de bakışları ısındı. Brady'nin içini görebildiğini fark etti. Tek bakışla tahrik olduğunu anlamıştı.

İki tur daha oynadılar. Dell pantolonundaki lekeleri görerek, "Yine tesisat problemi mi?" diye sordu.

Kulübenin sayamayacağı kadar çok sorunu vardı ama Lilah saçma bir şekilde o eski yeri seviyordu. Bir kere büyük annesinden izler taşıyordu ve o güzel anıları tesisat problemi bile silemezdi.

Üstelik kazandığı her kuruş barınağa ve okul masraflarına anca yettiği için başka seçeneği de yoktu. "Halledemeyeceğim bir şey değil."

“Lilah-”

“Pirinç boruları değiştirmem gerek, biliyorum.” Bu ay onun için bütçe ayıramamıştı. Gelecek ay da ayırabileceğini düşünmüyordu. Aslında, bu aralar hiçbir şey için bütçe ayıramayacaktı. “Tesisat işini bir süre ertelemeye karar verdim.” Brady’nin de onu incelediğinin farkındaydı, gülümsedi. “Koli bandı bazen bir kızın en büyük kurtarıcısı olabiliyor.”

Adam başını iki yana salladı.

Brady hâlâ ona bakıyordu. Yavaşça bakışları aşağılara indi ve kıyafetlerini incelemeye başladı. İçine o geceliği giyip giymediğini merak ediyor olmalıydı. Lilah ona gizli bir gülümseme gönderdi. Brady gülümsemesine karşılık vermedi ama bakışları alev almıştı.

Lilah’nın telefonu titredi. Çıkarken ofis hattını cep telefonuna yönlendirmişti. Açınca Bayan Sandemeyer’ın sesini duydu.

“Yine yaptılar,” dedi. Yaşlı kadın kasabanın kenar mahallelerinden birinde, otobanın hemen yanında oturuyordu. “İstemedikleri bir köpeği yola bırakmışlar. Senin için onu saklarım, canım.”

“Köpek yaralı mı?”

“Hiç yarası yok. Ve kuzu gibi yumuşak.”

Lilah konuşmayı sonlandırdı ve isteksizce kartlarını masaya bıraktı. “Çekiliyorum.”

“Tam da işler güzelleşiyordu,” diye şikâyet etti Dell.

“Tercüme edeyim...” diye araya girdi Adam. “Bizleri fena benzeteceğini sanıyor.”

“Sanmıyorum,” dedi Dell. “Biliyorum.”

“Beni affedin.” Lilah ayaklandı. “Fena benzetilme kıs-

minı kaçıracağım için üzülsem de gitmem gerekiyor. Biri yine köpeğini otobana bırakmış.”

“Aşağılık herifler!” dedi Dell. “Dikkatli ol, Lil.”

Brady de ayaklandı. “Seninle gelirim.”

“Endişelenmene gerek yok. Bir sorun olursa Cruz’u ararım,” dedi Lilah. “Sen oyununu bitir.”

“Geç oldu.”

“Cruz’u arar,” dedi Adam da. “Bu onun işi.”

Lilah, Brady’nin kolunu okşadı. Elinin altında hissettiği sert, güçlü kaslar neredeyse inlemesine neden oluyordu. Gülümsedi. “Adam haklı. Birileri benzetilmek için burada kalmalı.”

Brady’nin yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ve o karanlık bakışlar karşısında Lilah’nın kalbi ritmini kaçırdı.

Aptal kalp. Brady kısa süre sonra gideceği için böyle hissediyordu. Ona veda etmek zorunda kalacaktı. Bu acı o yüzdendi. Ama Lilah vedalara alışkındı.

Barınağa gelen hayvanlara her seferinde veda ediyordu.

Büyükannesine de veda etmişti.

Hayallerine veda etmişti.

Zamanı geldiğinde Brady’ye de veda edecekti. Düşüncesiyle bile kalbinin sızlamasına bakılırsa bu vedaanın bir bedeli olacaktı.

Gecenin ikinci haberini aldığıında Bayan Sandemeyer’in evine giden yolu yarılamıştı. Bu kez arayan Cruz’du. Ciddi bir ses tonuyla, “Tatlım,” diye söze girdi. “Bir sorunumuz var!”

"Sorunların ardı arkası kesilmiyor ki."

"Bir turist neredeyse bir ay önce kaybettiği üç ayaklı kedisini arıyor."

Lilah'nın zaten yaralı kalbi bu haber karşısında bin parçaya ayrıldı. "Ne?" diyebildi sadece.

"Verdiğimiz ilanları yeni görmüş. Lilah..."

"Sadie," diye fısıldadı.

"Evet."

Ve şimdi birine daha veda etmesi gerekiyordu.

Brady poker masasında Dell'i ve Adam'ı soyup soğana çevirmişti. Berbat geçen günü birden güzelleşivermişti. Dell'in sızlanışları da keyfini iyice yerine getirmişti.

Tavan arasına dönmek için Pırlı ile yola koyulduklarında saat gece yarısını geçiyordu. Brady geç olmasına rağmen kliniğe gitmedi.

Bunun yerine sağa saptı. Lilah'ın arazisine. Gölü geçtikleri sırada Pırlı birden başını kaldırmış olsa da Brady sürmeye devam etti. Efsaneye inanmıyor olabilirdi ama kadere inanırdı. "Gördüğün ilk köpeğe kapılmanı istemem."

Pırlı gülmüş müydü? O tüy yumağı bile asıl riske girmekten korkanın Brady olduğunu biliyordu. Lilah'ın park alanına girdiklerinde köpek şaşkın görünüyordu. "Sakin sorma. Nedenini açıklayamam."

Kendine bile açıklayamıyordu. Sadece onu görme isteği değildi bu -gerçi o muhteşem bedeninin çıplak bir halde altında kıvrandığını hissetmek güzel olurdu. "Ben sadece..."

Pırlı pür dikkat onu dinliyordu. Brady nefesini bıraktı. "Yine bir köpekle konuşuyorum." Daha da kötüsü burada ne halt ettiğini bilmiyordu. Tanrım, gerçekten bilmi-

yordu. Konuşmak istemediğine emindi. Aslında Lilah'nın ağzından duymak istediği tek şey kendi adı, *daha hızlı, daha sert* gibi sözcüklerdi.

Barınak karanlıktı. Ama kulübenin mutfağının ışığı yanıyordu. Pırıltı ile birlikte oraya yöneldiler ve ön kapıyı çaldılar.

Açan olmadı.

Lilah'nın park yerinde duran jipine baktı. Burada olmalıydı. Biriyle mi birlikteydi? Ona hayvanları alırken yardım eden kişiyle mi? Cruz muydu?

Hayır, yine de kapıya cevap verirdi. En azından Brady öyle umuyordu. Cruz ile kulübede olup kapıya cevap vermeyeceği tüm olasılıkları geçirdi aklından.

Hiçbirini sevmemişti, kapıya daha da sert vurmaya başladı.

Cevap yoktu. Uzandı, kapı kolunu denedi. Kilitli değildi. Lilah eve gelmişti, mutfak lavabosunun altında çalışmıştı. Dolap kapakları açıktı, aletler etrafa saçılmıştı ve boru birleşim yerleri koli bandıyla sarılmıştı.

Ama seksi tesisatçı ortalarda yoktu. Kulübe boştu, yatak da öyle.

Brady kontrol etmişti.

Dışarı çıktı. Jipin üstüne dokunacak, sıcak olup olmadığına bakacaktı ki bir ses duydu. Kaşlarını çatı. "Lilah?"

Bakındı ama karanlıktan başka bir şey göremedi.

Fakat Lilah orada bir yerlerdeydi, onu hissedebiliyordu. Onunla böyle bir bağlantısının olması Brady'yi korkutmuyordu. Sadece biraz rahatsız hissediyordu, o kadar.

Bir de savunmasız.

Kimseye karşı bu kadar savunmasız olmamıştı. O sesi tekrar duydu ve ormana doğru ilerledi. İlk ağaç toplulu-

ğunu geçince gece yarısı uzak durmaya yemin ettiği göl buldu. Lilah gölün kenarında oturuyordu. Kollarını bük-tüğü dizlerine dolamış, başını da dizlerine yaslamıştı.

Ağlıyordu.

Pırıltı öne atlayıp Lilah'nın etrafında bir tur attı. Sonra sadık bir biçimde ayaklarının dibine oturdu. Başını eğ-miş, endişeli bakışlarla Lilah'yı izliyordu. "Hav!"

Brady köpeği kenara itti ve Lilah'nın önüne diz çöktü.

Lilah gözyaşlarının arasından, "Git buradan!" dedi. "Lütfen, sadece gi-git!"

Gitmeyi isterdi, tanrı biliyor ya gerçekten gitmeliydi ama nefes almayı nasıl bırakamıyorsa onu bu halde bırak-mayı da başaramazdı.

"Yaralı mısın?"

Başını dizlerinden kaldırmadan hayır dercesine salladı.

Brady ona uzanınca geri çekildi. "Yapma!"

Üstü başı kir içindeydi. Poker masasına geldiği halin-den de beterdi ve ay ışığında tam durumunu seçemiyordu. Brady onun yanına oturdu ve Lilah'yı kucağına çekti.

Lilah iki dakika boyunca savaştı, sonra vazgeçti ve Brady'nin üzerine çöktü. Gömleğini yumruklarının ara-sında alarak kendini kaybetti.

Havadan atılan bombalara, cesaretinden çok madalyası olan aptal subaylara ve bir keresinde helikopteri düşman hattına inince yarı canlı bir halde iyi adamlar tarafından kurtarılan dek iki gün işkenceye dayanmıştı.

Bunların üzerine ağlayan bir kadına sarılmak çocuk oyuncağı olmalıydı.

Oysa Brady birileri göğsüne bir mengene takmış ve sıkıştırıyor gibi hissediyordu.

Lilah bedenindeki tüm suyu gözlerinden akıtırken Brady ellerini onun bedeninde gezdirdi. Fiziksel bir yarası olmadığından emin oldu. Hiçbir yerinin kanamadığı ve kırık bir yerinin olmadığı kesinleşince ağlaması dinene dek onu kollarında tuttu. "Daha iyi misin?"

Lilah ona daha sıkı sarıldı ve yüzünü artık sıırsıklam olduğuna emin olduğu gömleğine gömdü.

"Tamam," dedi. "Daha değil."

Bir süre sessiz kaldılar. Brady için hava hoştu. Sessizlikte her zaman daha rahat ederdi. Etraflarında doğa kendi işleyişine devam ediyordu. Su, kayadaki taşlara çarpıyordu. Cırcırböcekleri âlem yapıyordu. Uzaklarda bir yerden bir havlama sesi duyuldu, bir an sonra karşılığında bir havlama sesi daha geldi.

Lilah titredi.

Brady onun sırtını okşayıp yüzünü kadının saçlarına gömdü. Hindistancevizi kokusu alıyordu ve başka bir şey daha. Karışım tatlı ve seksiydi. Üşümüştü, özellikle de burnu buz gibiydi. Brady biliyordu çünkü o buz kütlesi boğazına bastırılmıştı. Lilah'nın elleri gömleğine sımsıkı tutunuyor, poposu Brady'nin bacaklarının arasında baskı yapıyordu. Brady dikkatini o kısımdan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu ama Lilah kıpırdandığı için bu mümkün olmuyordu.

Kollarında üzgün bir kadın tutarken tahrik olmaması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden Lilah'yı hareketsiz tutabilmek için kalçalarından kavradı.

Lilah sonunda konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Neden buradasın?" diye fısıldadı.

Milyon dolarlık soru. "Sadece arkadaşça bir ziyaret için."

“Arkadaşça bir ziyaret için geç bir saat. Bu daha çok yatakta sonlanmasını istediğin bir ziyaret gibi duruyor.”

Brady elinin altındaki kalçaları sıkı. Elinde değildi. Çenesini onun başına sürdü. “Beni tahrik etme.”

Lilah öksürmeyle gülme arası bir ses çıkardı. Sonra biraz daha sessizlik. Brady’nin sevdiği türden. Etraflarındaki doğayı seyrettiler ve Lilah’nın titrek nefesleri düzene girerken Brady ona sarılmaya devam etti. “Ne olduğunu anlat bana.”

Lilah içini çekti. “Sadie’nin annesi ortaya çıktı.”

“Onun da üç bacağı mı vardı?”

Lilah gülse de sesinde hiç neşe yoktu. Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “İnsan olan annesi. Onu bu gece geri verdim, Brady.”

Kahretsin. Brady ellerini onun sırtında ve boynunda gezdirdi, sert ve gerilmiş kaslarını ovdu. “Demek bir aileyi yeniden bir araya getirdin.”

“Evet.” Lilah başka bir şey söylemedi. Brady’nin kucığında oturmaya ve suya bakmaya devam etti. Üzgün ve kaybolmuş gibi görünüyordu. “Zaten işim de bu. Ama...” Gözlerini kapadı ve yeniden sessizliğe büründü.

“Bu seferki uzun kaldı.”

“Dört hafta, üç gün.”

Kadının sesindeki acı Brady’yi öldürüyordu. “Ona bağlandın. Duygusal bir bağ oluştu aranızda.”

Lilah başını diğer tarafa çevirdi. Brady’nin aptallığına yüz çevirmişti bir nevi. İş bu konulara gelince aptaldı, doğru. “Bu da senin işinin zorluklarından biri, doğru mu? Aileleriyle tekrar buluşturana ya da yeni bir aile bulana dek onlara sen bakıyorsun. Elbette ayrılmak zor oluyor ama iyi hissetmeni de sağlamıyor mu? İşini yapınca

onları güvenli ellere teslim ettiğini bilmek seni mutlu etmiyor mu?"

"Ediyor," diye kabul etti Lilah. "Sorun onlardan ayrılmak. Çok zorlanıyorum. Her zaman böyle oluyor. Saadî'yi seviyordum," diye fısıldadı. "Hem de çok."

Brady, hayatında kendini hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti. "Bazen sevdiklerinden de ayrılmak gerekir," dedi, mantığına ulaşmaya çalışıyordu. "Bunda yanlış olan bir şey yok. Onların iyiliği için..."

Lilah'nın gözleri yeniden yaşlarla dolunca Brady hatasını anladı. Şu anda kadının mantığına hitap etmek imkânsızdı.

"Onları bırakmaktan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Hepsini tutmak mı isterdin?"

"Evet."

Bu cevap ikisinin arasındaki farkı net bir şekilde ortaya koyuyordu. "Elinde başkaları da var. Bulunan kedi yavrularından biri hâlâ sendeydi. Patron muydu adı?" Lilah onaylayınca devam etti. "Önemsemediğin başka hayvanlar da var. Mesela domuz yavrusu. Ve şu ördek. Ve de kuzu..."

Bir gözyaşı damlası yanağına düştü. Brady çaresizce, "Lilah," dedi.

Lilah gülümsemeye çalıştı ve başını adamın omzuna dayadı. Brady onu yine kollarıyla sardı ve şansına bu yapılacak en doğru şey çıkmıştı.

Lilah titrek bir nefes alıp boynuna sokuldu. Brady tamıştığı en kafa karıştırıcı, en değişken kadına sıkıca sarıldı.

Bir süre sonra Lilah, "Brady?" diye sordu.

“Evet?” Brady hâlâ mantığına hitap eden konuşmanın değil de bir kucaklaşmanın işe yaradığına inanamıyordu.

“Şu arkadaş ziyareti hakkında...” diye fısıldadı ve harekete geçti.

Lilah yüzüne yapışan kâğıtlarla uyandı. Kitapları ve dizüstü bilgisayarıyla birlikte yataktaydı.

Yine çalışırken uyuyakalmıştı.

“Miyav, miyav, miyav!”

Ses Patron’dan geliyordu, Sadie’den değil, bu yüzden Lilah’nın kalbi tekledi. Hayat devam ediyordu... Ve belli ki Patron onun yeterince uyuduğuna karar vermişti. Kendi cüssesine göre kocaman gelen bir dağa tırmanmaya çalışıyordu ki bu dağ Lilah’nın yatağı oluyordu. Çıkması biraz zaman aldı. Henüz çok küçüktü ve tırnaklarını kullanmayı yeni yeni öğreniyordu fakat sonunda zaferle Lilah’nın göğsünde yerini aldı.

Lilah iç geçirip onu okşadı. Patron minik bebek mırılamasıyla mırıldandı. Lilah’nın okşamaları onu memnun etmişti.

Lilah da mırıldayana kadar onu böyle okşayacak biri olsun isterdi.

Dün gece kötü bir durumdaydı. Brady onu eve getirmişti. Lilah adamı kalmaya ikna etmeye çalışmış, üzüntüsünü yatakta dağıtmayı istemişti ama Brady karşı koymuştu. Lilah’ı yatağa yatırmış, ona uzun, muhteşem bir öpücük vermiş, sonra gitmişti.

İyi de olmuştu, gerçekten. Lilah çok savunmasız bir anındaydı. Aşırı duygusal haliyle onunla yatağa girseydi

neler olabileceğini tanıyordu. Brady'nin akıllıca davranmasına minnettardı.

Çünkü dün gece ona âşık olabilirdi.

Öpüştükten sonra gitmek için ayağa kalktığında kendini gülümsemeye zorlamış, Brady'nin o güzel poposuna vurmuş ve arkasından gidişini izlemişti.

Sonra uyuya kalana dek kendini çalışmaya vermişti. Sabah boyunca, sonunda öğle yemeği arası verene kadar kendini oradan oraya sürüyüp durdu. Cruz tezgâha bir gazete koymuş, ikinci sayfasını açık bırakmıştı. Sayfada Dr. Ölüm ile ilgili komik bir makale ve Brady'nin resmi vardı. Bell 47'nin önünde çekilmişti. Büyük, kötü ve sert görünüyordu. Lilah sırttı, fotoğrafı gazeteden keserek barınağın buzdolabının üstüne tutturdu.

Sonra işe geri döndü. Yaz mevsiminde insanlar kasabaya gidip geliyordu. Çoğu hayvanlarını barınağa emanet ediyordu. Banka hesapları açısından iyi bir dönemdi. Ama yoğunluk açısından o kadar iyi değildi. Vize sınavları yaklaşmıştı ve Cruz da tatile çıkmaya hazırlanıyordu.

Sadie'yi sahibine geri verdikten üç gece sonra Lilah çaresizce gece uykusuna ihtiyaç duyuyordu. Her saat başı endişeyle uyanmak istemiyordu. İki Tylenol alıp hapların etkisini göstermesini beklerken masaya oturup ders çalıştı. Bir kez daha çalışırken uyuyakaldı ve sıcak kolların rüyasını gördü.

Brady'nin kollarının.

Hımm... Rüyalarına girmesi ne büyük incelikti. Brady onu bir yerlere götürürken Lilah gülümsedi ve bedenini adama yapıştırdı. Bir adaya gittiklerini umuyordu. Belki de Güney Pasifik'te sıcak güneşin altında bir kumsala, hiçbir sorumluluk olmadan sadece ikisinin olabileceği bir

yerlere giderlerdi. Lilah hayatını seviyordu ama bazen şafak sökerken kalkıp kafesleri temizlemediği günlerin hayalini kuruyordu. İki iş arasında bölünmediği. Kalp ağrısı çekmediği.

Zevkle iç geçirdi. "Sadece bir gün..."

Onu tutan kollar sıkılaştı. "Hişt! Tuttum seni..."

Lilah uykudan sıyrılmaya çalıştı fakat Brady burnunu saçına gömdü. Yumuşak bir sesle, "Uyu!" diye emretti.

Lilah ertesi sabah yatağında yalnız uyandı. Patron üstünde duruyor, geç kalktığı için suçlarcasına ona bakıyordu. Okuma gözlükleri komodinin üzerindeydi. Kıyafetleri küçük yatak odasının köşesindeki sandalyenin üstündeydi...

Bir dakika. Örtüleri kaldırdı, kendine baktı. Büyük bir tişört ve iç çamaşırı dışında çıplaktı.

Tişörtü Brady'nin kokusunu taşıdığı için tanıdı. Kumaşı burnuna kaldırdı derin bir nefes alarak adamın hoş kokusunu içine çekti.

Tanrım, tam bir ahmaktı. En azından burnu iyi koku alan bir ahmaktı. Bu aldığı kahve kokusu muydu? Kokuyu mutfığa kadar takip etti ve onu takip eden bir Sadie olmadığını fark edince bir hüznün dalgası sardı etrafını.

Tezgâhta büyük boy kahve ve yanında da -sakin ol kalbim- kahvaltı niyetine iki burrito duruyordu. Bir de parlak kırmızı bir elma. Lilah günlerdir ilk kez gülümsüyordu. "O harika biri," dedi Patron'a.

Kedi yavrusu ona, "Elbete harika olacak, o da benim gibi bir erkek," dercesine baktı.

Lilah duş alıp üzerine bir şeyler geçirdiğinde geç kalmıştı. Bu yüzden barınağı biraz geç açtı ve işlerin içine gömüldü. Öğleden sonra Cruz vardiyayı devralana dek

başını kaldıramamıştı. O gelince Belle Haven'a gidecek zamanı bulabildi.

Brady klinikte değildi. Bir tayın doğumu için Dell'i kuzeye uçurmuştu. Lilah da Jade ile lafladı. Jade'nin Dr. Ölüm makalesindeki fotoğrafı bilgisayarına yapıştırdığını görünce güldü.

"Bakıyorum resim hoşuna gitti," dedi Jade. "Kaslarıyla haftamı şenlendiriyor. Artı, Dell'i de çılgına çeviriyor. Yıllardır burada çalışmasına rağmen hiç ikinci sayfada renkli resmi basılmadı."

Bekleme salonu Dell'in dönüşünü bekleyen müşterilerle doluydu. Etrafta sahipleriyle beraber kediler, köpekler ve bir de gelincik vardı. Çoğu uslu duruyordu ama yerde oyuncak askerleriyle oturan ve ne zaman bir hayvan ona biraz yaklaşıp kıyametleri koparan beş yaşlarının erkek çocuğu için aynı şey söylenemezdi.

Annesi çocuktan olabildiğince uzak bir sandalyede oturuyordu. Lorraine Talbot okulda Lilah'dan birkaç yıl öndeydi. Lorraine o zamanlar balo kraliçesi ve baş amigoydu, kendi çevresinden olmayanlarla ilgilenmezdi.

Lilah o çevreye hiç dâhil olmamıştı.

Duruma bakılırsa Lorraine'in kendi oğlu bile o çevreye dâhil değildi.

Lorraine, Belle Haven'e sık gelirdi. Dell'e abayı yakmıştı. Dell'in adının önünde "Doktor" unvanı bulunmasının bunda büyük payı vardı.

Ön kapı açıldı ve Brady ile Dell içeri girdi. Baştan aşağı kir içindeydiler. Yorgun görünüyordular.

Dell bekleme odasına bakınca Lorraine hemen ayaklandı ve ona el sallayarak cilveli bir şekilde gülümsedi.

Dell başıyla selam verdi. Karşılığında gülümsememe-

sinin nedeni yorgunluğu değildi. Kadını cesaretlendirmemesi gerektiğini öğrenmişti. Lorraine'e son kez gülümse-diğinde kadın iki hafta boyunca her gün kliniğe gelmişti.

Bekleme salonundakilere, "Gecikme için özür dileriz," dedi Dell. "Temizlenip hemen işe koyulacağım." Dell ofisine doğru gidince Lorraine somurtarak yerine oturdu.

Brady'nin bakışları Lilah'nın üzerindeydi. Bakışları buluştu ve Lilah beklentinin etkisiyle omurgasında bir ürperme hissetti. Aynı anda gelincik sıkıldığına karar vererek sahibinin ellerinden kurtuldu ve oynamak istediğini belirtircesine başını Lorraine'in oğlunun bacağına vurdu.

Çocuk çılgına dönmüştü. Başını geriye attı ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

Gelincik sahibinin sandalyesinin altına saklandı, şaşkınlıkla inanılmaz gürültücü küçük insana bakıyordu.

Brady çocuğa en yakın olandı. "Bir yerin incindi mi?"

Çocuk mümkünmüş gibi daha da yüksek sesle çığlık atmaya başladı. Bekleme salonundaki insanlar kulaklarını kapattılar.

Brady bekleme salonuna göz attı, çocuğun kimin olabileceğini saptamaya çalışıyor gibiydi.

Lorraine ise tırnaklarını inceliyordu.

Brady çocuğa, "Buraya bak!" dedi. "Sadece kanayan biri böyle bağırabilir. Kanıyor musun?"

Çocuk çığlık atmayı kesti ve kocaman olmuş gözler ve açık bıraktığı ağızla Brady'ye baktı.

"Bir yerin kanıyor mu?"

Çocuk başını hayır anlamında salladı.

"Güzel. O halde bağırma yok." Brady ayağa kalkıp merdivenlere yöneldi. Tabii gitmeden Lilah'ya bir bakış atmayı da ihmal etmemiştir.

"Ulu tanrım." diye fısıldadı Jade. "Dr. Ölüm çok seksi."

Sekreter masasına yakın sandalyelerden birinde oturan bir kadın onu onayladı. "Adam gerçekten seksi. Vücudunun bazı bölümlerine ateş basmasına neden oluyor."

Odadaki diğer kadınlar da onayladı.

"Sana attığı bakışı gördün mü?" diye sordu Jade. Soğuk sudan birkaç yudum aldı. "Bana öyle bakmış olsaydı iç çamaşırım alev alırdı."

Jade haklıydı. Lilah'nın iç çamaşırı bunun kanıtıydı. Karşılaştığı her hayvana bağlanan aptal bir kadınla çığlık atan bir çocuğu aynı sakin özgüvenle yatıştırması Lilah'nın içinde bir şeylerin uyanmasına neden olmuştu. Ne yapacağını bilemese de bu yardımcı olmaya çalışmasına engel değildi. Brady duygularını işin içine sokmuyordu ve hayatını gayet güzel devam ettirebiliyordu.

Lilah buna hayranlık duyuyordu, belki kendisi de bir ara bunu denemeliydi.

Brady on dakika sonra temiz kıyafetlerle merdivenlerden indi. Saçı aldığı duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Çıkışa doğru ilerliyordu. Lilah peşinden gitti. "Bana kahvaltı getirmişsin."

Brady'nin ona dönen bakışları sıcacıktı. "Dün gece çok yorgun görünüyordun. Sabah canlandırıcı bir şeylere ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Yorgundum ve evet, ihtiyacım vardı," dedi. "Neden benimle kalmadın?"

Bahçeyi geçtiler. Bell 47'nin park ettiği yere doğru ilerliyorlardı.

"Seninle uyumak..." Brady tereddüt etti, sonunu getiremedi.

“Ne?”

Helikoptere vardıklarında Lilah’ya döndü. Kadının yüzündeki şaşkın, savunmaya geçmeye hazır ifade gülümsemesine neden oldu. “Harika bir deneyim.” Sonra eğildi ve Lilah’yı daha da şaşırtarak oracıkta öpüverdi.

Lilah şaşkınlıkla nefesini içine çekince dudakları aralanmıştı. Brady dilini aralarına sokup Lilah’yı eriyen bir kas yığınının çevirdi. “Ve...” diye devam etti. “Kafa karıştırıcı.”

“Kafa karıştırıcı mı? Neymiş kafanı karıştıran?”

“Sen.” Brady bir elini helikopterin demir gövdesinden geçirdi. Lilah anında o eller tarafından okşanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıştı.

“Peki,” dedi. “Şimdi de benim kafam karıştı.”

“Kolay ve eğlenceli olsun istedin. Bitiş tarihi belli olan, hafif bir ilişki.”

“Evet.”

“Sana istediğini vermeye çalışıyorum.”

“Bazen...” dedi Lilah. “Bir kadının söyledikleriyle istedikleri farklı olabiliyor.”

Brady derin bir nefes aldı. “Burada tüm gücümü kullanarak iyi adam olmaya çalışıyorum. Kimsenin incinmemesini sağlamaya uğraşıyorum.”

“Kim incinecekmiş?” diye sormasına rağmen Lilah cevabı biliyordu.

İncinen kendisi olacaktı.

Brady alnına düşen bir tutam saç okşadı. Parmağını yüzünde, çenesinde, alt dudağında gezdirdi. Lilah’nın dudakları titreyip onun için açıldı.

Brady eğildi ve onu tekrar öptü. Öpücüğü öyle ateşliydi, öyle açlık ve tutku doluydu ki geri çekildiğinde Lilah

ona yapışmış titriyordu. Tek yapabildiği adamın yüzüne hülyalı bakışlarla bakmak oldu. Brady temkinli davranmakta haklıydı. Çünkü aniden Lilah söz verdiği eğlenceli ve kolay ilişkiden daha fazlasını ister hale gelmişti.

Kendini kontrol etmeye çalıştı. Brady'nin kendini geri çekmesini sağlayacak kadar belli miydi duyguları? Evet, galiba öyleydi. Brady gibi esrarlı bir ifadenin arkasına saklanamıyordu ki. Yüzünden tüm duyguları okunuyordu. "Belki de incinecek olan sensin," dedi. "Ben unutulmaz biriyimdir."

Brady cevap verirken öyle kısık bir sesle konuşmuştu ki zor duyabildi. "Öylesin." Bu sözleri gerçekten söylemiş miydi? Yoksa Lilah duymak istediği gibi mi anlamıştı? Emin olamıyordu.

Birkaç sabah sonra Brady arabasına atladı ve kasabaya indi. Planı kahvaltı için yiyecek sıcak bir şeyler ve kafein bulmaktı. Saatlerdir ayaktaydı, uykusuzdu.

Huzursuzdu.

Gece Pırlıltı ile birlikte uzun bir yolculuğa çıkmışlardı. Uzun süre nereye gittiğine bakmadan sürmüş, zihnini boşaltmıştı. Hayır, son kısım doğru değildi. Zihnini bir türlü boşaltamamıştı. Kendini gölün kenarına otururken bulmuştu. Köpekle beraber sihirli olduğu sanılan sulara bakmışlardı. Eve dönüş yolunda arabası onu Lilah'nın kulübesine getirmişti.

Kahrolası araba.

Kulübenin ışıklar yandığı için kapıyı çalmıştı. Cevap veren olmayınca pencereden içeri bakmış ve Lilah'ın masasının başında bulmuştu. Kafası kitaplara gömülmüş uyuyordu.

Yine.

Bundan sonra yaptığını bir düşman kampından geçmesi gerekse bile yine yapardı. Kapıyı açmak onun için problem değildi. Sessizce hareket etmek de.

Ne de olsa Birleşik Devletler Ordusu tarafından eğitilmişti.

O hafta ikinci kez Lilah'yı uykusunda yatağına taşıdı. Daha kaç kez onu böyle yatağa taşıması gerekecekti? Taşımadan hoşlanmadığı için değil, aksine bu işin fazlasıyla tadını çıkarıyordu ama onun kendini bu kadar çok yormasını istemiyordu. Lilah'yı yatağa yerleştirdikten sonrası daha zordu. Gecenin sessizliğinde uzun süre onu izleyip yatağa onunla birlikte uzanma isteğine karşı koymak zorunda kalıyordu.

Geldiği gibi karanlık gecenin içine çıkmıştı. Kulübeden çıkarken gözleri etrafı tarıyordu. Burası üçüncü dünya ülkelerinden biri değildi ve düşman var mı diye etrafı taraması gerekmiyordu fakat alışkanlıklar kolay terk edilmiyordu. İçinde, derinlerde bir yerde hâlâ bir asker yatıyordu.

Başka şans yoktu, gitmeliydi.

Sabah olmuştu ama hâlâ aynı düşüncelerle boğuşuyordu. Başını iki yana sallıyordu ki külüstür kırmızı bir jipin arkasına park ettiğini fark etti.

Tanıdık, kot pantolon giyen bacaklar ve aşınmış botlar görüş alanına girdi.

Lilah güneş gözlüklerini başının üstüne ittirip sırttı. "Arabana toslamadan park ettiğimi fark etmişsindir."

"Fark ettim." Brady tasmalı ördeğe çevirdi bakışlarını. "Selam. Abigail."

"Vak!" diye yanıt verdi ördek.

"Dün gece ne oldu, tahmin et," dedi Lilah. "Çok garip. Çalışırken masada uyuyakalmışım fakat yatakta uyan-dım. Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Daha çok uykuya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

"Vizelerden sonra uyuyabilirim. Kahvaltı için gelmiş-tim. Ya sen?"

"Ben de öyle." Markete beraber yürüdüler.

Tezgâhın arkasındaki kadın, "Lilah Anne Young!" dedi. Dudaklarında yanmayan bir sigara sallanıyordu ve muhtemelen yüz küsür yaşındaydı. "Sana şu ördekle ilgili ne söylemiştim?"

Lilah gülümsedi. "Onu yemeden önce, üç yüz derecede bir buçuk saat pişirmem gerektiğini mi?"

Kadın kahkaha attı. "Evet, baharat eklemeyi de unutma." Keskin bakışlarını Brady'ye çevirdi. "Günaydın, Dr. Ölüm."

Lilah gülüşünü bastıramadı. Brady'nin ona gönderdiği karanlık bakışlar da hiç yardımcı olmadı. Lilah kepekli bir kek seçip içeceklere bakıyordu ki bir adam ona yaklaştı. Sanki sahibiymiş gibi kollarını Lilah'nın beline dolayıp kulağına bir şeyler fısıldadı.

Söylediği her neyse Lilah gülümsedi ve adama yaslandı, sonra kollarında dönüp onu öyle sıcak, öyle samimi bir şekilde kucakladı ki Brady dişlerini sıkı.

Kahrolası herifin ellerini Lilah'nın üzerinden çekmesi tam on saniye sürmüştü. Brady biliyordu çünkü her bir uzun saniyeyi saymıştı.

Lilah'nın da itiraz ettiği yoktu. Hem de hiç. Bir eliyle adamın yüzünü kavramış, ona sırtıyordu resmen. "Ne zaman geri döndün?"

"Dün gece geç saatte. Hadi ama, seni gerçek bir kahvaltıya götürebilirim."

"Hey, Ian!" dedi tezgâhın arkasındaki kadın. "Geri dönmene sevindim ama müşterilerimi başka yerlere götüremezsin."

Brady bu anın Lilah'nın arkasına geçmek için harika bir zaman olduğunu düşündü. Aralarında biraz mesafe bıraktı elbette, ince bir kâğıdın sığabileceği kadar.

İlan, Lilah'nın başının üzerinden onu inceledi, Brady de bakışlarına karşılık verdi.

Lilah omzunun üzerinden Brady'ye sen-ne-halt-ettiğini-sanıyorsun bakışı attıysa da Brady onu görmezden geldi.

Lilah sonunda başını iki yana sallayarak, "İlan," dedi. "Bu Brady Miller, Brady, İlan Sunshine'ın hemen dışındaki erkek giyim firmasının sahibi." İlan'a geri döndü. "Üzgünüm, bugün seninle kahvaltıya gelemem. Başkasına söz verdim." Sonra tekrar Brady'ye çevirdi bakışlarını. Kaşların sanki 'Evet, hâlâ seninleyim. Sen bir aptal gibi davransan da!' der gibi kaldırmıştı.

Tamam. Tam bir aptaldı. Ne olmuş yani?

Birkaç dakika sonra kaldırına çıktıklarında Lilah, "Orada ne olduğunu açıklamak ister misin?" diye sordu. Abigail ayaklarının dibinde duruyor, gagasıyla tüylerini karıştırıyordu.

"Neyi açıklayacakmışım?" Lilah'yı dükkânın dışındaki üç küçük masadan birine yönlendirdi.

"Mağara adamı tavırlarını."

Masaya kahvaltılarını yemek için oturmuşlardı. İlan onlardan bir süre sonra elinde bir poşetle dükkândan çıktı ve yanlarında durdu. Lilah'nın omzunu okşayıp yanağından öptü.

Brady seçenekleri değerlendirdi. Biraz daha mağara adamı gibi davranabilir ya da sakinliğini koruyabilirdi. Zor olsa da sakinliğini korumayı seçti. Çünkü zavallı pislik Lilah'ya abayı yakmış aptallardan biriydi sadece.

Büyük ihtimalle eski sevgililerden biriydi. Şaşırtıcıydı. Brady için bir şey bitmişse bitmiş demektir. Ian'ın uzaklaşmasını izleyip başını salladı.

"Ne var?" dedi Lilah. "Sadece bir arkadaş."

"Eski sevgililerinden biri mi?"

Lilah başını salladı. "O kadar yakınlaşmadık."

Bu sabah aldığı en iyi haberdirdi. "Buna rağmen etrafında pervane oluyor. Hepimiz senin yörüngende dönüyoruz, bunun farkındasın, değil mi? Senden bir parça alabilmek için çırpınıyoruz."

Lilah bir süre şaşırınış gibi ona baktı, sonra güldü. "Öyle bir şey yok."

"Aynen öyle. Acınacak haldeyiz." Konuşurken bir yandan da Lilah'nın bir tutam saçıyla oynuyordu. "Bize ne verirsен almaya hazır bekliyoruz."

"Öyle mi?" Lilah başını bir yana yatırmış onu izliyordu, eğlendiği belliydi. "Sen hangi parçamı istiyorsun?"

Bana hangisini verirsен... "Tahmin et."

Lilah'nın gülümsemesi daha seksi bir hal aldı. "Özelikle seveceğini düşündüğüm birkaç parçam var..."

Bir kaçtan da fazlası vardı. Ama bu kez Brady onun sunmadığı bir parçayı istiyordu. Kendi içinde bile özlemini duyduğunu itiraf edemediği bir şey istiyordu.

Kalbinden bir parça.

Sadece küçücük bir parça bile olurdu. Böylece Brady giderken onun da ayrılık acısı çekeceğinden emin olacaktı. Birden bire, "Dell daha uzun süre kalmam için yoklayıp duruyor," dedi, sonra başka bir şeyler daha yumurtlamadan ağzını meşgul tutmak için kahvesinden yudumladı.

Lilah ise içtiği kahveyi püskürttü. "Ona uzun süre aynı yerde kalamayacağını söylemedin mi?"

"Söyledim."

Lilah'nın gülümsemesi yüzünden yavaşça silindi. "Sadece düşüncesi bile buradan aceleyle kaçmak istemene neden oluyordur."

Brady onun eline uzandı. "Garip ama kendimi acele eder gibi hissetmiyorum."

"Peki... Ne kadar daha kalacaksın?"

Brady onun elini okşadı, parmakları son tesisatçılık macerasından kalma bir ize rastladı. "Benden kurtulmak için sabırsızlanıyor musun, Lilah?"

Lilah elini sıktı. "Belki de gitmeden önce şu benden istediğin parçayı aldığından emin olmak istiyorumdur."

Hepsini, diye düşündü Brady. Tüm parçalarını istiyoro-

rum.

Birkaç gün sonra yüz altmış kilometre kadar kuzeyde bir iş çıktı. Yaşlı bir çiftin işlettiği küçük bir çiftlikte üç köpek bulunmuştu. Yaşlı çift köpeklere bir yuva bulamıyordu ve Lilah onları almazsa ötenazi yapılacaktı.

Jipine yeni binmişti ki yolcu kapısı açıldı. Pırıltı arka koltuğa atladı, Brady uzun bedenini Lilah'nın yanına yani ön koltuğa bıraktı. Emniyet kemerini bağlayıp Lilah'ya dönmeden önce güneş gözlüklerini taktı.

Pırıltı arkadan kafasını uzatıp merhaba dercesine Lilah'nın kulağını yalarken o Brady'ye bakakalmıştı. "Neler oluyor?"

Brady omuz silkti. "Şarabım olsaydı seni helikopterle götürmeyi teklif edecektim."

"Neden?"

"Sarhoş olunca daha az korkuyorsun."

Lilah gözlerini devirdi. “Demek istediğim neden buradasın? Jipimde ne yapıyorsun?”

“Şu yaptığına bak,” dedi Brady. Uzun uzuvlarıyla arabasında zarifçe oturan, arabanın içini testosteronla dolduran kendisi değilmiş gibi. “Bu acıttı. Belki de sadece seninle zaman geçirmek istemişimdir.”

Lilah gözlerini kıstı. “Dell seni Belle Haven’den kovuladı.” Güldü. “Öyle değil mi, Dr. Ölüm?”

Brady küfretti ve bir çocuk gibi omuzlarını sarkıtarak somurttu. Bir seksenlik, kaslı bir çocuk gibi. “Bugün büyük bir çiftlik şefi mi ne geliyormuş ve Dr. Ölüm hikâyesinin, adamın kulağına gitmesini istemiyorlarmış.”

Lilah sırttı. “Şanslısın. Ben o kadar seçici değilimdir,” dedi ve Gaza basıp yola çıktılar. Brady her zamanki gibi sessizdi ama iyi bir yol arkadaşı olduğu söylenebilirdi. Üstelik göze de hitap ediyordu. Yarı yolda benzin almak için durdular. Lilah markete giderken Brady benzin doldurma işini üstlendi. Lilah kolları dolu bir halde döndü. “Bize atıştırmalık bir şeyler aldım.”

Brady poşetleri elinden aldığı gibi şoför koltuğunu da kapmıştı.

“Kontrol delisisin,” diye söylendi Lilah.

“Araba kullanmayı seviyorum.”

“Kontrol. Delisi.”

Brady bu kez itiraz etmeye çalışmadı bile. Bir eliyle poşetleri karıştırdı ve sosisli sandviç bulunca erkeksi bir tatmin sesi çıkardı.

Lilah, Pırıltı’ya bir kemik attı ve kendisi için de nachos çıkardı. “İyi yanını ortaya çıkarmanın yolunu biliyorum.”

“Sana daha işe yarar yollar gösterebilirim.”

Lilah gülümsedi. Gerçek şu ki Lilah'ya istediği her şeyi gösterebilirdi. "Hı-hı. Hep laf, hep laf."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki hep konuşuyorsun ama daha bir icraat göremedik."

Brady ona baktı.

Lilah omuz silkti.

"Bu sözleri geri alacaksın."

Lilah zaten amacı buymuş gibi gülümsedi. Brady'nin zihnini hemen oracıkta, jipin içinde kadına sahip olduğuna dair hayaller doldurdu.

"Bir sonraki çıkışa gir," dedi Lilah. "Echo Kanyonu."

Brady başını olmaz dercesine salladı. "Granit Vadisi daha kestirme."

Lilah itiraz etmedi ancak ona bir bakış atmaktan da geri kalmadı.

"Bir sorun mu var?"

"Yok. Senin kontrol manyağı olmanla ilgili ne sorunun olabilir ki."

Brady gözlerini devirdi.

"Aslını istersen..." diye devam etti. "Bazı yerlerde, bu kontrollü halin oldukça seksi geliyor."

Bir kez daha Brady'nin bakışları yoldan ayrıldı. "Hangi yerlerde?"

"Mesela yatakta." Parmağındaki erimiş peyniri emdi.

Yavaşça.

"Lilah." Brady'nin sesi boğuk çıkıyordu.

"Evet?" Bir başka parmağı ağzına götürdü.

"Yapma."

Parmağı emmeye devam etti. "Ne yapmayayım?"

Hiç uyarı vermeksizin ve bir gözünü yolda tutarak Brady

hızla uzandı ve bileğini tuttu. "Bu yaptıklarının bir karşılığı olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Umarım olur."

Brady yumuşak bir sesle güldü ve son peynir bulaşmış parmağını sıcak, ıslak ağzıyla emdi.

Lilah'nın gözleri kapandığında ve hafifçe inlediğinde onu parmağını ısırarak kendine getirdi. "Daha sonra dediysem, daha sonra olacak demektir." Gülümseyerek elini bıraktı ve dikkatini yola verdi.

Bir süre sessizce yol aldılar. Pırıltı arkada uyuyor, hatta horluyordu. Brady sessizlikten keyif alıyordu. Lilah düşünük belli, taşlanmış kot pantolon giyyordu ve ne zaman radyo kanalını değiştirmek için eğilse Brady'ye pürüzsüz teninin güzel bir manzarasını sunuyordu. Brady sadece ucundan yakalayabildiği o inanılmaz tatlı iki gamzeyi yakından keşfetmek istiyordu.

İçlerini diliyle doldurmak istiyordu.

Ve o kalçalar... Ellerini onlarla doldurup-

"Banketlere gireceksin, Brady."

Kahretsin. Direksiyonu çevirdi. "Dikkatimi dağıtıp durmasaydım..."

"Dikkatini mi dağıtıyorum?" Brady'ye doğru döndü ve bir bacağına altına alarak oturdu. Gülümsüyordu. Gömleği hafifçe açılınca bir göğsünün kıvrımı ve bebek mavisi ipek göründü. Hediye ettiği gecelik. Masum görünmeye çalışarak, "Nasıl dikkatini dağıtabilirim? Sadece burada oturuyorum," dedi Lilah.

Brady onu, "Kenara çekerim," diye uyardı.

"Hayır," dedi ahlaksız bir gülümsemeyle. "Yapacağını sanmıyorum." Elini Brady'nin bacaklarının arasına götürdü, kotunun altından onu buldu ve okşadı.

Brady neredeyse tekrar banketlere giriyordu. Şanslıydılar. Çünkü dar iki yönlü otoban ıssızdı. Arabayı öyle hızlı kenara çekti ki ikisi de frenin etkisiyle öne savruldu, sonra emniyet kemeri tarafından sertçe geriye çekildiler.

Pırıltı arka koltuğa geri çıkmaya çalışıyordu.

Brady kemerini çözüp de onu vitesin üzerinden geçirip kucağına oturtmadan önce Lilah sadece "Ne-" diye bilmişti.

Bir saniye sonra Brady'nin dudakları dudaklarında, eli iç çamaşırının içindeydi ve Lilah da daha fazlası için inliyordu. Brady uzun dakikalar boyunca onu hem eliyle hem de dudaklarıyla okşamaya devam etti. Lilah bir yandan kalçalarını sallıyor, bir yandan da nefes almaya çalışıyordu.

"Ah, tanrım." Bedeni büküldü. "Lütfen..." Soluk soluğaydı. Başını arkaya atmış, gözlerini kapamıştı. Brady'nin gördüğü en güzel şeydi. "Benim için gel," diye fısıldadı kadının kulağına. Onu deli edecek şekilde parmaklarını hareket ettirdi. Lilah nefesi tuttu, sonra Brady'nin adını haykırdı.

Ve geldi. Patlayıp Brady'nin kolları arasında titredi. Dünyaya geri dönerken Brady onu göğsüne yasladı ve yüzünü saçlarının arasına gömerek ona sarıldı. Lilah için bu kucaklamaydı.

Brady içinse mantığına tekrar kavuşma.

Onu kollarının arasında tutmak bir şekilde hayatındaki en mantıklı şeydi.

Lilah bir kasını bile oynatmaya güç kazanamamışken bir yerlerden telefonunun çaldığı duyuldu. Kafasını kaldırıp Brady'ye baktı. Saçları karmakarışık, yüzü kızarık, dudakları şişti. "Kulaklarım çınılıyor."

"Cep telefonun."

Tapılası ve göz kamaştırıcı bir şekilde şaşkın görünüyordu. "Ah. Tahmin etmeliydim." Telefonu eliyle bulmaya çalıştı ve sonunda başardı. "Alo? Evet, bayan. Hava kararmadan orada oluruz." Başını uzatıp pencereden dışarı baktı.

Akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Gözleri Brady'nin kotuna baskı yapan ereksiyonuna takıldı. Brady'nin gözlerine yükselen bakışları özür diler gibiydi.

Brady onu yolcu koltuğuna geri bırakıp yola çıkmadan önce vitesi bire taktı.

"Üzgünüm," dedi Lilah. "Sana borçlandım."

Brady bu sözlerin kulağa geliş şeklinden hoşlansa da bunun pantolonunun darlığına bir faydası olmadı. Ona dokunmamalıydı ancak kendine engel olamamıştı. Lilah gördüğü en seksi, en ateşli kadındı ve onun zevke gelişini izlemek Brady'nin yeni bağımlılığı haline gelmişti.

"Oraya varmadan önce bu durumu halletmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?" Lilah uzandı, pantolonunun üzerinden onu okşadı. Brady inlerken, "Sonra," diyebilirdi.

"Hep sonra diyorsun."

"Endişelenme, hepsinin hesabını tutuyorum."

On beş dakika sonra, tam güneş batarken çiftliğe vardılar. Yaşlı çift yıllar önce asıl çiftlik işlerini çocuklarına, sonra da torunlarına devretmişlerdi. Leo Johnson iri bir adamdı ama evin patronunun, karısı Ellen olduğu belliydi. Brady'ye bir bakış atması kalemle çizilmiş kaşlarından birini kaldırmasına yetmişti. "Dr. Ölüm! Tathım..." dedi kocasına. "Bak, bu Dr. Ölüm! Hakkınızda çıkan haberleri okuduk."

Brady teşekkür etmekten başka ne diyeceğini bilememişti. Lilah'ya bakınca onu sırtırtırken yakaladı. Kızmak istediye de Lilah'nm neşesi her zaman olduğu gibi içine işlemişti.

Ellen onları bulduğu üç evsiz köpekle tanıştırdı. Herbiri Collie cinsiydi ve büyük ihtimalle kardeşlerdi. Bakımsız kalmışlardı, ilgi için ölüyorlardı. Hemen Pırlıltı ile arkadaş oldular.

Köpekleri arabaya yükleyene kadar Ellen sofrayı kurmuş, yemek yemeden gitmelerine izin vermeyeceğini söyledi.

Sofra duasını Leo yaptı ve tanrıya verdiği yemekler, ev, çiftlik, çiftlikteki her bir hayvan ve çocukları, sonra çocuklarının çocukları, sonra da son elli yılını birlikte geçirdiği harika kadın için şükretti. Brady uyuklamak üzereydi, tam gözleri kapanıyordu ki adam bu gece misafir ettikleri yeni çift için teşekkür ederek duayı bitirdi.

Brady başını çevirdi ve Lilah'nın kocaman açılmış gözleriyle karşılaştı. Lilah sadece dudaklarını oynatarak, "Çift mi?" diye sordu. Dehşete düşmüş hali karşısında Brady neredeyse kahkaha atacaktı.

Leo gülümsedi. "Üzgünüm, ilişkinizin yeni olduğu belli," dedi.

"Evet," dedi Ellen. "Sürekli bakıyorsunuz ve ellerinizi birbirinizin üzerinden alamıyorsunuz."

Brady aşağı bakınca gerçekten de Lilah ile dip dibe oturduklarını fark etti. Üstelik kolunu da kadının sandalyesinin arkasına atmış parmaklarıyla omzuna boş şekiller çiziyordu. Parmakları dondu kaldı.

Ellen, Brady'nin tattığı en leziz patates püresini ve rostoyu uzatırken, "Ne kadar oldu?" diye sordu. "Demek istediğim çok yeni olduğu kesin." Gizli bir gülümseme gönderdi kocasına. "Dr. Ölüm makalesinde bahsedilmediğine göre. Yoksa dedikoduları duyardık."

"In..." Lilah rahatsız görünüyordu. "Şey, dürüst olmak gerekirse, biz aslında..."

Brady masanın altından uzanıp bacağına sıkı. Neden araya girdiğini kendisi de bilmiyordu. Belki de Lilah arabada insafsızca üzerine geldiği için kadına bir ceza vermek istiyordu. "Utangaç olma, hayatım."

Lilah ona endişeyle baktı. Aklını kaybettiğini düşünüyor olmalıydı.

Ve kaybetmişti de. Tanıştıkları gün.

Ellen coşkuyla ellerini çırparak, "Ah, bize tüm hikâyeyi anlatın," dedi. "Gerçek aşk hikâyelerine bayılırım."

Brady, Lilah'ya gülümsedi. "Sen başla, bir tanem. Sen daha güzel anlatıyorsun."

Lilah'nın gözleri kısıldı. Patates dolu çatalı havada kalmıştı. O çatalı Brady'nin yüzüne fırlatmak istiyormuş gibi bakıyordu. "Şey, sevgilim..." dedi. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Ellen hevesle gülümsüyordu. “Tabii ki en başından!”

Lilah kadına baktı ve tereddüt etti. Brady’nin canına okumak istiyor olabilirdi fakat kadını da kırmak istemediği belliydi. Sonunda, “Kasabadaki güzellik merkezinde tanıştık,” dedi.

Brady kendinden emin bir şekilde, hatta kendisiyle gurur duyarak gülümsüyordu -bu cümleyi duyana dek.

“Evet,” diye devam etti. “Brady haftalık temizlik seansı için gelmişti.” Sır verecekmiş gibi Ellen’a doğru eğildi ama sesi tüm eyaletten duyulabilecek kadar yüksekti. “Çok kıllı, gördüğünüz gibi.”

Brady ağzın attığı bezelye tanelerini öksürdü.

“Ağda mı, lazer mi?” diye sordu Ellen. “Damadım her ay Brezilya ağdası yaptırır.”

“Brady de öyle,” dedi Lilah. Uzandı ve hâlâ öksüren Brady’nin sırtına vurdu. “İyi misin, bebeğim?” Tatlılıkla gülümsedikten sonra haftalardır yemek yüzü görmemiş gibi kaşığını doldurmaya başladı. “Ah, Bayan Johnson, bunların hepsi çok lezzetli!”

Brady sonunda toparlanabildi. “Lilah da iyi yemek yapar, Ellen. Aslında olağanüstü bir aşçıdır. Mükemmel lezzette tatlılar yapar.”

Bembeyaz kesilme sırası Lilah’daydı. Ocağı kullandığı tek zaman hazır yemekleri ısıttığı zamandı.

“Ah, ne hoş!” diye haykırdı Ellen.

“Keşke onu iş üzerinde görebilseniz,” dedi Brady. “Onunki doğuştan gelen bir yetenek; doğaçlamayla ortaya neler çıkarıyor bir bilseniz.”

Lilah bir şey diyemeden Ellen araya girdi. “Ah, bu

muhteşem bir özellik. Belki de bizim için bir şeyler yapabilirsin,” dedi umutla. “Mutfakta malzeme bol.”

Lilah panik içinde Brady’ye baktı. Sonra bakışları bunu-sana-ödeceğim bakışına döndü.

Sorun değildi. Brezilya ağdasından sonra her şeyle başa çıkabilirdi. Brady gülümseyerek arkasına yaslandı, *en iyi performansını sergile* dercesine Lilah’ya baktı. Karşılığında Lilah’dan seni-perişan-edeceğim diyen bakışlar kazandı.

Brady’ye göre hava hoştu. Lilah onu her gün perişan etse de zaten sesini çıkarmazdı. Onunla, yatakta, üstünde, altında... Perişan olmaya hazırdı. Nerede, ne zaman isterse.

Bir süre sonra Lilah, Johnson'ların koridorun sonundaki ufacık, daracık, karmakarışık banyosuna kaçıp aynada kendine baktı. Gözleri parlıyordu, yanakları da kıpkırmızıydı. Etki altındaymış gibi görünüyordu.

Öyleydi.

Şehvetin etkisi altındaydı. Onu bu hale getiren kahrolası Brady'ydi Çok fazla hissetmesini sağlıyordu. Şey gibi hissediyordu...

Canlı. Bu adam ona yaşadığını hissettiriyordu.

Kapı açıldığında hâlâ aynada kendine bakıyordu. Büyük, sıcak, kaslı bir beden onu hafifçe ittirerek kendine yer açtı, böylece küçük alana sıkıştılar.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Lilah.

Brady'nin cevaben ona attığı bakış göğüs uçlarının gömleğinin içinde çakıl taşlarına dönmesine neden olmuştu. Brady uzanıp kapıyı kilitledi.

Klik.

Ses Lilah'nın hızlanan kalp atışlarının üstünde yankılandı. Aynadan arkasındaki adama bakıyor, başını iki yana sallıyordu. "Brady-"

Brady sakın bir sesle, "Lilah," diye sözünü kesti. Li-

Lilah'ı önündeki lavaboya bastırdı. Kalçalarının iki yanından mermeri kavrayıp onu kapana kısırdı. "Brezilya ağ-dası ha?" Derin sesi kulağa hırıltı gibi geliyordu. Lilah bu ses tonunu sadece ikisi de çıplakken ve Brady kulağına onun yüzünü kızaracak erotik, cömert sözler fısıldarken duymuştu.

"Şey, bu utanılacak bir şey değil sonuçta."

Brady kendini onun arkasına bastırdı. Sertleşmişti.

Lilah gülerek, "Ah, hayır," dedi. Ona sürtünmeyi de ihmal etmemişti. Hareketiyle Brady'nin tıslamasına neden oldu. Lilah'nın da nefesi kesildi ve sıırıslıkam oldu. "Yapamayız."

Brady, onun içini biliyormuş gibi aynadan yavaşça gülümsedi.

Ah, hayır. Ona o bakışlarla bakıyor, sert çocuk gülümsemesiyle gülümsüyor diye eriyip gidemezdi. "Gitmen gerekiyor," diye fısıldadı. Dirseğiyle onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Kışt!"

Brady gülmeye inleme arası bir ses çıkardı. "Gidemem."

"Nedenmiş?"

Lilah'nın elini tutup arkasına götürerek pantolonunun ağ kısmını kavramasını sağladı.

"Aman Tanrım!" Ama parmakları çoktan Brady'yi okşamaya başlamıştı. Yaramaz parmaklar.

Brady onun saçlarını kenara çekip boynunu dişledi. Hassas tenine karşı, "Elimden bir şey gelmiyor," diye mırıldandı. "Üzerimde böyle bir etkin var."

Lilah'nın gözleri kapandı ve aç, korkutucu derecede muhtaç bir inleyiş döküldü dudaklarından. Sesi engelle-

yemeyeceği kadar yüksek çıkıyordu, elleriyle ağzını kapamak zorunda kaldı.

"Hımm," dedi kulağının arkasından. "Bu sesi sevdim." Elleri kalçalarından yukarı, bluzunun altına kaydı.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı bilmiyorsan yanlış yapıyorum demektir."

Ah, biliyordu tabii ki. Gerçek şu ki Brady ne istese yapardı ve ikisi de bu gerçeğin farkındaydı. Keskin ve değer biçen bakışları, sert ama türlü zevkler vaat eden dudakları, yaydığı onca testosteronla kasabaya geldiğinden beri Lilah'nın hain bedeni söz dinleliyordu. Brady'nin dili kulağına dokununca yere yığılmamak için tezgâha dayandı. "Ah Tanrım."

"Bana birkaç dakika verirsen, 'Ah, Brady!' diyor olacaksın." Parmakları hafif dokunuşlarla kollarında gezindi, sonra bileklerini kavrayarak lavabonun tezgâhına dayadı. Sözle söylemese de ellerini orada tutmasını istediği belliydi. Lilah kıvrandı, kalçalarını onun sertliğine sürttü. "Kıpırdama!" diye emir verdi kulağına.

Lilah titredi. Küçük bir orgazm yaşamış olması bile muhtemeldi. Brady onu sert mermerle daha da sert vücudu arasına hapsetmiş olmasaydı kemiksiz bir et yığını olarak yere yığılırdı.

Brady'nin elleri bluzunun altına girdi ve kaburga kemiklerine kadar çıktı. Göğüslerinin hemen altında durmuştu.

Lilah nefesini tuttuysa da sessizliğini koruyamadı. "Dokun bana!"

Brady, onun bluzunu yukarı sıyırıp sutyenini de aşağı çekti. Göğüslerini avuçlarken aynadan Lilah'nın tepkisi-

ni izliyordu. Sonra yetenekli ellerinden biri yavaşça göbeğinden aşağı kaydı ve pantolonunun içinde kayboldu. "Ah tanrım!" Kulağındaki nefesi sıcacıktı. "Benim için hazırsın."

Lilah onu gördüğü ilk andan beri onun için hazırды ve yakın zamanda bu durumun değişeceğini de sanmıyordu.

Elleri kadının kalçalarına gitti ve Lilah daha aldığı nefesi veremedi pantolonunu aşağı indiriverdi. Aldığı bebek mavisi tanga'nın görüntüsü karşısında kulağına hafif bir sesle inledi. Brady arkasında tamamen giyinikken önünde böylesine sergilenmek ve onun kendisine dokunduğunu izlemek heyecan vericiydi.

"Ben-" Hızlı bir çekişle iç çamaşırını yırtınca nefesini tuttu.

"Sana yenisini alırım. Kahretsin, sana tüm Victoria's Secret mağazasını alırım," diye söz verdi. Sesi boğuktu. Elini bacaklarının arasına uzattığında kulağına neredeyse hırıltı gibi geliyordu. "Sana doyamıyorum, hiçbir şey yeterli gelmiyor."

Aynada gözleri buluştu. Brady'nin bakışlarında oyunculuk yoktu, karanlıktı ve tehlikeli duygularla doluydu. Tehlikeliydi çünkü artık Lilah'nın sadece belli bölgeleri sızlamıyordu. Kalbine de anlatılmaz bir acı saplanmıştı. Kollarında döndü, ellerini adamın gömleğinin içine sokup dudaklarını birleştirdi. Öpüşmeleri ateşli ve talepkardı. Parmakları içine girdiği an dili de Lilah'nınkiyle buluştu. Lilah'nın ayak parmakları kıvrılmaya başlamıştı ki Brady geri çekildi. Lilah'yı arzudan titrer, sızlanır bir şekilde bıraktı.

"Daha sonra," diye mırıldandı ama kadını kucaklamaya devam ediyordu.

Lilah nefes nefese başını Brady'nin göğsüne gömdü. "Sonralardan nefret ediyorum." Birkaç dakika sonra üstünü başını toparlıyordu. İç çamaşırı olmadan kotunu giydi. Tanrım. Tekrar Brady'nin göğsüne yığıldı. Yanağının altında onun güçlü, düzenli kalp atışlarını hissedebiliyordu. Normalden biraz hızlı atıyordu. Başını kaldırarak gergince gülümsedi. "Seni ele geçiriyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Bana sahipsin." Sesi tüm bedenini ipeksi bir dokunuş gibi okşadı.

Bu şaşırtıcı yorumla beraber Brady kapının kilidini açtı ve Lilah'ı lavaboya yaslanmış, göğüs uçları çimleri biçecek kadar sert bir halde bırakıp gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Brady. Bir saat sonra sonunda eve dönüş yoluna çıkabilmişlerdi.

Dört köpek arka koltukta birbirlerine sarılmış bir halde uyuyorlardı. Dışarısı karanlıktı ve hava soğuktu. Jipin içiyse sıcacıktı. Tepe lambasının ışığı altında Lilah kıpır kıpırdı, Brady'yi deli ediyordu. Süveterini çıkardı.

"Sadece rahat etmeye çalışıyorum," dedi. "Önümde uzun bir gece var. Döndüğümüzde saatlerce çalışmam gerekecek. Yarın kimya vizem var."

"Keşke bana söylemiş olsaydın." Brady ona baktı. "Senin için çiftliğe gider köpekleri alırdım. Ve üzerindeki çok açık."

Lilah tişörtüne bakıp güldü. "Bu üzerime oldukça bol

gelen bir erkek tişörtü ve ellerini altına soktuğun için senin de çok iyi bildiğin gibi altında sutyenim var. Bir konda endişeleneceksen pantolonumun altında çıplak olduğum gerçeğine odaklanabilirsin.”

Brady’nin bir uzvu pantolonunun içinde canlandı.

“Ve çıplaklığımın sorumlusu da sensin.”

Doğruydı. Kanıtı olan iç çamaşırına ait minik mavi ipek parçalarını cebinde taşıyordu. Düşüncesi bile... Hayal kırıklığıyla inledi. “Sürekli çıplaklığını hatırlatmazsan minnettir olacağım.”

Lilah tekrar güldü. O gülüyordu ve Brady’nin tek düşünebildiği, onun bacaklarının arasına yerleşebilmektir. İç çamaşır giymediği yere. Hayır, hiç engel yoktu. Sadece sıcak ve ıslak teni vardı. Brady bir eliyle yüzünü ovuşturdu, aklına başka şeyler getirmeye çalıştı. Çarpım tablosu işe yarayabilirdi. *Yirmi kere yirmi-*

“Ceza yiyeceğiz,” dedi Lilah. Hız göstergesine bakıyordu. “Acelen mi var?”

Lilah neden acelesi olduğunu çok iyi biliyordu. Eve gidip onu tamamen çıplak bırakmak ve başladıkları şeyi bitirmek için acele ediyordu.

Lilah kollarında olduğunda tamamlanmış hissediyordu. Memnun hissediyordu ve memnuniyet onun çok nadir ulaştığı bir histi. Bu duyguları fazla kurcalamak istemiyordu çünkü Sunshine’ı ‘Ev’ olarak kabul etmeye başladığının yanı sıra burada bir gelecek hayal etmeye başladığını da kabul etmiş olacaktı. *Yirmi kere otuz-*

“Biraz gergin görünüyorsun,” dedi Lilah.

Evet, gergindi. Hem de nasıl gergindi. Çünkü Lilah’ı

eve ne kadar hızlı götürürse götürsün değişen bir şey olmayacaktı. Lilah'nın sınava çalışması sonra da yatıp dinlenmesi gerekiyordu. "Gerginim, evet. Çünkü saatlerdir sert bir haldeyim."

Lilah güldü. "Zavallı bebek."

Lilah'ya bağımlı hale geldiğini düşünmeye başlamıştı. Hayatında vahşi dönemler olmuştu. Gençliğinde her deneyimi yaşamaya çalışmıştı; alkol, uyuşturucu, ne olursa. Şaşırtıcı ama o dönemde hiçbir şeye bağımlı hale gelmemişti. Şimdi ise küçük bir kadın onda bağımlılık yapabiliyordu.

Lilah'nın böyle bir problemi olmadığı belliydi. Orada gayet rahat oturuyor; ateşli, seksi bir bela gibi görünüyordu.

Peki Brady'yi bu kadar rahatsız eden şey neydi? Lilah her erkeğin hayallerindeki sevgiliydi. Cinsel zevkten başka bir şey istemiyordu. Bağlanmak yok...

Duygular yok.

Mükemmel.

Ama öyle değildi. Mükemmele yakın bile değildi.

Gecenin karanlığında Sunshine'a doğru yol alırlarken Lilah dönüp sürücüsüne baktı. Dağlar kara mürekkeple kondurulmuş gölgeler gibi yükseliyordu. Ay gökyüzünde yalnız yarım bir küre olarak parlıyor, Brady'nin yüzünü aydınlatıyordu. Brady sürüş moduna geçmişti. Yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu.

Lilah'nın ilgisini fark etmiş gibi yolcu koltuğuna bak-

ti. bakışları karşılaştınca ifadesi yumuşadı. "Uydurduğun tatlı dâhiceydi," dedi.

Dâhice bir fikirdi, Lilah da kabul ediyordu. Ellen'in mutfak tezgâhında yuvarlak krakerler gözüne çarpmıştı. Bir kutu Hershey çikolatasının yanında duruyordu. Lilah yağlı kâğıt sermiş, krakerleri üzerine sıralamış, ortalarına çikolata parçacıkları koymuştu. Sonra eserini fırına verdi. Çikolatalar hafifçe eriyinceye kadar bekletmiş, fırından çıkarınca üzerlerine birer jelibon kondurmuştu.

Markette satılanlardan daha güzel olmuştu.

"Bahse girerim hiçbirisi tezgâhın üzerindeki ıvır zıvırı kullandığını anlamamıştır."

"Hey, o ıvır zıvır dediklerin çok hoşuna gitmiş gibi görünüyor. En azından yirmisini sen mideye indirdin."

"Doğru." Brady arkasına yaslandı. Araba kullanırken rahattı, üstelik böyle basit bir işi yaparken bile sinir bozucu bir şekilde seksi görünmeyi başarabiliyordu.

"Sen de fena değildin," dedi Lilah. "Onlara harika bir aşçı olduğumu söylerken iyi oyun çıkardın. Ödeştik."

"Ah, hayır." Brady'nin sesi yumuşacıktı. Sıcacık bir bal gibi akıyordu dudaklarından. "Ödeşmiş falan değiliz."

Karanlık gecede, etraflarını çeviren vahşi doğanın içinde ve arkada onlarla beraber yolculuk eden dört tatlı köpek eşliğinde bu sözler, Lilah'yı titretti. "Sakin bana kin tuttuğunu söyleme."

Brady ona bir bakış attı. "Haftalık temizlik seansı? Brezilya ağdası?" Şeytani bir şekilde gülümsedi. "Evet. Kin tutuyorum denilebilir. Senin yerinde olsaydım endişelenmeye başlardım."

"Eminim uydurduğumu anlamışlardır. Şakalaştığımızı biliyorlardır." Alt dudağını ısırdı. Tamam, biraz abartmış olabilir. "Hem ya Brezilya ağdası diyecektim ya da süs köpeğine taşı tacına yakışacak bir saç şekli verdirmeye geldiğini söyleyecektim."

"Tanrım."

Lilah gülümsedi. "Sormam gerek; neden en başta, onlara çift olduğumuzu söyledin ki?"

"Çünkü gerçek olmasını istiyorlardı."

Lilah uzun süre ona baktı. "Yani hoş, nazik, yaşlı bir çiftte onların hayallerini bozmamak için yalan mı söyledin? Bu... Çok tatlı."

"Tatlıyımır."

Lilah kahkaha atınca Brady de sırıttı. "Tamam," diye kabul etti. "Tatlı sıfatının biraz farklı bir yorumu olabilirim ancak."

"Bilemiyorum," diye mırıldandı Lilah. Brady'nin onun için yaptığı küçük ama anlamlı şeyleri düşünüyordu. Arabasına çarpan bir kadını evine kadar bırakması, ona kahvaltı getirmesi, masada uyuyakalınca onu yatağına taşıması. Lilah'ya eşlik etmek için bu kadar yolu gitmesi... "Bence oldukça tatlı yöntemlerin var."

Sunshine'a varmaları gece yarısını bulmuştu. Brady, Lilah ile barınağa yürüdü ve o hayvanları yerleştirirken bekledi. Lilah esnemesini bastıramamasına ve yürüyen bir ölü gibi görünmesine rağmen her bir köpek ile tek tek ilgilendi; yeni yerlerine alıştıklarından, ihtiyaçları olan her şeyin yanlarında olduğundan emin oldu.

Brady onun şafak söktüğünden beri ayakta olduğunu biliyordu. Araya girerek yardım etmeye çalıştı, kalbinde anlamsız bir acı vardı. Acıya alışmaya başlamıştı, konu Lilah olunca kalbi söz dinlemiyordu.

İşleri bitince Lilah, "Sorun ne?" diye sordu.

Brady onu rahatsız eden başka bir şey keşfetmişti. Lilah her durumda herkesin yardımına koşuyordu ama bunun karşılığını gördüğü söylenemezdi. İnsanlar Lilah'ı sevmiyor, yardım etmek istemiyor değildi. Herkes Lilah'ı seviyordu. Herkes ona yardım etmek istiyordu.

Ama Lilah hiçbirine izin vermiyordu. Brady'nin gördüğü en bağımsız, en güçlü, en seksi kadındı. Kulübeye doğru giderlerken, "Hiçbir şey," dedi Brady.

"İçeri gelip, ne bileyim, yatağımın altına falan bakmak ister misin? Ya da daha iyisi, yatağımın içine?"

Evet, Lilah'ı istiyordu. Hem de çok. Ama onu çınlı-çıplak soyup altına almak istediği kadar dinlenmesini de istiyordu. Lilah çok sıkı çalışıyordu ve kendini çok yoruyordu... "Üstünü örterim."

"Uyumayacağım ki."

"Yorucu bir gün oldu."

"Evet ama yarınki kimya vizesi, ortalamamın yarısını etkiliyor. Gaz lambasını yakayım." Döndü ve içeri girdi. Belli ki Brady'nin gideceğini düşünüyordu.

Brady gitmedi, bunun yerine Lilah'ı kavrayıp başını eğdi ve dudaklarını birleştirdi. Lilah da ona sarıldı. Tatl ve sıcacık bir öpücüktü ve bu her zamanki gibi Brady'ye yetmemişti. Kadını yavaşça kulübenin içine soktu. "Rahat edelim."

Lilah'nın gülümsemesini görünce bir kahkaha attı. "O türden bir rahatlıktan bahsetmiyorum. Çalışmana yardım edeceğim."

"Ne? Neden?"

"Çünkü yapabilirim."

"Hayvanların üreme fizyolojisi ile ilgili ne biliyorsun?"

"Kitap benim elimde olacak," dedi. "Her şeyi biliyor olacağım."

Lilah'nın gülümsemesi silindi. Gözlerindeki sıcaklık da kayboldu. "Kendim çalışabilirim."

Brady başını bir yana yatırarak onu inceledi. "Şimdi ne oldu? Hangi hassas damara bastım?"

"Hiçbir şey olmadı. Ama bunu kendi başıma halledebilirim."

Bu Brady'nin sorusunun cevabı değildi ve ikisi de bunun farkındaydı. "Elbette kendi başına halledebilirsin. Ama neden başkasından yardım kabul etmiyorsun? Ah..." Lilah buna da cevap vermeyince devam etti. "Anladım. Yardım istemiyorsun."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Lilah için arada büyük fark vardı, Brady anlayabiliyordu. "Herkes ara sıra yardıma ihtiyaç duyar, Lilah. Anlaşılan sen hariç çünkü sen asla zayıflık göstermezsin, değil mi? Yardımımı kabul etmeyerek beni de hayatındaki diğer erkeklerle bir tutuyorsun. Erkeklerle iyi vakit geçirirsin, diğer her şey gibi onlarla da ilgilenirsin ama karşılığını istemezsin. Çünkü kimse seninle ilgilenmemeli."

"Bu... Aptalca."

“Geçici olabilirim, Lilah ama aptal değilim. Ve baktığın hayvanlardan biri de değilim.” Lilah’ı kitaplarının serili olduğu mutfak masasına doğru itti. “Otur! Profesörünüz bu dersi geçmeniz için elinden geleni yapacak.”

“Brady!”

“Proseför Brady diyeceksin.”

Lilah bir kaşını kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. Savunmacı tavırları kaybolmuştu fakat henüz pes etmeye de hazır değildi. “Yani bu bir çeşit cinsel fantezi gibi mi olacak? Yaramaz öğrenci A alabilmek için öğretmene hizmet mi edecek?”

“Hımm, bu fikri sevdim.” Lilah’ı sandalyelerden birine ittirdi. “O kısma da geleceğiz. Şimdi şu kitabı eline al, kadın. Edepsiz öğrencilere ne ceza verdiğimi bilmek istemezsin.”

Üç saat ve bol kafein takviyesinden sonra Lilah uyuyan Pırıltı'nın ve Patron'un yanından geçerek kendini yatağa attı. Hareket edecek hali kalmamış olsa da Brady'nin üstüne atlamaya hazırdı.

Brady, "Kısraklarda hangi tür rahim bulunur?" diye sordu. Onu mutfaktan yatağa kadar takip etmişti. Yatağın ayakucunda duruyor, profesör tavrıyla Lilah'yı izliyordu.

Lilah onu soymak, her yerinde, lolipop gibi dilini gezdirmek istiyordu ama o sadece alacağı cevaplarla ilgileniyordu.

Brady onun ayağını dürttü. "Lilah."

"İki parçalı, efendim." Ukala bir selam vermeyi de ihmal etmemişti.

"Doğru." Lilah'nın ders notlarını incelerken başını salladı. "Biraz daha. Şimdi, kimyasal olarak FSH'ı nasıl tanımlarsınız?"

"Bir proteindir."

"Bir proteindir, efendim' demek istedin herhalde?"

Lilah gözlerini devirince Brady sayfaları çevirmeye devam etti. "Bir oosit pek çok hücreden oluşur ama anturum içermez," dedi.

Brady kazağını çıkarmış ince bir gömlekle kalmıştı.

Altında Lilah'nın sayamayacağı kadar çok cebi olan kar-
go pantolonu vardı. Tam yemelik görünüyordu.

"Öğrencimin biraz teşvike ihtiyacı olduğunu görüyo-
rum." Brady yatağa çıkıp Lilah'nın üzerine tırmandı. Di-
ziyle bacaklarını araladı. "Oosit diyorduk?"

"Sekonder folikül..." Brady kollarını başının iki yanı-
na koyunca devamını getirememişti. Adamın yüzü birkaç
milim ötesindeydi.

"Peki, geniş getiren hayvanlardaki rahmin içindeki en-
dometriyumun koryon ile kenetlenmesini sağlayan yapı
nedir?" diye sordu. Yavaşça kıyafetlerini çıkarıyor, açığa
çıkan teni öpücüklere boğuyordu. Lilah'nın aklı bomboş-
tu.

Konuşmayınca Brady kafasını kaldırdı, bakışlarından
yoğun bir konsantrasyon okunuyordu. "Lilah?.."

"İlil..." Hatırlayamıyordu. Suçu profesörün bu kadar
seksi olmasına atıyordu. "Ben-" Brady bir göğüs ucunu
ağızına alınca inledi, cümlesi yarım kaldı. Kafasını topar-
lamaya çalışıyordu ama nafile. "Ben- Tanrım, Brady!"

Brady diğer göğsüne geçti ve bir elini bacaklarının bir-
leştiği noktaya kaydırды. Nefesi kesildi ve erkeksi mem-
nuniyeti belirten bir ses döküldü dudaklarından.

"Brady?"

"Hişt!" Sesi boğuktu. "Yardımcı olabilecek bir şey bi-
liyorum." Yer değiştirdi, karnını öperek aşağı ilerlemeye
başladı. Kalçalarını, bacaklarını... Ve bacaklarının arasını
öptü. Çenesini bacağının içine sürterek, "Bu," dedi. "Bir
de bu." Dilini kullanmaya başladığında Lilah soruyu bile
hatırlamıyordu.

"Ah, lütfen," diye fısıldadı Lilah.

Ve Brady başardı. Şaşırtıcı denecek kadar kısa zaman-

da Lilah'nın haykırmasını, sürpriz rahatlamının etkisiyle titremesini sağlamıştı. Lilah kendine gelebildiğinde Brady'yi üzerine eğilmiş, saçlarını okşarken buldu. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Tamam," dedi. "Buna ihtiyacım vardı." Brady'yi sırt üstü çevirdi. Adamın kıyafetlerini çıkardı ve üstüne tırmandı. "Size gelince Profesör Çokbilmiş. Yalvarma sırası sizde."

"Ben yalvarmam."

"Öyle mi?" Lilah boğazıyla başladı. Her milimini tadarak yavaşça aşağıya doğru bir yol izledi. Sık sık özel bölgeleri ısırmak için durdu. Karın kaslarına vardığında adı adamın dudaklarından bir arzu, bir tehdit içeren inle-yişlerle dökülüyordu.

Ama yalvarmamıştı. Henüz. Kendi gücünün sarhoşu olarak, Brady gibi bir adamı altında kıvrandırabilmenin zevkiyle daha da aşağılara ilerledi.

Sonunda onu ağzına aldığı anda, "Tanrım, Lilah!" diye haykırdığını duydu. "Tanrım, sakın durma."

Hani yalvarmazdın, diye düşündü hınzırca ve durmadı.

Uzun bir duştan ve yeni bir bardak kahveden sonra Lilah, Brady'ye gülümsedi. "Kotiledon."

"Ne?"

"Geviş getiren hayvanlarda koryonu rahmin içindeki endometriyuma bağlayan yapı. Yardım için teşekkürler. Kahramanımsın."

"Ben kimsenin kahramanı değilim." Açık perdelerden içeri şafağın ilk ışıkları dolarken kot pantolonunu giydi. Kaşları çatılmıştı.

Ya Lilah'yı zevk komasına soktuktan sonra iyi uyuyamamıştı ya da 'Kahraman' sözü yüzünden böyle davranıyordu. Lilah sebebin ikincisi olduğunu düşünüyordu. "Acelen mi var?"

"Gitmem gerek."

Evet. Sebep kesinlikle kahraman sözüydü. "Birden klostrofobin mi azdı?"

"Bu kulübe o kadar da küçük değil."

"Kastettiğim o değildi ve sen de bunu iyi biliyorsun."

Brady bu yorumu duymazdan geldi ve botlarını bağlamak için eğildi. "Bu sabaha ayarlanmış bir uçuşum var. Dell'i bir iş için Idaho Şelalelerine götürüyorum."

Lilah başını salladı. "Öyleyse git."

Brady'nin dudakları gerildi. Pırıltı için ısıklık çaldı. Köpek hemen ayağa fırlamış körlemesine sahibini takip etmeye başlamıştı. Lilah, Pırıltı ile ortak noktaları olduğunu anladı. O da bir adamdan gelecek bir sözle Brady'nin peşine düşmeye hazırды.

Brady kapıda durdu ve "Kahretsin!" diye mırıldandı. Geri döndü. Onun bakışlarına karşılık verirken Lilah yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Brady gözlerini kapadı. "Lanet olasıca ahmak!" dedi kendi kendine, sonra yatağa doğru ilerledi, Lilah'yı kaldırdı ve dudaklarına sıkı bir öpücük kondurdu. "Bugün için bol şans," dedi dudaklarına karşı.

Lilah, "Sana da," diye fısıldadı ama Brady çoktan gitmişti.

Brady dondurucu sabah ayazının altında yürüyordu. Pırıltı, onu, arkasından gölgesi gibi izliyordu. Bir ay henüz

dolmamıştı fakat Tony'yi arayıp en azından adını uçuş sırasına yazdırmalıydı. En kısa zamanda havalara geri dönmesi kendisi için en iyisi olacaktı.

Ancak yapamıyordu. Gitmeye hazır değildi.

Konu hem bu kadar basit, hem de bu kadar korkutucuydu.

"Hav!"

"Tamam, tamam." Kulübeden paçası tutuşmuş gibi alelacele ayrılmıştı ve şimdi tek düşünebildiği çıkarken Lilah'nın yüzündeki ifadeydi. Hayal kırıklığı ya da öfke yoktu. Geçmişindeki kadınlar her zamanki kaçış rutinini uyguladığında küserlerdi. Lilah ise ne üzülmüş ne de darılmıştı. Sadece hafif bir sesle dile getirilmiş şu iki kelime vardı. "Öyleyse git." Brady bu iki kelimede, verdiği tüm hasarı, onu nasıl kırdığını duymuştu.

Lilah, Brady'nin gidişini izlemeye hazırlıklıydı.

Tanrım, tam bir öküz gibi davranmıştı. Öyle ani döndü ki neredeyse Pırıltı'nın üzerine çıkacaktı.

"Hav!"

"Geri dönüyoruz. Nedenini sorma, ben de bilmiyorum." Brady hiçbir şeyden korkmazdı. Dünya üzerinde onun ödünü koparabilecek herhangi bir şey olduğundan da şüpheliydi. Yine de yürek parçalayıcı gözlere ve tanıdığı en cesur kalbe sahip hiçliğin ortasındaki bu kadın ödünü koparıyordu.

Kulübeyle barınakların arasındaki açıklığa bir kez daha girdiğinde Adam'ı arabasından inerken buldu. İki dumanı tüten bardak, bir de kasabadaki sağlıklı yiyecekler satan marketten alınmış büyük poşet taşıyordu.

"Sabahın erken saatinde burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Brady omuz silkti. Kendine bu soruyu yüzlerce kez sormuştu. Hâlâ cevabı bilmiyordu. "Sağlıklı yiyecekler sevmiyor."

"Yeni mi geliyorsun?" diye sordu. "Yoksa gidiyor musun?"

"İkisi de."

Adam'ın gözleri kısıldı. "Ona bulaşan adamlara genellikle iki seçenek sunarım; ölüm ya da koma."

Brady iç geçirdi. Adam onu uzun süre inceledi, sonra başını iki yana salladı. "Seni zavallı piç. Sen de diğerleri gibi ona tutuldun, değil mi?"

"Hayır, ben-"

Adam bir kaşını kaldırınca Brady gözlerini kapadı. Tutulmuştu.

Hem de fena tutulmuştu. Tamamen dibe batmıştı. Kulübe geri gitmesine gerek yoktu. Oraya geri gitmesi hiç iyi olmayacaktı. Kendi saçma, karışık duygularıyla suyu daha da bulandıracaktı. Adam'a tek söz etmeden döndü ve oradan uzaklaşmaya başladı.

"Ölüm ya da koma tehdidi işe yaradı mı?" diye bağırdı arkasından.

Doğrusu şu an ikisini de hoş karşılardı.

Altı saat sonra Dell işini bitirmişti ve Brady de Bell 47'nin rotasını Sunshine'a geri çevirmişti. Gezi iyi geçmişti, Belle Haven'a, Idaho Şelaleler bölgesinde iki yüz elli dönümlük bir çiftliğin hayvan bakım işlerini üstlendiren yeni bir sözleşme kazandırmıştı.

"Sadece bu gezi bile helikopteri yaptırmamıza değdi," dedi Dell.

Brady omuz silkti. "Ben gittikten sonra herhangi biriyle çalışabilirsiniz. İsterseniz Smittys'den bile hemen bir pilot bulabilirsiniz."

"Seni tercih ederiz."

"Bir de Adam'a sor istersen," dedi Brady alaycı bir sesle.

"Neden? Sabahın köründe senin şüpheli bir şekilde Lilah'nın kulübesinin yakınında dolaştığını ve uzun bir gece geçirmiş gibi göründüğünü fark etti diye mi?" Dell omuz silkti. "Kendisi şu sıralar hiç kadın yüzü görmüyor. Hal böyle olunca da çirkinleşebiliyor."

"Neyiz biz, on altı yaşında ergenler mi?"

"Öyle olsaydık seni çoktan ya ölüm ya da koma diye tehdit etmiş olurdu. Bu arada, sen hangisini seçtin? Ben her zaman ölüm derim."

"Ve buna rağmen buradasın."

Del sırtıttı. "Ne derler bilirsin, havlayan köpek ısırılmaz. Bizi biraz olsun hizaya sokmak için buralarda kalmalı-sın."

"Buralarda mı kalayım?"

"Ah, üzgünüm. Muhtemelen *kalmak* kelimesinin anlamını bilmiyordur. Buradan ayrılmaman anlamına geliyor. Bavulla yaşamayı bırakıp bir dolaba yerleşmen demek. İşte nasıl isimlendirmek istersen."

"Yapamam."

"Nedenmiş?"

Brady ona baktı. "İşte."

"Kalıcı şeylere alerjin olduğunu anlayabiliyorum," dedi Dell. "Fakat Adam da böyleydi ve işi yürütmeyi başardı. Arama kurtarma köpeklerini eğitirken ve toplarken

ülkenin her yerini geziyor ve yine de her defasında geri dönüyor. Olay bu. Sen de aynısını yapabilirsin.”

“Köpekleri mi eğiteyim?”

“Gezebilirsin, ukala. Gidip geri dönebilirsin.” Dell duraksadı. “Ortağımız olabilirsin.”

“Başkalarıyla iyi geçinemem.”

Dell güldü. “Yapma ya? Bende burada oturmuş neşeli halinin harikalar yaratacağını düşünüyordum.”

Brady nefesini bıraktı. “Düşüneceğim.”

“Düşün. Çünkü bizi geri çevirirsen kadın pilot işe almayı düşünüyorum. Kısa, dar bir üniforma giyecek ve beni ‘Size nasıl hizmet edebilirim, efendim?’ diye karşılayacak birini.”

Dört gün sonra Lilah kasabanın kenar mahallelerinden birindeydi. Bir çiftliğin sınırına, rakun bir anneyle yavrularını kurtarmaya gelmişti. Sıcaklık neredeyse yüz dereceydi ve Lilah terlemiş, yorgun ve kirliydi. Mevsim normallerinin üstünde sıcaklık bir yana iş kıyafetleri üzerindeydi. İş pantolonunu ve kollarını korumak için uzun kollu bluzunu giymişti. Uykusunu alamadığı için de oldukça yorgundu. Vizeleri bitmişti. Geçen birkaç gecedir onu uyutmayan başka bir şeydi.

Brady.

Aslında Brady'nin yokluğu demeliydi.

Kirliliğe gelirsek... Şey, kirlilik onun işinin bir parçasıydı. Onu buraya Dell göndermişti. Kümeslerden yumurtalarını yürüten rakunlardan bakan çiftlik sahibi Dell'i aramıştı. Dell de Lilah'yı.

Lilah sorunu anlıyordu. Rakunlar pasaklı, yaramaz

hayvanlardı ve bunun gibi çiftliklere musallat oluyorlardı. Kurtulmanın bir yolu da onları vurmaktı fakat Lilah bunun düşüncesinden bile nefret ediyordu. Dell ve Lilah'nın Lewiston'da üç bin dönüm ormanlık arazisi olan bir arkadaşları vardı. Kadın çeşitli vahşi yaratıkları oraya almayı sorun etmiyordu.

Jipinde kafesler hazırdı ve rakunların konserve kedi maması sevdiğini umuyordu. Yanında yem olarak bunu getirmişti. Jipinden inip ön kapıyı çaldı.

Cevap veren olmadı.

Dell aracılığıyla çiftçiden problemi çözmek için giriş izni vardı. Ambarın etrafını dolaştı, karşılıklı iki kapısı da açıktı. Bir kapıdan baktığında karşıyı görebiliyordu. Diğer tarafta atın üstünde bir adam gördü.

Büyük ihtimalle çiftlik sahibiydi.

İzinsiz girdiğini düşünmemesi için Lilah adama el sallayıp seslendi fakat güneş adamın gözüne geliyordu. Bu yüzden Lilah'yı göremedi. Üstelik adam yaşlıydı ve iyi duyamıyordu. Lilah ambara geri döndü ve çatıdaki hareketi görünce durdu.

Rakunların evini bulmuştu. Gizlenmiş büyük bir kafa ortaya çıktı, sonra üç küçük kafa daha annelerinininkinin yanına sıralandı.

Cep telefonu çaldı. "Ne var ne yok?" diye sordu Dell. "İş üstündeyim."

"Tamam, dikkatli ol. Newberry onları bulursa vurmaya kararlı. Anladığım kadarıyla dün mutfağına girmişler ve mutfağın altını üstüne getirmişler. Ona seni benim gönderdiğimi hatırlat ve rakunları seve seve götürebileceğini ilet. Çiftliğin sahibi yaşlı bir adam ve hiç çekinmeden öfkesini dışa vurabiliyor. Bu iş için seni aradım çünkü kom-

şuları, adamı hareket eden her şeyi vurmaktan yetkililere şikâyet etmekle tehdit ediyor.”

“Kendisi şu an at biniyor ama gitmeden evvel onunla konuşurum.” Lilah telefonu kapadı ve kafeslerden ikisini almak için jipine gitti. Ambarın içinde bulduğu portatif merdiveni kullanarak çatıya çıktı ve anneyle yüz yüze gelince dengesini sağlamaya çalıştı.

Anne onu dişlerini göstererek karşılamıştı.

Lilah onu görmezden gelip tuzakları kurdu. Kurum uzun zamanını almıştı çünkü hırlayan, homurdanan anneden kaçmak için gerileyip durmuştu. Kızgın aile reisine, “Birkaç gün sonra bana teşekkür ediyor olacaksın,” diye söz verdi. “Sizin iyiliğiniz için-”

Av tüfeği başının üzerinde patladı ve Lilah’ı şoka soktu. Zorlukla çatının kirisine tutundu. “Ne-”

Newberry, “Kahrolası rakunlar!” diye bağırdı. Güneşin altında geçirdiği zamandan sonra karanlık ambarın içinde ateş ettiği yeri iyi göremiyordu ve çok sinirliydi.

Lilah, “Dur!” diye haykırdı.

Ama adam çoktan tetiği çekmişti ve bu kez fişek sağında bir yere isabet etti. O kadar yakından geçmişti ki geçerken saldığı saçını havalandırmıştı. Kendini kirisin üzerine attı. Karın üstü yatıyordu ve hareketiyle cebinin içindekilerin döküldüğünü hissetti. Anahtarları. Telefonu. Küfür kavanozu için sakladığı bir dolar. Para yavaşça yere doğru süzülürken Lilah nefes almaya çalıştı. Açık kapının ilerisinde Newberry’i görebiliyordu. Adam atın üzerindeydi. Kapıya daha da yaklaşarak tüfeğini kaldırdı.

Lilah’nın hareketini fark etmişti, rakunların yukarıda olduğunu biliyordu ve nişan aldı.

Lilah’nın da çatıda, namlunun ucunda olması talihsiz-

lıktı. Gözünü bile kırpamadan tüfek bir kez daha patladı ve Lilah darbeyi vücudunda hissetti.

Kolunu ateşler sardı.

Kirişin üzerinde zar zor yerini koruyarak aşağı baktı. Neredeyse altı metre yükseklikteydi. Birden yer gözünün önünde dönmeye başlamıştı. Nal sesleri duydu, Newberry'nin uzaklaştığını anladı. "Bekle!" diye seslenmeye çalıştı fakat adam onu duymadı. Merdivene uzandı ama merdiven yere düşünce temiz hava almaya çalıştı. Yalnızdı, yere inemiyordu ve cep telefonuna ulaşamazdı. Alnında biriken terler gözlerine kadar inmişti, gözlerini kırıştırdı.

Rakunlar bile onu terk etmişti. Sımsıkı yapıştığı kirişin alnını dayadı. "Sakin bayılma," dedi kendi kendine. Düşüşün vurulmaktan daha kötü olacağını biliyordu. "Sadece gözlerini açık tut."

Ama çok zordu...

Kendine geldiğinde erkek sesleri duydu ve başını kaldırmaya çalıştı. Ya halüsinasyon görmeye başlamıştı ya da kapının önünde duran iki uzun, heybetli figür gerçekten de Dell ve Brady'ydı. Ona sesleniyorlardı.

"Neden telefona cevap vermiyor, bilmiyorum!" Konuşan Dell'di. "Jipi dışarıda fakat Newberry onu görmemiş."

"Cevap vermemesinin nedeni bu olmalı." Brady eğilmiş parçalanan telefonuna bakıyordu.

Lilah ağzını açıp onun adını söylemeye hazırlanıyordu ki Brady başını kaldırdı ve bakışları hemen Lilah'nın üstüne odaklandı.

"Selam," dedi Lilah. Bu karga gibi çıkan ses kendisinin miydi?

Brady kalktı ve ona doğru ilerledi. "İyi misin?" Brady'nin sesi sakın çıkıyordu. Lilah onun sakınlığından güç aldı.

"Sa-sanırım vuruldum."

Brady düşen merdivene varmıştı. Merdiveni kolayca kaldırdı. "Nasıl..." Sustu. Merdivene bulaşan kanları görmüştü.

"Ne oldu?" Dell de ona doğru ilerliyordu.

"Kan. Galiba Lilah'nın kanı." Brady'nin bakışları üzerinden hiç ayrılmıyordu. "Dayan, Lilah," dedi merdivene hızla, kıvrak bir şekilde tırmanırken. "Beni duyuyor musun?"

Lilah cevap veremedi çünkü titremekle meşguldü. Şaşırtıcı bir şekilde hem üşüyor hem de terliyordu. Üstelik biri kolunu ocak demiriyle közlüyordu sanki.

"Lilah. Hemen gözlerini açıyorsun."

Ah. Ah, evet, sorun da buydu. Hâlâ kirisin üzerindeydi, tutunmaya çalışıyordu.

"Lilah, dayan. Sakın bırakmaya cüret edeyim deme," dedi Brady.

Lilah hareket ettiğinin o an farkına vardı. Kiriş altında sallanıyor ve titriyordu. Ve şu işe bak, elleri kayıyordu.

Brady birden yanında bitivermişti. Bir kolunu beline sardı ve onu kendine çekti. İkisinin de dengesini sağlar-ken boştaki eli Lilah'nın vücudunda geziniyordu. Koluna varınca Lilah haykırdı, Brady'nin ifadesi sertleşti.

Dell, "Durumu nasıl?" diye seslendi.

"Vurulmuş ve şoka giriyor."

"Ne?"

Ah, şu işe bak, diye düşündü Lilah. Koluna bakıyordu.

Kolu kanıyordu ve her yerde kan vardı. "Bay Newberry rakunlara ateş ediyordu. Kazayla oldu."

Brady yüzünü kavradı ve kolunu görmemesi için başını yukarı kaldırdı. "Başka bir yerinden vuruldun mu?" Cevap beklemeden elleri bedeninde dolaştı.

"Ah!" dedi Lilah zayıf bir sesle.

"Daha sonra öperim geçer," diye söz verdi Brady. "Gidelim."

Lilah kırıışı tutmayı bıraktı ve sağlam kolunu Brady'nin omzuna doladı, yüzünü adamın boynuna gömdü. Brady bir kolunu sıkıca ona dolamış, diğeriyle merdiveni tutmuş halde ikisini de aşağı indirirken Lilah'nın görüşü bulanıklaşıyordu. Ayakları yere bastığı an Brady diğer kolunu dizlerinin altından geçirerek onu kucığına aldı ve ambar-
dan çıkararak Dell'in arabasına taşıdı.

Lilah, "Bir de kahraman değilim diyordun," diye mırıldandı.

Brady, onun bluzunun kolunu yırtarken kısık, pürüzlü bir sesle güldü. "Tanrım!" Kendi gömleğinden de bir parça yırttı ve onu kanı durdurmak için kullandı.

Dell, Lilah'nın saçlarını okşuyordu. "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Mermi hâlâ içerde."

"Of!"

Lilah, Brady'nin artık çıplak olan göğsünü acısını dindirmek için kullanıyordu. Ağrı kesiciler kadar iyiydi. Kasların güzelliği karşısında gülümsedi. Hafifçe serpiştirilmiş, aşağılara doğru seyrelen, kargo pantolonunun içinde kaybolan tüyler ilgisini çekti. Aşağıda saklanan hazineyi bulmak için elleriyle o tüyleri takip etmek istiyordu. Brady koluna bastırınca çığlık attı.

"Biliyorum." Brady onu tekrar kollarına alarak kaldırdı. Lilah'ın oturduğu yere oturdu ve kadını da kucığına yerleştirdi. Öyle sıkı tutuyordu ki Lilah nefes alamıyordu. Lilah'ın alnına doğru, "Sen benim kahramanımsın," diye mırıldandı.

"Eve gitmek istiyorum."

Sürücü koltuğuna geçen Dell, "Hastaneye gidiyoruz, tatlım," dedi.

"Hayır," diye mırıldandı. Hastanelerden nefret ediyordu. Hastaneler ona büyük annesini kaybettiğini hatırlatıyordu. Sonra aşağı bakınca kanın Brady'nin gömleğini de sırlıslamak ettiğini gördü. Dünya dönmeye başladı.

"Geçti," dedi Brady. "Ben yanımdayım."

Birilerinin onun yanında olması güzel bir şeydi çünkü birden ışıklar söndü ve Lilah karanlığa gömüldü.

Brady, Lilah'nın odasına girdi, tepsinin içindekileri düştürmemeye çalışıyordu. Hemşire Nightingale rolüne bürünmüş ve hastasına servis yapıyordu. Çayla tostı komodinın üzerine bıraktı ve Lilah'nın pazısını delip geçen mermiyi çıkardıkları, şimdi beyaz bandajla kaplanmış yere baktı.

"Şanslı hanım," dedi doktor. Brady onun yanına otururken bu kelimeler beyninde yankılandı.

Şanslı mı?

Bembeyazdı, halsizdi ve buz gibiydi.

On sekiz dikiş atılmıştı. Her birine cesurca dayandı. Dikiş sırasında polisler tarafından sorgulandı. Acısının yanında onları bir, haneye tecavüz etmediğine; iki, Bay Newberry'nin onu kasten öldürmeye çalışmadığına ikna etmeye çalıştı. Üstelik çıkış belgelerinin bir an önce tamamlanması için hastane çalışanlarının başının etini yemeyi de ihmal etmemişti. Her birinin üstesinden gelmiş, hastane odasında çıkışını bekliyordu.

Doktor sonunda eve gitmesine razı oldu. Doktor odadan çıkmadan önce Brady'ye "Tanrı yardımcınız olsun," diye fısıldamıştı.

Üçü; Adam, Dell ve Brady onu eve getirdiler. Son-

ra kim yanında kalacak diye sessiz bir savaşa giriştiler. Adam acil bir arama kurtarma operasyonu için telefonu aldı ve gitmek zorunda kaldı.

"Gitmiyorum," dedi Dell.

Brady'nin onu yatırdığı yerden Lilah zayıf bir sesle, "Evet," dedi. "Gidiyorsun."

"Lil-"

"Yapma, Dell. Seninle savaşamayacak kadar yorgunum ama gözyaşı istiyorsan, eminim biraz dönebilirim."

Dell yüzünü buruşturdu. "Ama-"

"Öyle bir ağlarım ki çığlıklarım Belle Haven'dan duyulur." Brady bu sırada onun botlarını çıkardı ve yorganı üzerine çekti. "Hem doktoru duydun. İyi olacağım. Bana verdiği ilaçları kullanıp uyumak istiyorum."

"Aslına bakarsan..." dedi Dell. "Doktor iyi olduğunu söylemedi. Senin bir baş belası olduğunu-"

"Git," dedi Lilah.

"Benim yüzümden vuruldun," dedi gergin bir tavırla. "Seni oraya ben gönderdim."

"Vuruldum çünkü elli metre öteden bir rakun gibi görüneceğimi hesaba katmadım. Yalnız kalmak istiyorum. Dell. Hepsini bu."

Dell imalı bir şekilde Brady'ye baktı.

Brady onun bakışlarına düz bir şekilde karşılık verdi. Hiçbir yere gitmeyecekti. İçinde çalkalanan hiddet geçmediği sürece olmazdı.

Vurulmuştu.

Lilah onun başına gelen en iyi şeydi. Her ne kadar onu uzaklaştırmaya çalışsa da durum buydu. Aslında, neredeyse Lilah'yı kendinden uzaklaştırmayı başarmıştı ve o bugün ölebilirdi.

Lilah, "Ah, tanrı aşkına!" diye patladı. "İkinizde evimden defolup gitmezseniz..." Dell'e baktı. "Lorraine'i üstünüze salarım."

Dell'in rengi attı. "Bu çok alçakça. O kalıyorsa ben de kalırım."

"Kimse kalmıyor." Lilah geri adım atmadı. "Lorraine..." dedi tekrar. Sesi yumuşak olsa da altında çelik gibi bir keskinlik yatıyordu.

Brady etkilenmişti. Özellikle de Dell pes edince. Lilah'yı yanağından öptü, bir şeye ihtiyacı olursa araması için söz verdirtti ve gitti.

O çıkarken Jade giriyordu. Jade, *Cosmo* dergisinin son sayısını getirmişti. "Kız kardeşime doğum yaptığında bundan götürmüştüm," dedi. "Vurulanlara ne götürülür bilemedim. Bu arada vurulmak mı? Bu inanılmaz havalı." Brady'ye göz attı. "Ben de vurulursam başımda onun gibi biri bekler mi?"

Brady bu yorumu görmezden gelmeyi tercih etti. "Umarım sen Lilah'yı dinlenmeye ikna edebilirsin. Pek söz dinlemiyor."

"Kendini şu pil reklamındaki enerjisi hiç tükenmeyen ayıcık sanıyor." Brady ile konuşmaya devam ederken Lilah'ya baktı. "Ona rüşvet teklif edebilirsin. Kadının, abur cuburla aşk yaşıyor. Mesela çikolatayı denedin mi?"

"Pardon?" dedi Lilah. "Onun kadını mı?"

Jade sırtıttı ve *Cosmo*'yu başucuna bıraktı. "Burada gayet iyi bakıldığını görüyorum. Yarın yine görüşürüz, Lil."

"Ben kimsenin kadını değilim!" Lilah, Jade'in arkasından bağırdı. Jade gülerek yoluna devam etti. "Ben kendi kendimin sahibiyim!"

Yalnız kaldıklarında gözlerini kendini beğenmiş bir ifade taşıyan Brady'ye çevirdi.

"Dediklerimi duydun!" dedi Lilah. "Diğerleri gibi, dışarı!"

"Hayır!"

Lilah bir kaşını kaldırdı. Ya da kaldırmayı denedi demek daha doğru olur. Ama ilaçlar etkisini göstermeye başlamıştı. Sonunda bir iç çekişle vaz geçti ve acı çekiyormuş gibi alnını ovdu. "Hayır cevabını duymak istemiyorum. Sen de herkes gibi çıkıp giderken o güzel kışının arkasından kapanan kapının sesini duymak istiyorum."

"Onları öyle dışarı atabilmen oldukça etkileyiciydi." Brady köşedeki sandalyeye oturdu ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Lilah kötü kötü bakmayı denedi fakat çok halsizdi. "Lanet olsun. Gözlerim kapanıyor."

Brady eğilip saçlarını yüzünden çekti. "Kapat onları."

"Sen..."

Cümlesini bitiremeden uykuya dalmıştı. Böylesi daha iyiydi. Brady emin olmak için beş dakika kadar bekledi, sonra örtüyü açtı. Tereddüt etmeden kan bulaşan kıyafetlerini çıkardı. Uyuyabileceği rahat bir şeyler bulmak amacıyla dolabını açtı.

Pijamaların en üstünde Brady'nin tişörtlerinden biri güzelce katlanmış bir halde duruyordu. Brady bir süre tişörte baktı. Bu görüntü onu hazırlıksız yakalamıştı.

Lilah onun tişörtlerinden birini saklıyordu.

Bu düşünce ona bir şeyler yaptı. Göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Aynı anda hem mükemmel hissediyor hem de kalbi sızlıyordu. "Beni öldürüyorsun," diye mırıldandı.

Yatağa geri döndü, tişörtü -kendi tişörtünü- Lilah'ın

başından sonra da nazikçe kollarından da geçirdi ve onu geri yatırdı.

Lilah uykusunda, "Kalmana sevindim," diye mırıldandı. "Bana kendimi iyi hissettirebilen tek kişi sensin."

Brady onun solgun, güzel yüzüne bakakaldı. Şaşkınlıktan başka bir şey hissedemedi bir an. Sonra hayret, memnuniyet ve gurur hissetti. Onun kendisine hissettirdiklerinden sonra karşılığında en azından ona bir şey verebilmenin gururu.

Kendisini.

Kendisini ona vermeyi istememişti, tanrı biliyor ya vermemeyi denemişti ama oluvermişti işte. Tekrar sandalyeye oturdu. Pırlıltı ayaklarının dibine yattı. Brady orada öylece oturdu ve Lilah'nın nefes alıp verişini izledi.

Lilah kafası karışmış ve halsiz bir şekilde uyandı. Saati dördü gösteriyordu ve pencerenin dışındaki karanlığa bakılırsa sabaha karşı dördtü. Tam on iki saat uyumuştı. Yanında oturan koca bir gölge vardı.

"Benim," dedi Brady.

Lilah tuttuğu nefesi bıraktı ve bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Garip bir rüya gördüm. Vurulmuştum..."

"Evet."

Doğru ya. Rüya değildi.

Brady ayağa kalktı ve ona minik pembe bir hap ile iki beyaz tebeşire benzer hap uzattı. "Bunları iç ve uykuna geri dön."

"Hayır, onlara ihtiyacım yok." Kolu zonkluyordu fakat hapların verdiği hissi sevmiyordu.

"Antibiyotikleri alacaksın, Lilah."

“Tamam.” Brady’nin ona verdiği suyla hapları yuttu. Brady kapıya doğru dönünce panikleyerek onu kavradı. Önceden yalnız kalmak istediğini söylemiş olabilirdi ama gitmesini istemiyordu. “Gitme!” Gitmeyeceğinden emin olmak için de adamı üzerine çekti.

Brady avuçlarını yatağa dayadı ve ağırlığını kadının üstüne vermedi. “Dikkatli ol,” diye mırıldandı. “Seni incitmek istemem.”

Lilah ellerini adamın bedeninde gezdirdi, sert kaslarının gerilişini avuçlarının altında hissedince zevkle mırıldandı. Brady’ye ihtiyacı vardı. Onu üzerine çekmeye çalıştı ama Brady karşı koydu.

İnatçı adam.

Lilah onu tekrar çekti. Dudaklarının buluşmasını istiyordu. Öpüşmeye ihtiyaç duyuyordu.

“Lilah-”

“Lütfen,” diye fısıldadı. Elleri adamın boynuna dolanmış, onu kendine çekmeye çalışıyordu. “Lütfen, Brady.”

“Sadece bir öpücük.” Dudakları hafifçe buluştu.

Lilah, “Hımm,” diye mırıldandı. Kapalı dudakların buluşması, bu minik öpücükler içini ısıtmıştı. Sonra yeterli gelmemeye başladı. Lilah dudaklarını araladı ve diliyle adamın alt dudağına dokundu.

Brady sanki Lilah ona fiziksel acı veriyormuşçasına inledi. Lilah gözlerini kapadı ve kendini o ana bıraktı. Dilleri birbiriyle buluşurken ve artan bir açıklıkla birbirlerini keşfederken hissettiği nefis duyguların içinde kayboldu. Brady’nin kokusu, tadı, sıcaklığı, her şeyi. Her şeyini seviyordu. Hepsi birleşti ve bir sihir gibi etraflarını

sardı. Sanki sihirli bir pelerine bürünmüştü de düşünme yeteneği elinden alınmıştı.

Tamam, belki de aldığı ilaçların etkisi altındaydı.

Brady ise en güzel ilacı. "Acımı alıyorsun," diye fısıldadı. Düşünme kabiliyetini de alıyordu. Ve tek etkilenen Lilah değildi. Brady'nin boğazının derinliklerinden ilkel sesler dökülüyordu. Lilah elini onun omuzlarından göğsüne kaydırdı ve avucunun altında kalbinin vahşi ritmini hissetti. Alt bedenleri birleşti ve sertliğini de hissedebildi. "Sen ağır kesicilerden bin kat daha iyisin, Brady."

Brady biraz uzaklaştı ve alnını onun alınına dayadı. Ellerini Lilah'nın saçlarının arasına daldırdı ve kafa derisine nazik dokunuşlarla masaj yapmaya başladı. "Burada benimle birlikte değilsin. İlaçların etkisindesin."

Hayatında hiç kimseyle olmadığı kadar onunla olduğunu Brady'ye nasıl anlatabilirdi? "Seninleyim. İnan bana, ilaçların etkisi geçti. Lütfen, Brady, ihtiyacım var..."

"Dinlenmelisin."

"Ölünce dinlenebilirim."

Brady bir süre eski kafalı ahlak değerleriyle savaştı. "Biraz uyu." Dudakları kulağında, sıcak nefesi tenindeydi.

"Uyuyamam."

Onun üzerine eğilerek çenesini Lilah'nın çenesine sürttü. "Kapa gözlerini."

Değini yaptığında Brady elini onun bedeninde dolaşırdı. Dokunuşu hafifti, şefkatliydi, sataşır gibiydi. Lilah daha fazlasını ister bir şekilde sallandı ama Brady onu hareketsiz hale getirdi. "Sadece rahatla," diye mırıldandı. Dudakları boynuna ıslak öpücükler konduruyordu.

Göğüs uçları sertleşmişti ve tişörtün kumaşına baskı yapıyorlardı. Brady'nin tişörtünü giydiğini fark etti. Brady kıyafetlerini çıkarmış olmalıydı. Göğüs uçlarının sertleştiğini fark edince Brady'nin bakışları ateşli bir hal aldı. Parmaklarını tişörtün altına kaydırınca Lilah'yı bir arzu dalgası sardı, bacaklarının arası sızlıyordu.

“İhtiyacın olan bu mu?” diye sordu Brady. Bir enstrüman çalar gibi ustaca doğru yerlerine dokunuyordu.

Nefes nefese, “Evet,” dedi. Bedeni sallanıyor, dokunuşlarına karşılık veriyordu.

Brady'nin bir eli Lilah'nın kalçalarına kaydı ve onu durdurdu. “Hareket etme, kendine zarar vereceksin.” Bir başka uzun, derin öpüşmeden sonra tişörtünü kaldırarak çıkardı. Yaralı kolunu incitmemeye özen göstermişti. Sonra eğildi, dili göğüs ucunu okşarken eli de bacaklarının arasına kaymıştı.

Lilah nefesini tuttu, adamın altında kıvranıyordu.

Parmakları sihrini uygularken Lilah'yı, “Hareket etme!” diye uyardı. “Tanrım, ipek gibi yumuşacaksın.” Brady onu okşadı ve Lilah inledi. “Islak ipek.” Sonra aşağı kaydı ve nazikçe iç çamaşırını kenara sıyırdı, yolundan çekti. Geniş omuzlarıyla bacaklarının arasına yerleşti, dudaklarını merkezine bastırdı.

Dilinin ilk dokunuşuyla Lilah'nın bedeni sarsıldı. Brady elleriyle onu tutarak, “Hareket etmek yok!” diye hatırlattı. Nazikçe, hiç çaba harcamadan onu sabit tutarken pek de nazik olmayan, vahşi denilebilecek bir şekilde zevkle aklını başından aldı.

Sonrasında Lilah kendini toparlamaya çalışırken Brady

onu kollarında tuttu. Bir gün önce vurulan, ilaç alan ve biraz önce tüm hayatındaki orgazmları cebinden çıkarcak büyüklükte bir zevk yaşamış biri kendini ne kadar toparlayabilecekse artık. Brady sırt üstü uzanmıştı. Lilah da onun yanına kıvrılmıştı. Bir bacağı ve bandajlı kolu adamın üzerindeydi. Brady'nin kollarının bedenini sıkıca sarması onu sakinleştiriyordu. Nasıl üzerinde böyle bir etkisi olabiliyordu? Belki de daha önce kimseye karşı kendini bu kadar açmadığı içindi. Hiç bu kadar savunmasız olmamıştı.

Asla.

Düşüncesi bile kalbini huzurla dolduruyordu ve ait olduğu yerde olduğunu biliyordu. Başını kaldırdı ve adamı inceledi. Gözleri kapalı olsa da Lilah onun uyumadığını biliyordu. "Brady?"

"Evet?"

Seni seviyorum, diye düşündü.

Brady bir eliyle yüzünü okşadı, öne düşen saçlarını çekti. "Artık uyuyabilirsin."

Evet. Uyuyacaktı... Fakat son bir kez daha açtı gözlerini, Brady'nin hâlâ yanında olduğundan emin oldu.

Brady kollarıyla onu sıktı ve yüzünü saçlarının arasına gömdü. Lilah'nın kokusunu içine çekti. "Berbat bir askersin. Ben sana bakarım."

Lilah tüm hayatı boyunca etrafındakilerin ona bir şekilde ihtiyacı olduğunu ve Brady'nin hepsine kol kanat gerdiğini biliyordu. Her zaman zorlukların üstesinden gelebilmişti.

Ama ona kim kol kanat geriordu? Brady'ye bakan

kişi Lilah olmalıydı. “Kal,” dedi. Brady bir izin verse onun kendisine verdiği gibi Lilah da ona huzur verirdi.

“Tamam.”

“Söz mü?”

Brady bir gözünü açıp ona baktı. Lilah nefesini tuttu. Brady öyle her zaman söz veren birisi değildi fakat bir kez verdi mi ne olursa olsun sözünü tutardı.

“Söz,” dedi. Lilah’nın çenesine bir öpücük kondurdu. “Şimdi gözlerini kapatıyor ve göz kapaklarını mühürlüyorsun.”

Lilah gözlerini kapadı ve gülümseyerek uykuya daldı.

Lilah uyandığında biri kolunu ateşe vermiş gibi hissediyordu, dudakları Sahra Çölü’nden daha kuruydu ve...

Ve Brady’nin tişörtünü giyiyordu. Sadece o vardı üzerinde. Güneş perdelerin arasından yüzünü gösteriyor, yatağa gölgeler düşürüyordu. Yatağın diğer yanı boştu ve Lilah yuvarlanarak yastığı kokladı. Brady’nin kokusunu aldı.

Kendisiyle birlikte uyumuştı.

Lilah’nın yüzünde bir gülümseme belirdi, sonra her şeyi hatırladı. Vurulduğunu. Dikiş atılırken iğneden korkmuyormuş gibi davranmaya çalışmasını. Sonra...

Hiçbir şey.

Dur! Brady, Dell, Adam onu eve getirmişti ve başında kimin kalacağına dair bir tartışmaya girişmişlerdi. Adam’ın iş için gittiğini, sonra Dell’i gönderdiğini ve Brady’nin üstüne battaniyeyi örttüğünü hatırladı.

Brady'nin uyumasına yardımcı olmak için uyguladığı muhteşem yöntemi hatırladı... İşe yaramıştı, hem de nasıl.

Saate baktı. Dokuzu gösteriyordu. Sabah dokuzu! Daha önce hiç altı buçuktan geç kalkmamıştı. Hiç. Aniden sersemliğinden sıyrıldı, onun yerini panik duygusu aldı.

Cruz tatildeydi ve hayvanlara bakacak kimse yoktu!

Örtülerden kurtulmaya çalışarak kendini odanın öbür ucuna attı. Şaşkınlıkla onu izleyen Patron'a takıldı ve zorlukla kendini bir pantolonun içine soktu. Bir koluyla ancak bu kadar oluyordu. Kendine baktı. Çıplak gezmekten iyiydi. Asıl felaket saçları için bir şey yapamayacak oluyordu.

Ağrı kesicilere özlem dolu bir bakış atarak yatağın kenarına oturdu. Onların yerine Midol almaya karar verdi. Kafası güzel olursa barınağı işletemezdi, bu yüzden biraz acıya, kötü saçlara katlanacaktı artık. Ayaklarını botların içine soktu, bağlamak için eğilince de başı döndü. Nereyse kafa üstü düşüyordu. *Kendine not: Eğilmek yok.* Bu da botlarını bağlayamayacağı anlamına geliyordu.

O gün bir haydut gibi işe gideceği belli olmuştu.

Kendi çamaşırlarına takılıp düşmeden yapabildiği kadar hızlı hareket ederek banyoya yöneldi, dişlerini fırçaladı. Kulübeden koşarak çıktı ve aceleyle barınağa girince de şaşkınlıkla girişte kaldı.

Brady tezgâhın arkasındaydı. Biri kucağında, diğeri dirseğinde iki kedi tutuyordu. Abigail ayaklarının dibinde, Pırlıltı'nın yanında duruyordu. Tezgâhın önünde müşteriler sıra olmuş sabırla kayıt yaptırmayı bekliyorlardı.

Aslında pek de sabırlı oldukları söylenemezdi. Bayan Lyons bir parmağını Brady'nin suratına doğru sallıyordu. "Bebeklerime güzel baksan iyi edersin," diyordu. "Hakkında söylenenleri duydum, Dr. Ölüm. Açıkçası Lilah ne düşünüyordu bilmiyorum. Burada çalışmana nasıl izin verir?"

Brady bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Hayvanlarınız iyi olacak."

"Onlar hayvan değil. Onlar benim bebeklerim."

Brady kadına ciddi bir yüz ifadesiyle baktı. "Peki, bayan."

Lilah kahkahasını tutmak için eliyle ağzını kapadı. Kalbi ayaklarının dibinde erimiş bir yığın haline gelmişti. Gördüğü şeyden sonra kalbine nasıl söz geçirebilirdi ki? Brady hiç alışık olmadığı bir dünyada, ne yapacağını bilmez bir haldeydi ama elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Kendisi için.

Brady başını kaldırıp da Lilah'yı görünce kaşlarını çatı. "Sen yatağın dışında ne arıyorsun?"

"Barınağı yerime açtığın için teşekkürler. Bundan sonrasını ben devralabilirim."

Lilah tezgâhın arkasına geçmek istediğinde Brady onu engelledi. "Açtığım gibi kapatacağım da, Lilah."

"Ben iyiyim."

"Olabilir, yine de yatağa geri dönüyorsun."

Müşteriler başlarını bir o yana bir bu yana çeviriyor, aralarındaki tartışmayı bir tenis maçı seyreder gibi izliyorlardı.

"Brady..." diye başladı. Dizleri titremesine, oturmaya

ihtiyaç duymasına rağmen onu ikna etmeye çalışıyordu.
 “Yapılacak çok iş var. Hesapları çıkarmam, kafesleri temizlemem, hayvanları beslemem gerekiyor.”

“Hepsini ben hallederim.”

“Bunu senden isteyemem.”

“O halde isteme.”

“Ama-”

“Sus.” Kedileri üzerinden indirip tezgâhın önüne geldi ve Lilah’ı kucağına aldı.

Lilah karnında o aptal, minik titreşimleri hissetti. Sanki karnında kelebekler uçuşuyordu. Brady’nin bu otoriter, alfa erkek tavırları hoşuna gidiyordu.

Lilah’ya, “Burada işin yok,” dedikten sonra müşterilere döndü. “Hemen döneceğim. Kimse yerinden ayrılmamasın.”

Kimse kıpırdamamıştı ancak odada iç çekişler duyuldu.

Bir dakika sonra Brady onu yatağa yatırmıştı. Elleri belindeydi, yüzünde sert bir ifade vardı. “Yatakta kal.”

Kibar bir şekilde, “Brady,” dedi. Aptal, aptal adam. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Doktor birkaç gün hareket etmemeni, istirahat etmeni söyledi. Seni yatağa kelepçelemem gerekse bile doktorun dedikleri yapılacak.”

Bu sözler Lilah’nın teninin alev almasına neden olmuştu. “İş ortağı tatilde olan ve tüm işleri kendi başına halletmesi gereken doktor değil.”

Brady ona uzun süre baktı, sonra nefesini bıraktı. “Tamam, pes ediyorum. Tüm gün yataktan çıkmaman için ne yapabilirim?”

Lilah hiç düşünmeden, "Yemek," dedi.

"Başka?"

"Tatlı."

"Eklemene bile gerek yok." Dudakları gülümser gibi kıvrılmıştı. "Başka?"

"Ve şu bahsettiğin kelepçeler."

Brady'nin yüzündeki sertlik kayboldu, yerini çok, çok daha güzel bir ifadeye bıraktı. Sadece bu bakışlar bile Lilah'ya bir mini-orgazm yaşatmaya yeterdi.

"Sen sadece bana sataşıyorsun," dedi, bakışları karar-
mıştı. "Fakat ben ciddiğim ve bu söylediğini hatırlayaca-
ğım."

Lilah yutkundu.

Lilah gün boyunca yatağa hapsediğundan kendini Brady'nin ne yaptığını düşünerek meşgul etti. Adam ona bakmak için geldiğinde neredeyse adamın üstüne atlayacaktı. "Ah, tanrıya şükür. Lütfen Brady'ye barınakta yardımcı ol."

Adam güldü. "Oradan geliyorum." Lilah'nın yanına, yatağa çıktı ve televizyon kumandasına uzandı. Kanallar arasında dolaşmaya başladı. "Güven bana, Dr. Ölüm, Dell'den daha iyi iş çıkarıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Brady tekrar gazetelere haber olduğundan barınağın müşteriyle dolup taşıyor."

"Neden haber oldu ki?"

"Hem de ilk sayfaya manşet oldu. Çünkü büyük kahramanlığından dolayı. Gazete ona ait bir köşe ayırmayı bile düşünüyor."

Lilah kahkaha attı.

Adam sırıttı. "Dell'in canı sıkkın çünkü kendisi hiç bu kadar büyük haber olmamıştı. Her neyse, üç eyaletten Brady'yi görmeye gelen kadınlar hayvanlarını senin barınağa bırakıyorlar. Köşeyi döneceksin." Kumandayı kena-

ra fırlattı. "Gündüz kuşağında da hiçbir halt yok. Kablolu TV almalısın."

Bir saat sonra Dell ve Jade öğlen için Çin yemeği getirdiler. Odaya girdiklerinde birbirlerine kaşlarını çatıyorlardı.

Lilah, "Sorun ne?" diye sordu.

Jade sözlerinin tam tersini kastederek, "Bir şey yok," dedi.

Dell ellerini kaldırarak Jade'e, "Özür diledim," dedi. "Tanrım, sadece küçük, masum bir flörttü. Normalde kadınlar bundan hoşlanır."

Lilah'nın bakışları ikisi arasında gezindi. "Kim flört ediyordu?"

Jade başıyla Dell'in tarafını işaret etti. "Şuradaki azgın teke."

"Bu sefer kiminle?"

Jade güldü. "Tam üstüne bastın."

Dell'in kafası karışmış gibiydi. "Seninle. Seninle flört ediyordum."

Bu habere karşılık Lilah'nın kaşları havalandı.

Jade başını iki yana salladı. Rahatsız olmuş bir şekilde, "Benimle," dedi.

Tavrının Dell'in kafa karışıklığına yardımı dokunmamıştı. "Zararsız olduğunu söyledim!" dedi çileden çıkmış bir halde.

Jade sertçe onun göğsünü dürttü. "Sorun da bu."

Lilah onları yalnız bırakmanın iyi olacağına karar verdi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Dell hemen yanında bitivermiş, bacaklarını üstüne atmıştı. Lilah'yı hareketsiz hale getirdikten sonra sanki o orada yokmuş gibi konuşmaya devam etti.

“Bir erkeğin seninle flört etmesinde bu kadar kötü ne olabilir?”

“Beni sınırlendiren bunu *masum*, *zararsız* gibi kelimelerle nitelemen.” Jade yemekleri aldı, Lilah’ya bir paketle iki de çubuk uzattı. Bir sonraki paketi kendine aldı ve yemeğini yerken gözlerini kapadı.

Lilah, Dell’e bir göz atınca şok oldu. Dell’in yüzünde beliren incinmiş ve özlem dolu ifadeyi gerçekten görmüş müydü? Göz açıp kapayınca kadar kaybolmuştu. “Dell-”

Dell üçüncü paketi aldı. “Brady’yi kontrol ettik.”

Lilah onun kasıtlı olarak konuyu değiştirdiğini fark etmişti o yüzden sesini çıkarmadı. “Ve? Ne kadar kötü?”

“Barınağı bir asker kampı gibi yönetiyor. Lulu bile uslu duruyordu. Yaramazlık yaparsa kuzu çevirme olacağından korkuyor gibiydi.” Lilah’nın yüzünde beliren ifadeye güldü. “İşleri iyi idare ediyor, Lil. Endişelenme. Ashında oraya gittiğimizde Lorraine’e nereye sokabileceğini anlatıyordu.” dedi. Gülümsedi. “Günümün en güzel anıydı.”

Kahretsin. Lilah kalkmaya çalıştı ama Dell’in bacağı hâlâ üzerindeydi. “Rahatla. Her şey kontrol altında.” Dell’in elindeki pakette kızarmış pirinç vardı ve Lilah hakkını istemezse iki dakika içinde onun paketin hepsini mideye indireceğini biliyordu. “Bana da ver,” dedi.

Karnını doyurduktan sonra daha iyi hissetmeye başlamıştı ve kalkmaya çalıştı fakat Dell başını olmaz dercesine sallıyordu.

“Kalkacağım, Dell.”

“Kalkmayacaksın.”

“Evet, kalkacağım.”

“Tanrım, bugün de her kadının inatçılığı üstünde.”
Gözleri kısılan Jade’e bir bakış gönderdi.

“Ben iyiyim,” dedi Lilah.

“Hiç boşuna çeneni yorma.” Dell geri adım atmadı.

“Kalkmana izin verirsem Brady’yi kontrole gideceksin.”

“Evet.”

“Yatak istirahatın bitmedi.”

“Doktorumla ne zaman konuştun?”

“Doktorunla değil belki ama bakıcınla konuştum.”

“Üstümden hemen kalkmazsan bir daha o güzel yüzüne aynada bakamayacaksın.”

Jade güldü ve yemeğe devam etti.

“Of!” dedi Dell. Bacaklarını kaldırdı. “Vurulduğunda huysuz oluyormuşsun anladık. Ama senin problemin ne hiç bilmiyorum,” dedi Jade’e.

“Sana üzerinde düşünmen için anlatacağım,” dedi Jade. “Yalnız senin için zor olacak, düşünmek falan...” Sözlere yarıda kaldı, Dell’e gözlerini dikmişti. “Şaka mısın sen? Ne bu, on iki yaşında falan mısın?”

Dell etrafına bakınarak, “Ne?” dedi. “Gene ne yaptım?”

Jade onun Levi’s marka kotunu işaret ediyordu. Düşük belli kotu oturunca daha da aşağılara kaymıştı ve iç çamaşırının lastiği görünüyordu. Çamaşır pembeydi, üzerinde minik kırmızı dudaklar vardı. Dell üzerine bakıp omuz silkti. “Hediyeydi,” dedi.

“Domuz!” dedi Jade.

Daha sonra, Lilah tekrar yalnız kaldığında sıkıntı ve hoş-

nutsuzluk hissi arasında gidip geliyordu. Bunun gün boyunca hapis kalmasından kaynaklandığına emindi.

Sahip olamayacağı şeyleri istemesiyle alakası yoktu yoksa.

Saat sekizde kapı çalındı ama daha Lilah hareket edemedi anahtar sesini duydu.

Kulübenin anahtarı sadece üç kişide vardı. Adam'da, Dell'de ve bu sabahtan itibaren Brady'de. Brady onun anahtar takımını almıştı, böylece kulübeye ve barınağa rahatça girip çıkabilecekti. Lilah yaklaşan ayak seslerini dinledi. Adımlar kendinden emin, düzenliydi. Kapının önünde beliren uzun, esmer, yapılı adama, "Yastığımın altında bir silah bulundurmadığım için şanslısın," dedi.

Brady omzunu kapının pervazına dayayıp gülümsedi. Her zamanki gibi soğukkanlıydı, piç.

"Bu haftalık vurulma kotamızı doldurduğumuzu düşünüyorum." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Ama sırf meraktan soruyorum, beni gerçekten vurabileceğini mi düşünüyorsun?"

Brady'ye birçok şey yapabileceğini düşünüyordu. Kendini beğenmişliğinden dolayı ona vurmak. Bugünkü çabaları için onu kucaklamak.

Onu sevmek.

Dürüstçe, "Hayır," diye cevapladı. "Seni vurabileceğimi sanmıyorum. Belki silahı kafana atabilirim."

Brady güldü. "Bu daha inandırıcı oldu."

Lilah umutla, "Kelepçeleri getirdin mi?" diye sordu.

Bu sözleri Brady'nin tekrar gülmesine neden oldu. "Onu daha iyi hissettiğin bir zamana saklarsınız diye düşünmüştüm."

Lilah'yı ateş bastı ve ateş karnının altına toplandı.
 “Bugün sıkı çalıştın.”

“Sen her gün sıkı çalışıyorsun.” Brady'nin sesinde hayranlık vardı ve Lilah'nın içini ateşle birlikte bir sıcaklık da kaplamıştı.

“Yine de üç eyaletten kadınları barınağa çekemedim,” dedi. “Bu tamamen senin başarın.”

Kendini kapının pervazından iterek içeri girdi, kalçaları yatağın kenarına çarpana dek ilerledi. Lilah'nın üzerine eğildi, ellerini başının iki yanına koymuştu.

İçerisi karanlıktı ama ay ışığı sayesinde Brady'nin yüzündeki yorgun ve endişeli ifadeyi görebiliyordu.

Lilah için endişeliydi.

Yumuşak bir sesle, “Ben iyiyim,” dedi. Uzandı, yakışıklı yüzünü kavradı. “Gerçekten,”

“Emin olmak isterim.” Nazıkçe Lilah'yı öptü. Lilah da öpüşüne karşılık verdi. Brady heyecanlanmıştı, vücudunun titremesinden anlaşıyordu. Öpüşmeleri birden vahşi bir şiddete ulaştı ve Lilah ona ne kadar iyi olduğunu göstermek istedi. Brady'nin bedeninde hissettiği gerilimi biraz olsun azaltmak, rahatlamasına yardımcı olmak istedi. Sağlam koluyla gömleğini yukarı sıyırdı, Brady işi devralıp gömleği tek bir hamlede çıkarınca gülümsedi.

“Pantolon da gitmeli,” diye fısıldadı. Parmaklarını göğsünde dolaştırarak kargo pantolonunun kemer kısmına kadar geldi.

Lilah bu sözleri söyler söylemez Brady cırlıçıplak kalmıştı.

Ah, güzel tanrı, sen neler yaratıyorsun.

Brady'nin itinalı yardımıyla Lilah pijamalarından kurtuldu ve örtüleri açarak adama yer açtı. Brady'yi üstü-

ne çekti. Adamın üstündeki ağırlığının onu yatağı bas-tırması hoşuna gidiyordu. Bacaklarını onun beline sardı ve Brady'den göğsünün derinliklerinden gelen bir inleyiş kopardı.

"Lilah-"

"Komodinın çekmeceesinde."

Brady bir prezervatif çıkardı ve Lilah'nın kollarına geri dönmeden önce onu taktı. Lilah sallandı, planlı bir şekilde yer değiştirdi ve sonra Brady içindeydi. Bu his nefesini kesti.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun..." Uzun, titrek bir nefes bıraktı ve Lilah'nın çenesini, boynunu öpücüklere boğdu. "Çok fazla iyi."

Lilah kalçalarını hareket ettirmeye çalıştı ama Brady'yi yerinden oynatmak imkânsızdı. Kendi isteyene dek kıpır-damayacaktı, Lilah biliyordu. Onu iterek enerjisini boşu harcamaşı yararsızdı. "Brady..."

"Hişt. Bana biraz zaman ver. Sadece hisset."

Lilah'nın elleri kendiliğinden bir gezintiye çıktı. Ken-dine hâkim olanıyordu. Brady'nin bedeni ellerinin altın-da yumuşacık ve kashydı. Ve de yaralıydı. Lilah'nın elleri bu yaralardan birkaçına rastladı. Hiç bahsetmediği eski günlerden, savaşlardan kalma izler. Lilah adamın başını aşağı çekip alt dudağını dişledi.

Kısık bir sesle inleyen Brady sonunda hareket etmeye başladı. Acı verecek derece yavaş bir ritim tutturdu, kal-çaları hafifçe çember çizerken Lilah'yı incitmemeye özen gösteriyordu.

Lilah inlediğini fark etti ama acıdan değil. Brady'nin kalçasının her hareketiyle ölüyordu adeta. Parmaklarını mükemmel kıçına saptı ve onu hızlandırmaya çalıştı.

sözleri denedi, hatta omzunu ısırdı. Çabalarından hiçbiri hareketlerini hızlandıramadı.

Hislerin baskınına uğradı. Kalçalarının her buluşması bir zevk dalgası yaratarak bedenini sardı. Orgazmı ayak parmaklarından başladı. Gözleri aldığı zevkle kapanma eğilimindeydi ama Lilah bu dürtüye karşı koydu, zirveye ulaşırken gözlerini Brady'nin yüzünden ayırmak istemiyordu. Çok güzeldi.

Brady çok güzeldi.

Sonunda zirveye ulaştı. Öyle sert geldi ki nefesi kesildi, yüksek sesle inledi. Zevk içinde kaybolmuştu. Brady'nin parlak mavi gözleri onu hiç bırakmamış, kadının arkasından zirveye ulaşırken bakışları Lilah'ın ona verdiği tüm zevkleri yansıtmıştı.

Sonraki günler Brady için çılgınca geçti. Barınaktaki görevleri ve Adam ile Dell için üstlendiği pilotluk görevi arasında mekik dokumuştu.

Ama dört gözle beklediği geceler vardı. Uzun, ateşli, heyecanlı, vahşi geceler.

Hayatının en güzel geceleri idi.

Lilah vurulduktan üç gün sonra Brady barınaktan çıktı. Baştan aşağı kir içindeydi. Oldukça çok kayıt almıştı ve yetmiş yaşındaki Bayan Lyons tarafından ellenmişti. Kulübenin kapısında botlarını çıkarmak için duraksadı, içeriden gelen kahkahaları duydu.

İçeri girdiğinde Lilah'yı yatakta, Jade ve üç kadınla tarafından etrafı çevrili buldu.

Gözleri Lilah'ın görüntüsünü içine çekti. Tayt ve dar bir tişört giyiyordu. Yanaklarındaki renk daha iyi hissetti-

ğini gösteriyordu. Gözlerindeki pırıltı ise uykusunu aldığı, acısının dindiğini söylüyordu.

Birisi pizza, dergiler, ojeler, losyonlar ve diğer süslü şeylerden getirmişti. Odada öyle çok östrojen vardı ki Brady nefes alamadığını hissetti. Gözleri yatağın ortasında, ilgi odağı olan kişiye kilitlendi. Lilah sütyen giymiyordu.

Tanrım,

Lilah ona içine işleyen bir gülümseme gönderdi. "Selam," diyebilirdi Brady.

"Sana da selam. Herkes dışarı." Gözlerini Brady'den ayırmamıştı.

Kimse dinlemedi. Konuşmalar ve gülüşmeler devam etti.

Lilah parmaklarını ağzına soktu ve ısıklık çaldı. Sessizlik olunca, "Parti bitti," dedi. Brady'nin eline uzandı. "Sen kal."

Brady, "Duşa ihtiyacım var," gibi bir şeyler saçmaladı.

"Öyle mi? Bak sen şu işe, benim de duşa ihtiyacım vardı."

Bu sözlerin ardından odada tezahüratlar, bağırışlar, ısıklıklar yankılandı. Kadınlar ayrılmak için eşyalarını toparlarken Brady başını iki yana salladı.

Jade göğsüne *Cosmo* dergisi fırlattı. "Bunu almak isteyebilirsiniz. Sayfa elli yedi. 'Kelepçelerle eğlence!'"

Yine gülüşmeler oldu.

Brady döndü ve Lilah'ya baktı. "Dedikodumu mu yaptınız?"

Lilah omuz silkti. "Sohbet sırasında adın geçmiş olabilir."

"Eminim öyledir." Kadınlar gittiğinde soyundu ve sı-

ek su tükenene kadar banyoda kaldı. Yatak odasına bıraktığı asker çantasının içindeki temiz kıyafetleri almak için çıktı.

Lilah yatakta dizlerinin üzerinde doğruldu ve 'Buraya gel' dercesine bir parmağını kıvırdı.

Brady bir kaşım kaldırarak onun istediğini yaptı.

Lilah kollarını boynuna dolayarak "Merhaba," dedi.

Brady başını eğdi ve onu ikisi de nefessiz kalana dek öptü, sonra alnını omunkine yasladı. "Merhaba."

Lilah gülümseyince Brady sertleşti. Evet, bir gülümsemesi yetiyordu. Bu kadar basitti. "Yemeğe ne dersin?" diye sordu. "Dışarı çıkalım. İster misin?"

"Bir başka randevu mu?"

"Evet dersem..." diye başladı. "Giyecek hiçbir şeyin olmadığını mı söyleyeceksin?"

"Hey, burada neredeyse çıplak olan biri varsa o da sensin," Ellerini Brady'nin göğsünde, karın kaslarında gezdirdi, sonra beline gevşekçe doladığı havlunun kenarıyla oynadı. "Ve harika kokuyorsun," diye mırıldandı. Omuzundan bir ısırık aldı. "Seni yiyip bitirebilirim."

Buna Brady'nin hiç itirazı olmazdı.

Ama Lilah yataktan çıktı. "Giyineyim. Yeni bir şey sipariş etmiştim." Tişörtüyle taytını çıkardı ve sadece minicik, siyah iç çamaşırıyla dolaba yürüdü.

Brady inledi.

Lilah omzunun üzerinden gülümsedi. "Daha önce görmediğin bir şey yok."

Evet, hepsini görmüştü. Yakından. Üst üste üç gecedir. Ve bu görüntüden bıkabileceğini sanmıyordu. "Üstüne bir şeyler geçir," dedi. Sesi öyle kısık, öyle kalın çıkmıştı ki

neredeysse kendi sesini tanıyamayacaktı. "Yoksa yemek sen olacaksın."

Lilah gülercek üzerine boyundan bağlamalı yazlık bir elbise, ayağına da sandaletlerini geçirdi. Sonra Brady için kendi etrafında döndü.

Brady, "Çok hoş," dedi ve kadını kendine çekti. Lilah göğsüne düşmüştü. Ellerini yanlarından kaydırarak kalçalarına ulaştı.

"Hımm." Lilah'ın yüzü adamın boynuna gömülmüştü. Kalçalarını onun sertliğine sürttü. "Ya beni gördüğüne sevindin, ya da..." Bir kez daha süründü, Brady'yi inletti. "Cebinde sert bir şey var."

Brady hafifçe kalçasına vurdu. Geri çekildi ve giyindi, sonra Lilah'yı kucağında kulübeden çıkardı.

"Kolumdan vuruldum, bacağımdan değil," dedi Lilah. "Ve ben iyiyim. Yürüyebilirim."

Brady onu arabasının koltuğuna yerleştirene dek bırakmadı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Devlet sırrı."

Lilah gözlerini devirdi fakat Coeur d'Alene'deki et lokantasına varana dek başka soru sormadı.

Lilah'ın sessizliğine karşı Brady, "Kırmızı ete ihtiyacım vardı," dedi.

"Tabii. Mağara adamı olduğun içindir."

Brady gülümseyerek onu almak için arabanın diğer yanına dolaştı ama Lilah adamı göğsünden itti. "Beni içeri taşımayı aklından bile geçirme."

"Bazı kadınlar taşınmaktan hoşlanır."

"Ben bazı kadınlardan değilim."

"Doğru," dedi Brady.

Lilah sormadan önce yerlerine oturana ve sipariş verene dek bekledi. “Bir şey mi kutluyoruz?”

“Evet. Bugün ördek pisliğine bulaşmadığım için ve günlerdir ilk kez işleri gece yarısından önce bitirdiğim için kutlama yapıyoruz.”

Lilah’nın neşesi söndü. “Biliyorum. Biliyorum ve üzgünüm. Bugün işe geri dönmem gerekirdi ama sen yataktan kalkarsam seks yok dedin.”

Brady uzanıp elini tuttu. “Şikâyet etmiyorum, Lilah. Canını dişine takarak çalışıyorsun. Hâlâ biraz ağrın olduğunu biliyorum ve bu yüzden sana biraz daha tatil sağlamak istedim.”

Lilah mum ışığının üstünden ona baktı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Başlangıç olarak, hayatım için. Dell ile o kadar çabuk yardıma gelmeniz bir mucizeydi.”

Brady’nin bakışları yumuşadı. Bardağını bırakarak tekrar eline uzandı. “Biz olmasak da iyi olurdu.”

“Olaylar diğer türlü de gelişebilirdi.” Titrek bir nefes aldı. “Uyanık olmalıydım. Etrafımdakilere dikkat etmeliydim.”

“Daha dikkatli olman gerektiğini destekliyorum.”

Lilah eliyle yüzünü ovuşturdu. “Sadece çok yorgundum ve o çağrıyı aldım...”

“Bir dahaki sefere bizden birini yanına alacaksın.”

“Bir dahaki sefere sen burada olmayacaksın ki.”

Brady kararlı bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdü. “Demek istediğimi anladın. Birini yanına alacaksın.”

Lilah şarabına bakıp başıyla onayladı. Brady’nin ne kadar az zamanı kaldığını düşünmek istemiyordu. Bir ay

doluyordu. Bu da demek oluyordu ki birkaç gün içinde gidecekti.

“Sınav sonuçların nasıl? Notlar açıklandı mı?”

“A aldım.” Gülümsedi. “Sadece iki dönemim kaldı.”

“Sonra ne olacak?”

En korktuğu kısım da bu değil miydi? Bilmiyordu.

“Umutların ve hayallerin konusunda oldukça ağzı sıkışın.”

Lilah bir kaşını kaldırdı. “Konuşana da bak.”

Brady ciddiye, bakışları bir an olsun üzerinden ayrılmadı. “Gelecekte istediğin bir şeyler olmalı.”

“Var.”

Brady anlatmasını bekledi fakat Lilah birden kendini o kadar da paylaşımcı hissetmemeye başlamıştı. *Yalancı*, dedi içindeki ses. *Sen her zaman paylaşımcısındır. Sadece ona her şeyini verip, sonra da onu kaybetmekten korkuyorsun. Ve onu kaybedeceğini biliyorsun. Çok yakında.*

Brady ona bakıyordu. Lilah’nın sessiz kalacağını anlayınca, “Bedenine girmeme izin veriyorsun ama kafanın içine girmemi istemiyorsun.” Başını salladı, mutlu görünmüyordu. “Anlıyorum.”

“Kafamın içinde olmak istemiyorsun,” diye hatırlattı Lilah. “Ve kahretsin, Brady, çoğu zaman ben bile kafamın içinde olmak istemiyorum.”

Brady’nin bakışları hiddetliydi. Suçlama doluydu. Tam bir pislik gibi hissederek tabağındaki bir parça etle oynadı. Neden bu kadar huzursuz hissettiğini biliyordu. Brady ile bu maceraya eğlence için atılmıştı ama sonra tutmuş, kalbini olaya karıştırmıştı. Peki, Brady’nin sorunu neydi? Birden neden böyle davranmaya başlamıştı? “Anlamamda yardımcı ol, Brady. Bunu neden yapıyoruz?”

“Ne yapıyoruz?”

“Kavga ediyoruz.”

“Kavga mı ediyoruz?”

Lilah omuz silkti. “Öyle hissettiriyor.”

“Ben sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyorum.”

“Ama neden? Uzun süreli bir ilişki istemiyorsun, hatırladın mı?”

“Tencere dibin kara...” dedi. “Senin ki benden kara.”

Lilah ona baktı. “Hiç adil değil.”

“Öyle mi?” Brady öne eğildi, dikkatle Lilah’ya bakıyordu. “O halde bana, bu kasabasaki herkesin senin hayatında bir yer sahibi olmasına rağmen beni neden dışarıda tuttuğunu anlatabilir misin?”

“İçeri girmeyi sen istemiyorsun, unuttun mu?”

“Tanrım.” Brady arkasına yaslandı, ifadesi Lilah’nın tam bir baş belası olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

Doğruydı. Lilah’nın başı beladan kurtulmuyordu ki. Bu seferki belanın adı korkuydu. Çünkü orada, o anda geçirecekleri son geceleri mahvetmeme kararı almıştı. Pişmanlık yok, diye hatırlattı kendine. Bir daha asla.

Lokantayı sessizce terk ettiler.

Genelde sessizlik Brady’nin en sevdiği durumdu ama bu gece sessizlik istemiyordu. Sözcüklere ihtiyacı vardı.

Bu da onu kızdırıyordu.

Arabanın kapısını açtı ve Lilah’ya binmesi için yardım etmek istedi fakat Lilah’nın ona attığı bakış ellerini havaya kaldırmasına, geri çekilmesine neden oldu. Tek elle zorlanarak binmeye çalışmasını izlemek zorunda kaldı.

Lilah acıyla irkilince, "Lanet olsun!" diye fısıldayınca ona destek oldu.

Sürücü koltuğuna geçtiğinde Lilah'nın elini kolunda hissetti.

"Teşekkür ederim."

Brady ona doğru döndü, yüzüne düşen bir tutam saç kenara çekti. "Arabaya binerken kendini incitmene izin verdiğim için mi?"

"İstediğimi yapmama izin verdiğin için. Senin kadar inatçı olmama göz yumduğun için... Buradan sola dön," dedi. Lilah'nın kulübesine gitmek için sağa dönmeleri gerekiyordu.

Brady sola döndü ve kendini bir marketin önünde buldu.

"Burada bekle," dedi Lilah.

Brady bir kaşını kaldırdı.

Lilah tatlı bir sesle, "Lütfen," diye ekleyince Brady'nin dediğini yapmaktan başka şansı kalmadı. Lilah marketin içine girdi. Beş dakika sonra yüzünde bir gülümseme, elinde de kahvrenge bir poşetle çıktı.

"İlan ile karşılaştım," dedi. "Bu gece senin işin çıkarsa onu arayabileceğimi söyledi."

"Ne büyük incelik." Brady'nin gerçekten de işi çıkabilirdi. Mesela birilerini pataklamak gibi bir işi. Poşete uzandı.

"Olmaz," dedi Lilah ve poşeti ulaşamayacağı bir yere çekti. "Sürpriz. Buradan düz devam et."

Brady düz gitti.

"Şimdi tekrar sağa."

Brady yolcu koltuğunda oturan güzel kadına baktı. Gecenin karanlığında yüz ifadesini tam göremiyordu. "So-

nunda beni, benden rahatça kurtulabileceğin bir yere götürmeye mi karar verdin?"

Kadının yumuşak gülüşü acı çektiğinden bile haberi olmadığı yaralı ruhuna merhem olmuştu. "Benden korkuyor musun, Brady?"

Hem de nasıl. "Korkmalı mıyım?"

Lilah bir an sessiz kaldı. "Evet."

Lilah, Brady'yi göle götürdü. Önceki sözleri kafasının içinde yankılanıyordu.

*Umutların ve hayallerin konusunda oldukça ağzı sıkı-
sın.*

*Bedenine girmeme izin veriyorsun ama kafanın içine
girmemi istemiyorsun.*

Ben sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyorum.

Sıcak bir geceydi. Dolunay vardı. Onunla birlikte geçi-
receği süre sınırlıydı ve zaman akıp gidiyordu. Brady'nin
elinden tuttu. Onda kendini kaybetmek istiyordu, arala-
rındaki bağı hissetmek istiyordu.

Suyun kenarına indiler, kenara oturdular. Geceyi izle-
diler. Hafif rüzgâr göğe uzanan çam ağaçlarını sallıyor,
hışırtilarını kulaklarına kadar taşıyordu. Uzaklarda bir
yerde eşini arayan bir hayvanın feryadını işittiler. Kıyıya
vuran suyun sesine karışıyordu.

Brady haklıydı. Lilah onu dışarıda bırakmıştı. Kendini
geri çekiyordu çünkü kalbini korumak istiyordu. Yine de
bu yaptığı şeyi doğru kılmıyordu. Pişman olmayacaksa
korkusuz davranması gerekiyordu. Kendini aşka kapat-
mış, duygularından arınmış bir kadın olmak istemiyordu.

Poşetten bir şişe viski çıkarınca Brady güldü. Tanrı

biliyor ya. Lilah onu güldürmeyi seviyordu. Brady sık gülen bir adam değildi ve güldüğünde harika bir ses çıkarıyordu.

Poşetin içinden ikinci bir parça çıkardı. Bir deste kart. Brady umutla, "Strip poker" mi oynayacağız?" diye sordu.

Lilah kartları gösterdi. Normal oyun kartları değil de Uno almıştı. "Ellerinde bu vardı." Kartları karıştırıp dağıttı, sonra bir yudum viski alarak şiseyi Brady'ye uzattı.

Bakışlarını Lilah'nın üzerinden ayırmadan bir yudum aldı ve güldü. Çünkü Lilah öksürüyordu. "Demek bunu sık sık yaparsın."

Lilah güldü ve kartlarını eline aldı. Bir tur oynadılar. Lilah kaybetmişti. Kartlarını önüne koydu.

Brady bu kez, "Strip Uno?" diye sordu, sesi hâlâ umutlu geliyordu.

Lilah gülümsediğinde Brady onun soyunmayacağını anlamıştı.

"Striptiz kadar eğlenceli değil ama..." dedi. "Umarım bu da hoşuna gider." Tereddüt etti. "Sana kendimle ilgili bir şey anlatacağım."

Brady şaşırmıştı.

Gölden yansıyan ay ışığı yüzlerine vuruyordu. Lilah, Brady'nin şaşkın ifadesi karşısında gülümsedi. "Biliyorum. Hazır ol, ilk bilgi geliyor."

"Yolla bakalım."

"Bu kasabada büyüdüm."

⁷ Kıyafetlerin ıddia konusu olduğu bir poker çeşidi. Eli kaybeden kişi üzerinden bir kıyafeti çıkarır. (ç. u.)

"Bunu zaten biliyorum." Brady'nin gözleri yazlık elbiseye kaydı. Lilah'nın elbisenin altına sadece varla yok arası, seksi bir iç çamaşırı giydiğini biliyordu. Bu da iki el Strip Uno'dan sonra çıtırçıplak kalabileceği anlamına geliyordu.

"Evet ama ben büyürken yoksulluk çektiğimizi bilmiyordun."

Brady, Strip Uno'yu düşünmeyi bıraktı ve Lilah'ya baktı. "Tahmin etmiştim."

"Tabii ben o zamanlar beş parasız olduğumuzu bilmiyordum," diye devam etti Lilah. "Büyük annem bana bunu hiç hissettirmedi. Evlere temizliğe gitmek, eve dikiş almak gibi garip işler bulurdu ve yalnız kalmayayım diye beni de işe götürürdü. Her seferinde büyük bir maceraya atılacakmışız gibi davranırdı ve ben de ona inanırdım. İkinci sınıfta John Dayley benim zavallı beyaz süprüntü⁸ olduğumu söyleyene dek inandım."

Brady'nin göğsü sıkıştı. Büyükannesi ve küçük Lilah için.

Lilah hafifçe güldü. "Beyaz süprüntünün ne anlama geldiğini bile bilmiyordum," dedi. "Eve gidince büyükanneme sordum, o da bizim özel olduğumuzu söyledi. Sonraki hafta sonu beni bir sirke götürdü. Temizlediği evlerden birinden bilet vermişler. Sirk..." Lilah gözlerini kapadı ve hatıralara dalarken gülümsedi. "Muhteşemdi. Sirkte çember kraliçesi olmak istiyordum. Hemen büyümek ve etrafımda o hayvanlarla yaşamak istemiştim. On-

⁸ "White Trash" Amerika'da kalıplaşmış hitaplardan biri. Beyaz ırkın fakirliğini yüzlerine vurmak ve zaman zaman da ahlaki değerlerini aşağılamak için kullanılan bir zenci deyişi. (ç.n.)

lara ben bakacaktım.” Durdu, gülmediğinden emin olmak için Brady’ye baktı.

Brady’nin kalbindeki sızı o kadar büyüktü ki gülebileceğini sanmıyordu.

“İlk hedefimdi,” dedi. Brady onun o yosun yeşili gözlerinin derinliklerinde kayboldu.

Zorlukla gülümsedi. “Fikri sevdim.”

Birer yudum daha viski aldılar ve ikinci eli oynadılar. Brady kaybetti çünkü Uno demeyi unutmuştu. Lilah ona beklenti içinde baktı.

“Soyunmayı tercih ederim.”

“Beni ayartmaya çalışma. Konuş. Bana kendinle ilgili bir şey anlat. Mesela gençliğinle ilgili bir şeyler.”

Brady geçmişini konuşmanın düşündüğünden de kolay geldiğini fark etti. Viski sayesinde olmalıydı. “Sol’un evine gittiğimde aptal ergenin tekiydim. Tüm dünyaya öfkeliydim.” Tanrım, öyle öfkeliydi ki. Şimdi bile içinde yanan öfke ateşini hatırlayabiliyordu. “Bir sürü ev değiştirmiştım. Her gittiğim koruyucu aile bir öncekini aratıyordu. Çeşitli sebepler nedeniyle hiçbirinde kalamadım.”

Ve kalmak istemişti. Bir yere, bir aileye ait olmak istemişti.

“Neden kalamadın?”

Brady omuz silkti. Kendi hayatını kontrol edememenin çaresizliğini bir kez daha hatırladı. Hayatında pek çok zorluk atlatmıştı, özellikle de orduda sayısız ölüm görmüştü fakat hâlâ tadını alabildiği o çaresizlik hepsinden beterdı. “Beni alan ilk ailede kadın hamile kaldı ve hamileliği çok ağır geçiyordu. Bir başka çocuğa bakacak halde değildi. Çocuk kendine bakacak kadar büyük olsa bile.”

Lilah yumuşak bir sesle, “Ah, Brady,” dedi.

“İkinci ailenin dört kızı vardı ve bir kız almak istemişlerdi. Bir kız bulunca beni değiştirdiler.”

“Ne?” Lilah doğruldu, gözlerinden ateş fışkırıyordu. “Seni ikinci el bir araba gibi nasıl değiştirebilirler?” dedi öfkeyle. Brady gülümseyip onun eline uzandı.

“Önemli değil.”

“Hayır, önemli.” Lilah derin bir nefes aldı, kendini kontrol etmeye çalışıyordu. “Üçüncü aileye ne oldu? Onların da seni değiştirmeye kalktığını söylersen gidip haberini bildireceğimden emin olabilirsin.”

“Ülke dışına çıkmaları gerekiyordu ve beni yanlarında götürmek için evraklarla uğraşmak istemediler. Sol’un evine bırakıldım. O zamanlar tek isteğim bir an önce evlerden kurtulmaktı. Ne ev ne de aile görmek istemiyordum.”

“Hiç şaşımadım!”

Lilah biraz sarhoştı, tapılası bir öfkesi vardı ve Brady’nin hakkını savunmaya öyle hevesliydi ki Brady onu yanına çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. “O sırada aklında belli bir yer yoktu. Sadece özgür olmak, gitmek istiyordum.”

“Peki ne oldu?”

“Sol oldu. Pek sabırlı biri değildi ama genç bir erkeğin aklı nasıl çalışır biliyordu. Beni bir ata bindirdi ve yetmiş beş bin dönümü aşkın vahşi araziye keşfetme şansı sundu.”

“İsteğine kavuşmuşsun,” dedi Lilah. “Özgür hissetmiş miydin?”

“İstedigime kavuşmuştum.”

Viskiden içmeye devam ettiler. Brady, Lilah’nın kulübesine yürüme mesafesinde oldukları için memnundu.

Bir el daha oynadılar.

Lilahl kaybetti. "Liseye başladığımda..." dedi, biraz daha viski içti. "Beyaz süprütünün ne demek olduğunu öğrenmişim ve öğrendiklerim hiç hoşuma gitmiyordu. Hiç Idaho'dan ayrılmamışım, bir kez bile. Düşünebiliyor musun?" Lilahl şaşkınlıkla başını salladı.

Ay ışığı saçlarına, yüzüne vuruyordu. Brady daha önce bu kadar güzel bir şey hiç görmemişti.

"Hayatım boyunca..." diye devam etti. "Tek istediğim dünyayı görmektir. Demek istediğim, buradaki insanları seviyordum, hayatımdan memnundum ama dışarıda neler olduğunu görmek istiyordum. Üniversite benim çıkış biletindi. Las Vegas Üniversitesi'ne tam burs kazanmışım ve gittim."

Idaho'nun vahşi doğasında yetişen, büyük şehir yüzü görmemiş bir kızdı. Vegas'ın ona ne kadar farklı geldiğini Brady ancak hayal edebiliyordu. "Nasıldı?"

Lilahl hafifçe güldü. "Kültür şoku yaşadım. Ama ödenek bir bedel yoktu, tabii en başında." Başını iki yana salladı. "İstediğime kavuşmuştum ve elde ettiklerimi asla hafife almadım."

Brady onayladı. Anlıyordu.

"Büyük annem öyle gururluydu ki." Kollarını bacaklarına doladı. Önünde uzanan suya bakarken eski günleri hatırlıyordu. "Herkes benimle gurur duyuyordu. Ve yapmam gerekeni biliyordum; başarılı olmalıydım. Sonra ikinci yılım geldi. Büyük annem hastalandı ve sürekli git gel yapmak zorunda kaldım, notlarım düştü. Bursumun bir kısmını kaybetmişim, ay sonunu getirebilmek için birkaç işte çalışıyordum."

Brady kalbi atmaz oldu. "Bu kısım bana ders ücret-

lerini karşılayabilmek için striptiz yaptığını itiraf ettiğin kısım mı olacak? Çünkü öyleyse Adam ve Dell'i bir güzel pataklayabilirim."

"Hayır, onlarla üniversiteyi bıraktıktan sonra tanıştım." Güldü. "Yine de teşekkür ederim. Bu öneriyi beni kızdırdıkları başka bir zamana saklayacağım. Bir barda masalara bakıyordum. Eğlenceliydi ama zor bir işti ve çok fazla ders kaçıırıyordum. Yardıma ihtiyacım vardı. Mikrobiyoloji dersindeki asistanlardan biri yardım teklif etti. Adı Tyler'dı..." Lilah durdu. Hem konuşmayı hem de göz temasını kesmişti. Başını dizlerine dayamıştı. "Ona çok fena kapıldım."

Ses tonundan bir şey anlaşılmıyordu ve yüzünü göremediği için de ne hissettiğinden emin olamıyordu. "O da diğerleri gibi hâlâ yörüngende mi?"

Lilah başını olumsuz anlamda salladı. Bedeni gergindi. Belli ki onunla ilişkisi eğlenceli, hafif bir ilişkiden öteye gitmişti. Brady ellerini kadının omuzlarına uzattı. Gergin düğümler oluşmuştu. Her birinin üzerinde tek tek çalışarak onu rahatlatmaya çalıştı. Lilah doğrulmadan önce hafifçe inlemişti. "Ona âşık oldum, Tyler'a. Ve o..."

Lafın sonunu getirememesi Brady'nin kalbinin teklemesine neden olmuştu. Bu hikâyeyi sevmeyeceğini anlamıştı.

"Onun da beni sevdiğini sanıyordum," dedi. "Ama... Benden sakladığı başka bir hayatı olduğu ortaya çıktı. Kampüste uyuşturucu satıyormuş. Öğrendiğinde inanamadım. Onu görsen, uyuşturucuyla uzaktan yakından alakası olduğuna inanmazsın. Kendi kullanmıyormuş. Hoş, herkesle iyi geçimen biriydi ama..." Lilah başını salladı.

"Bir gün kaldığı yurttan arama yapılaracağını haber almıştı ve aptalca bir şey yaptı."

"Nasıl aptalca?"

"Paniğe kapılıp tüm malları benim odama sakladı. Malı kaybetmeyi göze alamamış," dedi. "Lilah'ya ne olursa olsun, değil mi?"

Brady derin bir nefes aldı. "Ne oldu, Lilah?"

"Polisler onun odasında aradıklarını bulamayınca, kız arkadaşını bir kontrol edelim demişler. Aptal, saf kız arkadaşını. Tutuklandım." Lilah titrek bir nefes aldı. Brady içinde alevlenen öfkeyle başa çıkmaya çalışıyordu.

"Sonunda her şey ortaya çıktı," dedi. "Ama zararın geri dönüşü yoktu. O kadar çok ders kaçırmıştım ki, toparlayabilmemin imkânı yoktu ve denesem bile hem adımlarıma temiz çıkardım hem de derslerle ilgilenemezdim."

Brady kasılan çenesiyle, "Peki ya Tyler?" dedi. "O şerefsiz ne oldu?"

"Bir şekilde yakayı kurtarmayı başardı. O hızla şehri terk etti. Ne özür diledi ne de veda etti."

Lilah yüzünü çevirmişti. Brady onun ifadesini göremiyordu. Lilah da onunkini göremiyordu ve bu iyi bir şeydi. Lilah hayatına aldığı insanları yakınında tutmaya alıştı. Gerçek, derin, kalıcı ilişkiler kuruyordu. Bu Lilah için bir rahatlıktı, her zaman kocaman bir ailesi varmış gibi hissettiriyordu. Bu olay onu mahvetmiş olmalıydı. "Pislik kaçmadan önce ona iyi bir ders verdiğimi söyle bana. En azından botunla bacaklarının ortasına sıkı bir tekme atmış ol."

"Yapmayı düşündüm fakat hayır." Duraksadı. "Unutmaya çalıştım, düşünmemeye çalıştım ama... Sanırım bunalıma girmiştin."

Brady, Lilah'yı kucağına çekip ona sarıldı. "Çok üzgünüm."

"Sonuçta Tyler olayının pek de önemi kalmadı. Büyük annemle ilgilenmekle meşguldüm. Buraya ona bakmak için geri döndüm."

Böylece okulu bitirememişti. "Başka kimse yok muydu?" diye sordu. "Sana yardım edecek biri yok muydu?"

"Kimse ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Sonra önemi de kalmadı. Çünkü kısa süre sonra doktorlar büyük annemi bakım evine koymak istediler. Ben... Yapamazdım. Büyük anneme bunu yapamazdım. Tüm hayatı boyunca öyle bağımsızdı ki. Çok gururlu ve güçlü bir kadındı. Yapamazdım." Durdu, yüzünü Brady'nin boynuna gömdü. Brady ona sıkıca sarıldı. Kucağına öyle uyuyordu ki sanki onun için yapılmıştı.

"Öldüğünde..." diye devam etti. "Vegas'a geri dönebilirdim ancak bunu düşünmedim bile. Oranın benim için neşesi kaçmıştı. Artık Sunshine'dan ayrılmak istemiyordum. Koca bir hayal kırıklığı olduğumu hissediyordum."

Diploma alabilmek için geceleri uykusuz kaldığına, okuduğunu herkesten sakladığına göre hâlâ böyle hissediyor olmalıydı. "Senin utanılacak hiçbir şeyin yok, Lilah."

"Dalga mı geçiyorsun? Gezegendeki en eski numaraya kandım. Öğretmenim tarafından ayartıldım. Tutuklanma ve her şey... Öyle aptaldım ki."

"Aptal değilsin." Brady'nin, Lilah'nın başına gelenlerden dolayı hissettiği öfke geçmemişti, içinde kaynıyordu.

"Saftım, o zaman," dedi. "Kalbimin kırılacağını hesaba katmamıştım. Şaşkındım ve ilişkiye kendimi kapattım."

"Nick, Cruz, Ian... Onlar ne?"

Lilah omuz silkti. "Nick iyi birisidir fakat ayakları biraz garip."

Brady bir kaşını kaldırdı. "Ayakları mı garip?"

"Üstelik kedilere ve köpeklere alerjisi var."

"Ya Cruz?"

"Abur cuburdan nefret eder."

"Peki Ian?"

"Onun ayaklarını görme şansım olmadı."

Brady botlarını çıkarıp ona ayaklarını gösterme ve garip olup olmadıklarını sorma arzusuna karşı koydu. "İlişkiye girmemek için bahaneler buluyorsun, onu anladım. Peki neden ben?"

"Şey, başlangıç olarak hayvanlara alerjin yok." Gülümsedi ve Brady'yi öptü. "Bu senin için bir artı."

"Abur cubur da seviyorum." Bir artı daha.

"Evet, bu en sevdiğim özelliğin." Ciddileşirken gülümsemesi silindi. "Ama daha da önemlisi yabancısın. Yeni birisin, beni bebekliğimden beri tanımayan biri. Ve sonunda beni incitmeyecek birisin çünkü ilişkimizi hafif tutacaktık." Tekrar gülümsedi ama her zamanki içten gülümsemeleri kadar parlak değildi. "Son konuda yanıltmışım."

Lilah güçlü, seksi, sadık ve tatlıydı. Bir ilişki istemediğini başından beri söylemesine rağmen Brady ona kapılmıştı. Burada aptal kimdi? Tabii ki kendisi.

Çünkü geleceklere hakkında Lilah fikrini değiştirse bile Brady'nin burada bir geleceği yoktu. Gidiyordu. Hem de birkaç gün içinde. Acısını belli etmemeye çalışarak Lilah'nın yüzüne düşen bir saç kulağının arkasına itti ve bir parmağını yumuşacık yanağında gezdirdi. "Lilah-"

"Uno'nun bir kuralı vardır, bilmem bilir misin?" dedi.

Brady'nin kucagından kalktı. "İki kez kaybedersen ceza ödersin." Brady'ye baktı. Gözleri dolu doluydu ama gülümsüyordu.

Ortamdaki ağır havayı dağıtmaya çalışıyordu ve Brady de ona uydu. "Nasıl bir cezaymış bu?"

Elbisesinin boynundaki bağları çözdü ve kumaş göğüslerine, oradan da kalçalarına, en son yere düştü. Onu minik siyah iç çamaşırıyla bırakarak ayaklarının dibinde bir yığın oluşturdu.

"Tanrı cezayı kutsasın," diye fısıldadı.

Lilah başparmaklarını kalçalarındaki iplere geçirdi ve iç çamaşırının da yere düşmesine izin verdi.

Brady bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesi çıkmadı çünkü dili damağına yapışmıştı. Nefes almakta da zorluk çekiyordu. "Çok güzelsin, Lilah."

Lilah gülümsedi. Brady kendi dudaklarının da kıvrıldığını hissetti. "Buraya gel," dedi.

Lilah başını salladı, arkasını döndü. Brady'ye arkasının kalp durduran bir görünümünü sundu. Koşarcasına birkaç adım attı ve suya atladı, gölün derinliklerinde kayboldu.

Lilah yüzeye çıktığında ve ıslanan saçlarını yüzünden çektiğinde Brady'yi bıraktığı yerde buldu. Suyun kenarında oturmaya devam ediyordu.

Lilah'yı izliyordu.

İfadesinden karanlık tutkuların ve sıcak sevginin şaşırtıcı bir karışımı okunuyordu. Lilah'nın göğüs uçları soğuk su sayesinde çoktan sertleşmemiş olsaydı sadece ona bakmakla bile sertleşirdi.

Brady hareketsizdi fakat adamın esrarlı bakışları bile Lilah'nın tahrik olmasına yetiyordu.

Lilah tekrar daldı. Bu kez çıktığında kıyıdan epey uzaklaşmıştı, ayakları dibe değmiyordu. Brady ayağa kalktı.

Gözleri kısılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sesini yükseltmemişti. Suyun sesi kolaylıkla ileteceğini biliyordu. "Çıplak yüzüyorum."

"Kendi başına mı?"

"Aslında..." dedi. "Eşlik eden biri olsa iyi olurdu."

"Kolun-"

"Hiç acımıyor." Sadece birazcık.

"Alkolün etkisi altındasın," dedi.

Lilah gülümsedi. "Benden faydalanacağından mı korkuyorsun?"

"Hayır. Sen benden faydalanırsın diye korkuyorum."

Lilah güldü, Brady gülümsedi. Bu gece ona planladığından da fazlasını anlatmıştı. İtiraflarının ardından göğsünde oluşan sıkışıklık adamın gülümsediğini görünce geçti.

Brady eğildi, bağcıklarını çözdü, sonra botları ayağından attı. Lilah'nın nabızı rekor hızda atıyordu. Lilah bunu istemişti. Brady'yi kıskırtmayı ummuştu ama şimdi o an geldiğinde karnı titriyor, tüm malum yerlerini ateş basıyordu.

Brady doğrulunca gömleğini çıkarıp yere attı. "Ne kadar soğuk?"

"Banyo suyu gibi, ılık."

"Yalancı."

Lilah gülümsedi. "Seni korkutmak istemedim."

"Ben öyle kolay kolay korkmam."

"Hı-hı. Şimdi kim yalan söylüyor?"

Kargo pantolonunun düğmesini ve fermuarını açıp kumaşı bacaklarından aşağı kaydırırken bakışlarını Lilah'dan hiç ayırmadı.

Brady suya atladığında Lilah hâlâ salyalarını toparlayamamıştı. Kahkahasını bastırarak döndü ve yüzmeye başladı. Vurulan kolu onu yavaşlatıyordu. Lilah burada doğmuştu. Yürümeyi öğrenmeden önce yüzmeyi öğrenmişti ama kolu ona sandığından fazla engel oluyordu.

Beş saniye sonra Brady yanında bitivermişti. Hızını Lilah'ya göre ayarladı.

Lilah sırt üstü dönüp bacaklarını kullanmaya başladı. Yine de Brady'yi atlatamamıştı. Birkaç dakika böyle de-

vam etti, elinden geldiği kadar hızlı yüzdü. Eğleniyordu da. Dört yüz metre kadar sonra yön değiştirdi ve kıyıya geri yüzdü.

Brady yendi.

Kıyafetlerinden beş metre kadar ötede suyun içinde durdu ve saçlarını yüzünden çekti. Zrolukla nefes alıyordu. Brady'yi izledi.

Brady suları sıçratarak başını salladı. Bakışları karanlık ve ateşliydi. Onun da nefesi aksamıştı ama Lilah kadar kötü değildi. Lilah, "Kendini beğenmiş," diye söylendi.

"Ben bundan daha soğuk sularda da yüzdüm."

"Hımm. Benden daha iyi bir yüzücüsün."

Brady onu kendine doğru çekti. Yavaşça, kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Kısık, seksi sesiyle, "Belki de yeteneklerinin beni geçtiği bir alan bulabiliriz," dedi.

"Hımm."

"Lilah."

Onun dudaklarından ismini duyduğu her an gizli bir heyecan dalgası vücudunu sarıyordu. Ondandır çaresizce duymayı istediği şeyler vardı. İnkâr etmişti, ihtiyacı olmadığını söyleyip durmuştu fakat kendine yalan söylemişti.

İhtiyacı vardı.

Bu yüzden de kendini Brady'ye bastırdı. Bedeninin bedenine temasını hissetmeye özlem duyuyordu. Aralarındaki bağlantıyı hissetmeye özlem duyuyordu. Çünkü birlikte olduklarında Brady'nin dudaklarının söyleyemediklerini bedeni dile getiriyordu. Ellerini adamın göğsünde gezdirdi, bacaklarını beline doladı. Bedenine çarpan soğuk suyun yanında adamın vücudunun ateşini hissetmek onu ürpertti.

Brady. "Üşüdün mü?" diye mırıldandı.

"Hayır." Lilah ellerini onun saçlarının arasından geçir-di ve kafasına parmak uçlarıyla masaj yaptı. Brady mem-nuniyetini belirten erkeksi bir ses çıkardı. Elleri Lilah'nın kalçalarına gitti, iki eliyle birer kalçasını avuçladı. Gö-beğinde sertliğini hissedebiliyordu. Brady kıyıya doğru ilerledi, daha sığ bir yere gelince dizlerinin üzerine çöktü. Lilah üstünde ata biner gibi oturuyordu. Su göğüslerine kadar geliyordu. Brady boğuk bir sesle, "Ağzına baktığım her an..." dedi. "Onu üzerimde istiyorum."

Lilah hafifçe gülümsedi, adamın başını kendisinininki-ne doğru çekti ve dudaklarını birleştirdi. Öpücük uzun ve derindi. Aralarında Brady'nin bir nabız gibi attığını his-setmişti. Uzandı, sertliğini okşadı, Brady'nin nefesi kesil-di. "İçime gir," diye fısıldadı dudaklarına karşı.

Brady başını iki yana salladı. "Prezervatif yok."

"Bir dakikacık." Sorumsuzca bir davranıştı ama Lilah umursamıyordu. Kahretsin, bir kez olsun vahşi bir şeyler yapmak istiyordu. Sonucunu düşünmeden istediğini al-mak. Parmaklarını sertliğinin etrafına doladı ve onu giri-şine yönlendirdi. Tek bir hamlede içindeydi.

Lilah'nın adı adamın dudaklarından bir inleyiş gibi dö-küldü. Lilah neredeyse içinden çıkacak kadar yükseldi, sonra yavaşça tekrar oturdu. Bedenlerinin açısı Brady'nin daha da derinlere girmesine neden olmuştu. Brady bir eliyle Lilah'nın kalçasından sıkıca tutmaya devam eder-ken diğer elini öne getirdi, birleştikleri yeri hafif doku-nuşlarla okşadı.

Ve sonra tekrar. Ve tekrar. Lilah patlayacakmış gibi his-sedene kadar. "Brady!" dedi nefes nefese. "Dur! Ben..."

“Bırak kendini!” diye emretti Brady. “Benim için gel, Lilah.”

Seksi ses tonu neredeyse Lilah’yı zirveye çıkarıyordu. Ama onu sona ulaştıran yetenekli başparmağı ile içine hamle yapan sertliği oldu. Lilah patlayıp Brady’nin üzerine çöktü.

Brady titremeleri sırasında onu kollarında tuttu. Lilah’nın içinde kaya gibi sertti. Lilah kalçalarını hareket ettirince inledi. “Yapma.” Lilah’yı sıkıca tuttu, alnını onunkine bastırdı. “Sakin kıpırdama. Bir milim bile.”

Sesi gergin ve pürüzlü çıkıyordu. Normalden kısıktı. Lilah kollarını ona doladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Brady öpücüğün kontrolünü devraldı, parmakları Lilah’yı sabit tutabilmek için kalçalarını sıkıyordu. Kollarındaki kaslar Lilah’yı tutmaktan, bedenindeki kaslar ise kendi zevkini ertelemekten gergindi. Lilah onun omzunu öptü. Boğazını, dudaklarını öptü. Buz gibi suyun içinde olsalar da Brady’den ateş fişkırıyordu adeta.

Brady yavaşça içinden çıktı. Lilah kaybın etkisiyle inleyince adam gözlerini kapamıştı. Lilah yavaşça çenesinden öptü ve onu kibarca kıyıya itti. Sonra biraz daha itti. Brady gözlerini açmış, Lilah’yı izliyordu. Kadının onu itmesine izin verdi. Neredeyse karaya çıkmışlardı. Lilah iterek bacaklarını da uzatmasını sağladı.

Brady gülerek kumun üstüne yayılmıştı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu. Su kalçalarına vuruyordu. Lilah bacaklarının arasına geçti.

Lilah yavaşça hedefine ulaştığında kısık sesli bir inleyişle Brady’nin başı geriye düştü. Ereksiyonu oldukça etkileyeciydi. Önce ucunu öptü ve adamın dudaklarından dökülen ismini dinledi. “Güven bana,” dedi.

"Zaten güveniyorum."

Lilah onu ağzının içine aldığında Brady'nin parmakları saçlarını arasına kaydı, ona istediği ritmi gösterdi. Derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. "Lilah."

"Hişt!"

Lilah kaldığı yerden devam edince Brady gözlerini kapadı, kalçalarını kadının her hareketinde yukarı kalkıyordu. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, Lilah'ın saçlarının içindeki elleri yumruklara dönüşmüştü. Gözleri sımsıkı kapalıydı, dişlerini sıkıyordu. "Lilah! Tanrım! Ben..."

Lilah onun önceki sözlerini kullanarak, "Kendini bırak!" diye emretti. "Benim için gel, Brady."

Brady titredi ve sertçe geldi. O nefesini toparlamaya çalışırken Lilah onun kalçasını, karnını öptü.

Gözleri kapalı, taş kadar hareketsiz bir şekilde hâlâ yerde yatıyordu. Hiçbir kasını oynatanmıyor gibiydi. Lilah başını kaldırarak ona baktı. "İyi misin?"

Cevap olarak çıkardığı ses iyi olduğunu onaylıyor da olabilirdi, tamamen aklının başından gittiğinin kanıtı da olabilirdi. Lilah memnun bir şekilde oturdu, onun kendine gelmesini bekledi.

Dalgalar yavaşça üzerilerine vuruyordu. Uzaklardan bir baykuşun ötüşü duyuldu. Cıvırböceklerinin sesleri geliyordu. Sonunda Brady başını çevirdi ve göz göze geldiler.

Lilah sırttı.

Lilah'ın ay ışığı altındaki çıplak görüntüsüne bakan Brady'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Şimdi kim kendini beğenmiş?"

Lilah güldü, Brady'nin gülümsemesi genişledi. Kadını kendine doğru çekerek omzuna yatırdı. Sımsıkı sarılıp

alımdan öptü. "Beni mahvediyorsun, Lilah. Her seferinde."

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Beni neredeyse zevkten bayıltacaktın. Çok sevdim."

"Hareket edebiliyor musun?"

"Cevap koca bir hayır olacak."

Lilah kalktı, kıyıdaki tüm kıyafetleri topladı. Sonra kulübeye doğru yürümeye başladı.

"Hey!"

Lilah durmayınca Brady küfretti, sendeleyerek doğrulmaya çalıştı. "Benim kıyafetlerimi aldın."

Lilah yürümeye devam etti.

"Arabayı açık bıraktık."

"Bir şey olmaz."

"Lilah, tanrım. Ormanda çıplak dolaşamayız."

"Tüm koşullar için eğitildin, asker!" diye seslendi. "Uyum sağla."

Brady cevap vermese de Lilah onun arkasından geldiğini biliyordu. Sessizce çırılçıplak bir şekilde ay ışığının altında ilerlediler.

Daha sonra, kulübeye girdiklerinde Brady, "Bu delilikti," dedi. "Birileri görebilirdi."

"Ama kimse görmedi." Lilah ona doğru döndü, kıyafetleri kolına bıraktı ve gülümsedi. "Sihirli sularda yüzdün, Brady. Hem de gece yarısı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Brady onun çıplak bedenini izlemekle meşguldü.

"Efsaneye göre gerçek aşkı bulma tehlikesi altındasın."

Brady onu kalçasından yakalayarak kendine çekip çıplak bedenini onunkine sürüttü. "Ben efsanelere inanmam,

Ben gerçekçiliğe inanırım. Kendi kaderimi yazmaya inanırım."

"Öyle mi? Peki kaderin ne diyor?"

"Muhteşem bir kadınla sevişeceğimi söylüyor. Hemen burada..." Onu koridordan yatak odasına taşıdı. Yol üzerinde banyoya uğrayıp çekmecedен prezervatif almıştı. Sonra Lilah'ı yatağa fırlattı ve bedenini kendisinininkiyle kapladı. "Hemen şimdi."

Ağzını Lilah'nın göğsüne bastırdı. Lilah zevkle çığlık attı. Daha bu zevkten kendine gelemeden Brady içindeydi. Kulağına sahip olduğu her şeyi, her bir parçasını istediğini; daha azını kabul etmeyeceğini söyledi.

Lilah'nın ona her şeyi vermekten başka şansı yoktu. Tek tesellisi Brady'nin de karşılığında her şeyini verdiğini bilmesiydi.

Brady ertesi sabah Lilah'nın yatağında yalnız uyandı. Ayaklarında Pırıltı, göğsünün üzerinde Patron vardı ve ikisi de meşum bakışlarını üzerine dikmişlerdi. Brady bir eliyle yüzünü ovuşturup nefesini verdi. Yine yalnızdı.

"Hav!" dedi Pırıltı.

"Miyav!" dedi Patron. Brady'nin göğsünde dönerek bir çember çizdi. Sorun tırnaklarını kullanıyor olmasıydı.

"Tanrım!" Brady kedi yavrusuyla beraber her şeyi üzerinden attı. Örtüler, çarşafar yere düştü. Çınlçıplak adam ile canı yanan kedi yavrusu birbirini süzdüler. Kedinin gözleri Brady'nin sabah sertliğine kaydı. Büzüldü, her an atlamaya hazırды.

"Yap da gör gününü," dedi Brady ve yuvarlanarak yataktan çıktı. Duşa giderken, "Bir kez olsun..." diye homurdandı. Sanki geçit töreni düzenleniyormuşçasına hayvanlar peşinden gidiyordu. "İlk uyanan ben olmak isterdim."

Geçmişte ilk uyanan hep o olurdu. Kahretsin, kadınların yanında uyuyakalmaya alışkın değildi. Lilah onun dünyasını tersine çeviriyordu.

Suyun sıcaklığını kaynara ayarladıktan sonra içeri gir-

di ve ellerini fayansa dayadı. Başı eğik, suyun omuzlarından ve sırtından dökülmesine izin verdi.

Üç dakika kadar sonra hiç uyarı vermeksizin su buz gibi akmaya başladı ve Brady bildiği tüm küfürleri saydı. Tanrı biliyor ya Lilah böyle yaşamak zorunda olmamalıydı. Kasabaya inmeden önce su ısıtıcısına kendisi bir göz atacaktı. Giyindi ve koridora yöneldi, ayağı Patron'a takıldı. Kedi bütün kinini miyavlamalar eşliğinde kusarak kanepenin altına saklanmıştı. Brady iç geçirdi, dizlerinin üzerine çöktü ve iki adet çok kızgın parlayan göze bakmak için eğildi. "Yoluma çıkan sendin, kahretsini!"

"Hav!"

Yüzünü yalamaya çalışan köpeğe, "Durdur şunu!" dedi. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Patron, çık dışarı!"

Patron'un tek yaptığı kötü kötü bakmaya devam etmek oldu.

"Ne hoş bir manzara."

Brady doğruldu ve kapıdan içeri giren Lilah'nın neşeli bakışlarıyla karşılaştı. Elinde iki kahve bardağı, bir de çörek paketi taşıyordu ve Brady o an, oracıkta âşık oldu. "Çikolata kaplı olanlardan getirdiğini söylersen..." dedi hislerine hâkim olamayarak. "Tüm birikimlerim ve daha başka ne istersen senindir."

"Peki ya sağlıklı bir şeyler aldıysam? Mesela buğday unundan yapılmış kek gibi?"

"O halde birikimleri unutabilirsin."

Lilah güldü. "Ya tek istediğimin dün gecenin bir tekrarı olduğunu söylersen?"

Brady sırtıttı. "Kolaysın derim."

"Konu sen olunca galiba öyleyim. Her neyse..." Paketi ve kahveleri tezgâha bıraktı. "Afiyet olsun."

Lilali tekrar kapıya doğru yönelince Brady, "Bekle bir dakika," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Adına iş denilen şu ufak şeyi balletmem gerekiyor."

"Öyle birden belirip birden kaybolamazsın."

"Elbette yapabilirim. İzle." Kapıyı açtı, sonra geri döndü. "Dün gece için teşekkürler."

"Ah, hayır, yapamazsın." Patron'u ensesinden kavrayarak kanepenin altından çıkardı ve öfkeli kedi yavrusunu kucığına yatırdı. Sonra sıra Lilali'yi kavramaya gelmişti. "Dün gece için teşekkürler mi?" Aniden siniri tepesine çıkmıştı ve neden olduğundan tam emin değildi. "Bana tam olarak ne için teşekkür ediyorsun, Lilali?"

Lilali ağzını açtı fakat tam o anda Brady'nin telefonu çaldı. Brady telefonu önemsemeyerek Lilali'yi kendine doğru çekti. Ve acıması bir kara sevdalı olduğundan yüzünü kadının boynunun kıvrımına gömdü ve kokusunu içine çekti. "Öyle nefis kokuyorsun ki kendimi acıkmış hissediyorum." Kadının boğazını yalayınca titremesini hissetti.

"Yeni losyon," dedi. "Mango-şeftali aromalı. Telefona cevap vermeyecek misin?"

"Hayır."

"Önemli olabilir."

Brady sorduğu soruya Lilali'nin vereceği cevaptan daha önemli bir şey düşünemiyordu ama o an geçip gitmişti ve Lilali meraklı gözlerle ona bakıyordu. Sabah sabah birkaç tahtasını kaybedip kaybetmediğini öğrenmek istiyor gibiydi.

Tüm tahtalarını kaybetmiş olabilirdi çünkü neyi, niçin yaptığını bilemez hale gelmişti. Söverek Lilali'yi bıraktı

ve cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı baktı. "İşten arıyorlar."

"Adam ya da Dell'in pilota mı ihtiyacı varmış?"

"Hayır, onlar değil. Arayan Tony."

"Ah!" Lilah bir adım geri çekildi. "Seni arıyor çünkü..."

"Çünkü bir aya ihtiyacım olduğunu söylemiştim ve süre doldu. İşe geri dönmem için bir haftadır her gün arıyor."

"Gidiyorsun."

"Çoktan gitmiş olmalıydım, Lilah."

Lilah yutkundu. "Ne zaman?"

"Dediğim gibi çoktan işe dönmüş olmalıydım."

"Ne zaman, Brady?"

"Bugün ya da belki yarın. Ne diyeceğine bağlı."

Lilah başıyla onayladı. "Anlıyorum."

Hayır, anlamıyordu. Daha Brady anlayamazken o nasıl anlayabilirdi ki? Ve Brady gerçekten de her şeyi bırakıp nasıl gidecekti? Lilah'ın kahvelerden birini alıp kulübeden çıkmasını izlerken ters bir sesle telefonu açtı.

Lilah barınağa girdi, ofisine varana dek odaları birer birer geçti ve masasına oturdu.

Hayır.

Olmak istediği yer burası değildi. Sandalyesini döndürdü, ayağa kalktı ve ofisinden çıktı. Binanın arka tarafına doğru ilerledi, kimsenin onu göremeyeceği bir köşeye. Duvara sırtını dayadı, yavaşça aşağı kaydı. Zayıf dizleri onu daha fazla taşıyamamıştı.

Brady gidiyordu.

Onu hâlâ yatak odasından çıkarken hayal edebiliyordu. Sadece heykel gibi oyulmuş bacaklarına mükemmel şekil veren ve Lilah'ın favori parçasını kapatan pantolonu vardı üzerinde. O parça ki verdiği sözleri yerine getirme konusunda hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Ayakları çıplaktı, göğsü de öyle. Sadece ona hakmak bile Lilah'ın kalbini çirilçıplak bırakıyordu. Brady kulübesine aitmiş gibi görünüyordu. Kalbine aitmiş gibi.

Ve gidiyordu.

Süre dolmuştu ve işten çağırılıyordu. Geçen haftalarda birkaç işi geri çevirdiğini biliyordu, sonsuza kadar işleri geri çevirip duramayacağını da biliyordu.

Belki de şu anda eşyalarını topluyordu.

Lilah bir arabanın yanaştığını duyduğu sırada yüzünde yaşlar olduğunu fark etti. Hemen ayağa kalktı. Kahretsin. Yüzündeki yaşları silip ofisine geri döndü. Gün boyunca kendim işiyle meşgul etti. Getirilen hayvanları yerleştirdi, yürüyüşe çıkardı, onlara yemek verdi, genel bakımları yaptı. Evrak işlerine de değinmeden geçmemeli.

Öğle vakti Cruz geldi. Maui'de arkadaşlarıyla geçirdiği haftadan bronzlaşmış ve dinlenmiş olarak dönmüştü. Hasret giderdiler, birbirleriyle son gelişmeleri paylaştılar. Lilah ona vurulmasından kalan yeni izini gösterdi. Cruz duruma uygun bir şekilde hem dehşete kapılmış hem de etkilenmişti.

Daha sonra, vardiyası bitince Belle Haven'a doğru yola çıktı. Jade ile geç öğle yemeği randevuları vardı. Jade'in o gün bir arkadaşını ziyaret etmek için izin aldığını arka kapıdan girdikten sonra hatırladı. Yönünü değiştirdi. Geri çıkışa doğru giderken Dell'in ofisinin önünden geçti.

Dell masasında, telefondaydı. Telefonların hiç susma-

masına, bekleme odasından gelen seslerin bir veteriner kliniğinden çok mafya filmlerini andırmasına rağmen neşeli halini koruyordu.

Lilah o an Adam'ın da gitliğini hatırladı. Dün gece bir arama kurtarma konferansına katılmak için doğuya gitmişti. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Dell başıyla onaylayıp bekleme salonunu işaret etti.

Lilah oraya gidince birden kendini bir kaosun ortasında buluverdi. Köpekler, kediler, birkaç tane kuş ve bir de kuzu vardı. Her biri de sahipleri gibi öfkeliydi.

Brady sekreter masasında oturuyordu. Önündeki bilgisayara sanki onu pencereden fırlatıp atmak istemiş gibi kaşlarını çatarak bakıyordu. Müşterilerin sekreter masasından uzak durmalarının sebebi belli olmuştu.

Lilah onun yardımı koşmasına şaşırırmamıştı. Sunshi-ne'a geldiğinden beri sıkı çalışıyor, kendisinden ne istenirse yapıyordu. Onun gibi büyük ve sert bir adama göre pamuk gibi bir kalbi vardı. Tüm hayatını diğerlerinin güvenliğine ve iyiliğine adanmıştı.

Lilah'ı şaşırtan bu kadar kolay adapte olmasıydı. Kasabaya, Adam ve Dell ile birlikte çalışmaya kolayca uyum sağlamıştı. Lilah'ın hayatına da kolayca uyum sağlamıştı. Yalnız kurt olarak hayatını sürdürmek istemesine rağmen herkesin arkasını kollayabiliyordu. Brady'yi dehşete düşürüyordu belki ama burasıyla gerçek bir bağının olduğu kesindi.

Lilah bu bağın onu rahatsız ettiğini de biliyordu.

Aralarındaki bağ Lilah'ı da dehşete düşürüyordu ama rahatsız etmiyordu. Aslında çok iyi hissetmesini, kendini ilk kez birine bu kadar yakın hissetmesini sağlıyordu. Onu mutlu ediyordu.

Yakında, Brady gidince her şey değişecekti. Lilah o günün geleceğini biliyordu, yine de hazır değildi. Hiç hazır olabileceğini sanmıyordu.

Etrafta öyle çok gürültü vardı ki sesini duyurabilmek için Brady'nin dibine girmesi gerekmişti. "Sorun mu var?" diye sordu kulağına.

Brady ona bakmadı bile. "Bunu düşünmene ne sebep oldu? Burada böyle çaresiz bir şekilde ekrana bakmam mı, yoksa bekleme salonundaki yirmi müşterinin yirmisinin de aynı saatte, aynı doktora randevusu olması mı?"

"Of! Randevu karışıklığı."

"Ya öyle ya da birileri benimle kafa buluyor." Brady ona döndü ve kısılmış gözleriyle Lilah'ı süzdü. "Bu senin başının altından çıkmış olamaz, değil mi?"

Lilah güldü. Ellerini iki yana kaldırarak başını olumsuz anlamda salladı.

"Sakin bana masum numarası yapma. Seni tanıyorum."

"Hey. Sana asla bulaşmam."

"Sana kanıtlamak için tek bir kelime söyleyeceğim." Çenesiyle masanın altını işaret etti. "Pırlıltı."

Lilah eğilince Pırlıltı'nın Brady'nin botlarının üzerine yayılmış uyuduğunu gördü. "Vay. Ve ikinizin de durumdan ne kadar nefret ettiğiniz belli."

Telefonlar hiç susmuyordu.

Müşteriler hâlâ öfkeliydi.

Brady, Lilah'nın ondan hiç beklemediği bir şey yaptı. Sandalyeye çöküp ellerini Lilah'nın kalçalarına koyarak başını karnına gömdü. "Lütfen yardım et bana," dedi.

"Tamam." Lilah lütfen demese bile yardım ederdi fakat bunu ona söylemedi. Kendine engel olamadan adamın saçlarını okşadı. "Kenara çekil."

Brady ayağa kalkıp sandalyeyi ona bıraktı. Lilah klavyeye bir şeyler yazdı, randevu kayıtlarını açtı. “Of, kahretsin! Aynı zamana iki -hayır, üç- hayır, dört randevu almışsın.”

Brady ona arkasından sokuldu, ellerini Lilah’ının iki yanından masaya dayayarak bilgisayar ekranına baktı. “Bana bilmediğim bir şey söyle.”

Lilah başını çevirse dudakları adamın kol kaslarıyla buluşabilirdi. Brady’nin teninin sıcak olacağını, kaslarının içlerindeki güçle gergin olacağını biliyordu. Deodorantının kokusunu ve hafifçe sabah banyoda kullandığı sabunun kokusunu alabiliyordu.

Lilah’nın sabunu.

Kendine hâkim olamadan tam da aklından geçen şeyi yaptı, yüzüne bakma bahanesiyle başını çevirdi ve dudaklarının kol kaslarına sürmesini sağladı.

Tamam, biraz da dilini kullanmıştı.

Brady uyarırcasına. “Lilah,” dedi.

“Ananas gibi kokuyorsun,” diye fısıldadı Lilah.

Brady başını eğip dudağını kadının kulağına dayadı. “Senin kokunu her aldığımda açlık hissediyorum. Sen de aç hissediyor musun?”

Evet. Evet, aslına bakarsanız aç hissediyordu. “Sabunun etkisi.”

“Kokunu seviyorum,” diye fısıldadı. “Tadını seviyorum. Ve bunların sabunla hiçbir ilgisi yok.”

Brady’nin bir eli aşağı kalçasını okşamak için inince, “Randevu sorununa dönersek...” diyebilirdi.

“Hı-hı.” Bunu söylerken dudaklarının Lilah’nın kulağının arkasındaki hassas noktaya değdiğinden emin olmuştu. O noktanın ne kadar hassas olduğunu, kadının

üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu iyi biliyordu. "Ben dosyaları çıkarmaya başlayayım," dedi. "Hayvanları muayene odasına alırım. Sen burayı hallet."

"Neden görevleri değişmiyoruz?" dedi Lilah. "Ben muayene odasını hazırlayabilir, Dell için işleri hızlandırabilirim."

Brady'nin bakışları onu hiç terk etmiyordu. "Evet ama bu sekreter masasına oturan ben oluyorum demek."

Belli ki bunu hiç istemiyordu. "Evet, öyle," dedi Lilah ve gülümsedi.

Brady bir kaşını kaldırdı. "Beni kurtlar sofrasına mı atacaksın?"

Lilah döndü ve bekleme salonuna göz attı. Müşterilerin çoğu kadındı. Brady'yi bazıları sadece ilgili, bazıları özlem dolu, bazıları da açıkça şehvetli bakışlarla süzüyordu. "Zavallı bebek. Seni isteyen bir oda dolusu kadımla uğraşmak zor olmalı."

"Peki ya sen?" diye fısıldadı kulağına. Aynı bölgeden hızlıca bir ısırik almayı da ihmal etmedi. "Sen de beni istiyor musun?"

Her zaman...

Birisi o anda onlara baksa dikkatle bilgisayar ekranını inceliyormuş gibi görünüyorlardı. Oysa ekran koruyucu devreye girmişti. Belle Haven'ın hayvan müşterilerinden kareler slayt gösterisi halinde beliriyordu.

Brady'nin geçen ay içinde çektiği fotoğraflardan oluşuyordu. Harika resimlerdi ama Lilah hiçbirine dikkatini veremiyordu çünkü Brady kulağına tutkulu teklifler sıralıyordu. Her bir sözcük nefesinin kesilmesine, dizlerinden dermanın çekilmesine neden oluyordu.

Lilah sandalyeden zorlukla doğrularak Brady'nin ateş-

li, yarattığı etkinin farkında olan bakışlarından kaçındı. Başvuru defterini eline aldı ve ilk ismi çağırdı. "Toby?"

Shelly ve Toby ayağa kalktılar.

Lilah tek kelime etmeden onu izleyen Brady'ye döndü. Aslan ödülünü izliyordu. "Dosyasını bulup bana getirir misin?" diye sordu.

Aynı anda hem aç hem de neşeli görünebilen Brady dosyalara döndü. Alt çekmeceye eğildiğinde hoş poposu meydana çıkmıştı.

Muayene odasında Shelly ellerini bir yelpaze gibi kullanarak hava almaya çalışıyordu. "Kahretsin. Dr. Ölüm gerçekten de çok seksi."

Lilah, "Genel kanı bu yönde," diye mırıldandı. Ona da birden ateş basmıştı.

Shelly muzip bir tavırla, "Sen bizimle aynı fikirde değil misin?" diye sordu.

Lilah iç geçirdi. "Aynı fikirdeyim." Dell'i bulmak için döndü. Brady elinde dosyayla kapıda duruyordu. Yüz ifadesinden bir şey okunmuyordu. Lilah alt dudağını ısırđı ve ona gülümsedi.

Brady gülümsemesine karşılık vermedi fakat dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrılmıştı ve bakışları intikamını yakında alacağını söylüyordu. Lilah'ya göre hava hoştu çünkü Brady'nin intikam alma şekillerini çok beğenmişti.

Ancak iki saat sonra rahat bir nefes alabildiler. Lilah, Brady'nin yanındaki sandalyeye kendini zor attı. "Ben de kendi hayatımın çılgın olduğunu düşünürdüm."

"Senin hayatın zaten çılgın." Brady ayaklandı.

"Nereye gidiyorsun?"

Brady bekleme salonunu işaret etti. Tanrıya şükür, boşalmıştı. "İşler yoluna girdi."

"Evet ama barınağa geri dönmem gerekiyor."

"Hayır, dönmene gerekmiyor. Cruz orada." Brady nefesini bıraktı. "Benim gitmem gerekiyor."

"Gerçekten, sen-"

"Gitmem gerek diyorum, Lilah."

Ah. Kahretsin. İnkâra öyle alışmıştı ki, bu gerçeği göz ardı etmeye hazırdı. Yavaşça ayağa kalktı. Bu haberi otururken almayacaktı. "Hemen mi gidiyorsun?"

Bakışlarından her şey okunuyordu.

"Ama nasıl bir telefonla yola çıkmayı beklerler?"

"Bu benim işim, Lilah. Kiralık pilotum. Telefon geldiğinde giderim."

Dizleri tutmayınca geri sandalyeye çöktü. Bir elini sızlayan kalbine götürdü. Bunun seninle bir ilgisi yok, Lilah. "Bana şu işten bahset."

"Hafta sonu Afrika'da olmalıyım. Ama önce Los Angeles'a gitmem gerekiyor."

"Ya."

"Üzgünüm."

Lilah yavaşça nefesini bıraktı ve başını sallamaya çalıştı. Vücudu heykel gibi kasılıp kalmıştı sanki. "Üzülme. Başından beri dürüsttün. Buraya ev kurmaya, kök salmaya gelmedin. Bu gerçeği biliyordum." Şu sözlerle bir bakın. Ne kadar olgun. Bir de gözleri dolmasaydı.

Brady yumuşak bir sesle, "Lilah," diye fısıldadı. "Yapma."

"Bir şey yapmıyorum ki." Başını iki yana sallayınca gülümseyebildi. Ayağa kalktı, bir elini Brady'nin göğ-

süne dayayarak ayakucunda yükseldi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Brady'nin dudakları gergin bir çizgi halindeydi ama Lilah nadir de olsa gülümsediğinde o dudakların nasıl yumuşadığını biliyordu. Mesela yatakta, Lilah'ya cenneti gösterirken.

Ne yazık ki aynı dudaklar ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyemiyordu.

Çünkü hiçbir şey yolunda değildi.

Gittiğinde bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Toparlanmak Brady için hiç sorun olmamıştı çünkü eşyalarını bavuldan hiç çıkarmazdı. Smittys'e gitti ve Bell 47'yi bakımdan geçirdi. Aslında helikopter mükemmel çalışıyordu ve bakıma ihtiyacı yoktu. Yine de Dell ve Adam'ın tuttuğu kişinin sorun yaşamasını istemiyordu. Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda pilot koltuğunda oturuyor ve kumanda panelini kontrolden geçiriyordu. Göğsünde bir şeyler sıkıştı ama gelen umduğu gibi Lilah çıkmadı.

"Yerine kimseyi almıyoruz."

Adam ve Dell ile yüzleşmek için döndü. Helikoptere çıkmışlardı. Alışılmadık bir şekilde ciddiydiler. Adam her zaman ciddi görünürdü ama güler yüzlü, nazik Dell'in yüzünde böyle ciddi bir ifadeyi ilk defa görüyordu.

"Bell'i tamir ettirmek için çok para harcadınız. Helikopteri kullanabileceğiniz haftada en az üç kârlı iş geliyor. Buralarda ya da Cocur d'Alene'de oturan herhangi bir pilot sizin için uçmaktan memnun olacaktır."

"Şüphesiz," dedi Adam. "Ve ihtiyacımız olduğunda birini kullanacağız. Ama kimseyi işe almayı düşünmüyoruz."

“Üçüncü bir ortağa ihtiyacınız var. İstedığınızı de söylemişsiniz. Çok çalışıyorsunuz. Biri daha olsa...”

“Üçüncü kişi sen ol istiyoruz.” dedi Dell.

Brady ellerini saçlarının arasından geçirdi ve onlara baktı. Ayrıldığı için hissettiği beklenmedik duygulara anlam veremiyordu. “Geçici olduğumu biliyordunuz.” Son birkaç günde bu sözü ne kadar çok söylemişti?

“Geçici kelimesinin arkasına saklanmaya devam edebilirsin.” dedi Dell. “O korkak kıçının buna ihtiyacı varsa eğer kendine geçici diyebilirsin. Bir kelime. Burayı evin olarak görmeye başlayabilmen için kahrolası bir kelime. Madem böyle istiyorsun, geçici olarak kal o zaman.”

Adam sakince, “Yine bildiğini okuyacak, Dell,” dedi. “Yapması gerekeni yapacak...”

Koşarak yaklaşan ayak sesleri duydular. Brady’nin göğsü yine şu sıkışma hareketini tekrarlardı. Bu kez gelen gerçekten oydu. Lilah.

Aceleyle Bell’in kapısını açtı. Nefes nefese kalmıştı, yanakları kızarmıştı. Brady’yi görünce bir elini göğsüne koydu, nefesini yakalamaya çalıştı. “Düşündüm ki... Motorun sesini duydum... Gittiğini sandım.”

“Henüz gitmedi.” Adam ona doğru döndü, Lilah’ı çenesinden öptü ve hızlıca kucakladı. Brady’ye son bir bakış attıktan sonra gitti.

Dell öne çıktı ve Brady’yi kucakladı. Sırtına vurdu. “Seni özleyeceğim, korkak tavuk. Gökyüzünde kendine dikkat et.” Dell, Lilah’ya baktı ve ardından o da ayrıldı. İkisi yalnız kalmışlardı.

Sessizlik sağır ediciydi. Garip değildi, sadece... Söyleyemedikleri sözlerin ağırlığını taşıyordu. Brady tuttuğu nefesi verdi ve uzanıp kadının güneş gözlüklerini çıkardı.

Lilah ona baktı. Gözlerinde yaş yoktu. Bakışları beklediği gibi öfkeli değildi.

Sadece acı doluydu.

Bir şekilde acı, öfkeden daha kötüydü. Çok, çok daha kötü. "Gitmem gerekiyor," diye mırıldandı. Brady o an kendinden nefret ediyordu.

Lilah kollarını göğsünde birleştirerek, "Evet," dedi. "Gitmen gerekiyor."

Brady onun bu kadar kolay kabullenmesini beklemiyordu ve bu tavra da inanmamıştı. Dikkatle, "Benim işim bu," dedi.

"Biliyorum."

"Ben-"

"Kapa çeneni, Brady." Lilah kollarını çözdü, Brady'nin gömleğinden kavradığı gibi onu kendine doğru çekti. Dudaklarının ilk dokunuşu hafifti, nazikti. Hassastı. Sanki tüm kalbini bu öpücüğe adanmış gibi. Sonra bastırdı ve öpücük derinleşti. Ateşli ve yoğun bir hale geldi. Dillerin karmaşasına dönüştü. Brady neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Daha tam toparlanamadan Lilah tekrar yumuşak öpücüğe geri döndü. Dudaklarına keleşin dokunuşları kadar hafif öpücükler bıraktı. Dudaklarına karşı, "Hoşça kal," diye fısıldadı.

Brady hareket edemedi. Hâlâ Lilah'nın bir nefes ötesinde duruyordu. Ne yani... Lilah onu suçluluk duygusunun altında ezmeyecek miydi? Bir anlığına durumu kavrayamadı. Kalmasını bile istemeyecek miydi?

Birden Toby'den ve Sadie'den ayrılacağı zaman Lilah'yı nasıl teselli ettiğini, nasıl onun mantığına hitap etmeyi denediğini hatırladı. Hayvanlara mutlu olabileceklere, sevgi dolu yuvalar bulduğu sürece onlardan ayrılmanın

o kadar da kötü olmayacağını söylemişti. Belli ki Lilah onu dinlemiş, sözlerini ciddiye almıştı. Brady üzülse mi, sevinse mi bilemedi.

Ayrıca hayvanlardan ayrılırken olduğu kadar bile üzgün görünmüyordu. Brady'yi uğurlarken biraz olsun üzgün görünmesi gerekmiyor muydu? "Gidiyorum," dedi tekrar. Anladığından emin olmak için.

"Biliyorum."

Brady bir süre ona baktı sonra başını iki yana salladı. "Bekle bir dakika. Neden bu kadar kolay oldu? Benden ayrılmak neden etkilemedi seni?"

"Ne?"

"Sen kimseyi bırakamazsın. Hayatın her şeyi, herkesi tutmaktan ibaret. Hayvanlar, eski sevgililer, dostlar... Hayatına bir kez gireni kalbine de alıyor, bir daha bırakmıyorsun. Bana neden farklı? Bir gülümseme, bir öpücük, bir de hoşça kal! Sıra bana gelince neden bir gözyaşı bile yok?"

Lilah ağzını açtı, sonra da kapadı. Sonra bir parmağını Brady'nin göğsüne sapladı. Sertçe. "Ne yapmamı isterdin? Ayaklarına kapanıp, gitmemen için yalvarmalı mıydım?"

Evet. Neden olmasın?

En azından birazcık üzülseydin fena mı olurdu?

Tanrım, acınası aptalın tekiydi.

Lilah güldü ama sesinde neşeden eser yoktu. "Sana değer veriyorum. Seni istiyorum. Gitsen de gitmesen de bu iki şey asla değişmeyecek. Durumun çaresizliğimi görebiliyor musun? Yine de, dürüst olmak gerekirse geçmişe dönme şansım olsa hiçbir şeyi değiştirmezdim." Yine parmağını göğsüne vurdu. "Sakın bana sana düzgün veda

etmediğimi söyleme. Gidiyor oluşundan nefret ediyorum ama hiç hayatıma girmemiş olmandansa ayrılığın acısına katlanmaya razıyım.” Brady’ye bakan gözleri ıslık ıslıldı. “Arkanda kocaman bir boşluk bırakacaksın.” Boştaki elini kendi göğsüne bastırdı. “İşte burada. Kalbimdesin ve oradan çıkışın yok. Sen benimsin, Brady. Benim. Bana ait olduğunu düşünüyorum.” Tek bir gözyaşı damlası yanığına süzüldü, Lilah öfkeyle onu sildi. “Fakat senin mutlu olacağın yeri bulman gerekiyor. Burası değilse gidip onu aramalısın. Ve ben de sana izin vermeliyim.” Durdu, yumuşak bir iç çekiş duyuldu. “Bunu bana sen öğrettin.”

Lilah ayakucunda yükselip dudaklarını tekrar birleştirdiğinde Brady hâlâ onun sözleriyle, dile getirilmesindeki acıyla boğuşuyordu. Öpücük duygu yoğunluğuyla yumuşacıktı. Brady’nin elleri Lilah’nın kalçalarına gitti ve kadını sımsıkı kucakladı, yüzünü saçlarının arasına gömdü. “Lilah!” Sesi boğuktu. Boğazında düğümlenen, kalbini yakan acıyı yansıtıyordu.

Lilah’nın kolları bir anlığına boynuna dolandı, sıkıca tutundu. Brady onun titrediğini hissetti. Konuştuğunda dudakları çenesine değiyordu. “Kalbin gitmeni söylüyorsa gitmelisin. Bunda yanlış bir şey yok.” Geri çekildi ve Brady’nin yüzünü elleri arasına aldı. Sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi gözleri yüz hatlarında dolaştı. “Gitmişinde Pırlıtlı’yı ben alırım.” diye fısıldadı. Uzun süre yüzünü izledi, sonra gitti.

Brady alt üst olmuş bir halde pilot koltuğuna çöktü.

İstedikini almıştı.

Gitmekte özgürdü.

Helikopterden aşağı atlayıp ıslık çaldı.

Bir ağacın gölgesinde yatan Pırlıtlı sesi duyunca ayağa

kalktı ve koşarak Brady'nin yanına geldi. Birlikte arabasına kadar yürüdüler. Brady yolcu koltuğunu işaret edince Pırlıtlı hopladı. Brady geride bırakılmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ne kadar kötü olduğunu bilecek kadar tecrübesi vardı. Köpeğine bunu yaşatmayacaktı. Pırlıtlı'yı da yanında götürüyordu.

Peki o halde neden hâlâ o aptal hissi üzerinden atamıyordu? Kahrolası kalbini boş verin, neden tüm hayatını bırakıp gidiyormuş gibi hissediyordu, bilmiyordu.

Bu onun seçimiydi.

Her zaman öyle olmuştu.

Arabayı sürdü, dikiz aynasından bile olsa arkasına bakmayacaktı.

Ama baktı.

Los Angeles'a giden yol boyunca dikiz aynasından arkasına baktı durdu. Tüm gece direksiyon sallamıştı. Şafaktan önce havaalanına vardığında arabasını park etti ve Pırlıtlı ile birlikte kiralık uçakların kalktığı terminale doğru ilerlediler. Tony ona oradan bir uçak ayarlamıştı. "Seninle ne yapacağız bilmiyorum," dedi köpeğe. "Tony'nin bize tam olarak nasıl bir yolculuk ayarladığını da. Ama dört ayaklı canlıların uçaklara alınması için bazı kurallar var ve yolculuğumuzun bu kısmı biraz zorlu geçebilir."

Pırlıtlı endişelenmiş gibi görünmüyordu. Yolculuğa dâhil olduğu için mutluydu, o kadar. Brady başını iki yana salladı ve belki de bininci kez Lilah'nın sözlerini hatırladı.

Sen benimsin, Brady.

Gitmene izin vermeliyim. Bunu bana sen öğrettin.

Lilah sevdiğini özgür bırakmıştı. Mutlu olacağın yeri

bulmalısın demişti. Bilmiyordu ki Brady'nin mutluluğu Lilah'ydı. O Brady'nin her şeyiydi.

Tanrım, ne büyük bir ahmaktı. Kendi iyiliği için fazla gururluydu. Ondan ayrılmakla mutlu olmayacaktı ki. Pişman bir aptal olacaktı.

Yoluna çıkan her şeyi koklayan Pırlı'ta baktı. "Bunu yapmak istemiyorum."

Doğru değildi. İşi yapmak istiyordu. Dünyanın bilinmeyen köşelerine uçmak istiyordu. Bunun yanında başka bir şey daha istediğini keşfetmişti.

Bir hayat istiyordu.

Yedi gün yirmi dört saat kendini işine vermek istemiyordu. Şimdiye kadar böyle yaşamıştı çünkü aksini yapmak için bir sebep yoktu.

Artık o sebebi bulmuştu. Bir altmış boylarında, dağınık saçlı, yosun yeşili gözlü sebebin adı Lilah Young'du. Brady durdu. "Dell haklıydı," dedi. O durunca Pırlı da durmuştu. Brady'nin ayağına oturdu. "Korkak tavuğun tekiyim."

"Hav!"

Brady güldü ve cep telefonunu çıkardı. Tony'ye. "Bu işi yapamam," dedi.

"Neredesin?"

"Los Angeles'tayım ama biraz daha uzaklaşacağım."

"Yine mi? Tanrım." Patronu ofladı. "Peki ya sonraki iş?"

"Belki yaparım ama birkaç gün çevrimdışı olacağım."

"Koca bir ay çevrimdışıydın."

"Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Sonra ne olacak?"

"Seni ararım."

Brady ve Pırlıltı kendilerini bir otele attılar. Uykuya ihtiyaçları vardı. Akşam olurken uyandılar ve bir kez daha gecenin karanlığında yola çıktılar. Sabaha karşı Sunshine görüş alanına girmişti. Brady cesaretini toplamak için markette mola vermeye karar verdi. Köpeğe, "Kahvaltı ister misin?" diye sordu.

"Hav!"

"Sosisli bir şeyler. Anladım." Brady içeri girdi ve burrito, simit, çörekleri kollarına doldurdu.

Kasadaki genç kız, "Kahvaltıda ordu mu besleyeceksin?" diye sordu. Kasabadaki ilk gününde alışveriş yaptığı kızdı bu. Ona erkeklerin gerçekten sürekli seks düşünüp düşünmediğini sormuştu.

"Kahvaltıdan çok rüşvet için alıyorum bunları," dedi.

Çiğnediği sakızı patlattı ve siyah ve mor benekli gözlüklerini düzeltti. "Lilah için mi?"

Doğru ya, bu kasabada sır diye bir şey olmazdı.

"Tatlım," dedi tezgâha eğilerek. "Sana yardım edeceğim." Yığına birkaç paket daha çörek ve iki paket cips ekledi. "Güven bana," dedi ve tutarı söyledi.

"Bunlar yeterli olur mu? Yetmez gibi geliyor."

Aldıklarını poşetlerken, "Ah, eklediğim çörekler ve cipsler benden," dedi kız. "Lilah'mızı mutlu et yeter, tüm abur cuburlara değer."

Brady ne diyeceğini bilememişti. Herkesin özel hayatına karışmasına alışkın değildi ama Sunshine'da özel hayat diye bir şey yoktu ve Lilah herkesin gözbebeği idi. "Teşekkürler."

Kız başıyla onayladı, ona poşetleri uzattı. "Ama işleri berbat edersen sana bir daha asla satış yapmam. Tek bir sakız bile alamazsın benden. Asla. Ve bir abur cubur

âşığından diğetine tavsiye; asla çok uzun bir zaman dili-
midir.”

“Anlaşıldı.” Brady ona çoktan her şeyi berbat ettiğini
söylemedi. İşleri düzeltmek için elinden geleni yapacaktı.
Dönüp kapıdan çıkacakken kız poşete birkaç paket daha
ekledi.

“Her ihtimale karşı,” dedi.

İhtimallerin neler olduğundan emin değildi fakat ala-
bileceği her yardımı seve seve kabul ederdi.

Lilah barınağın dışındaydı, elinde hortum vardı. Baktığı ördekle kuzu ortalığı birbirine katmıştı. Dizlerine kadar içinde ne olduğunu düşünmek bile istemediği sıvının içine batmıştı. Hiç hoş bir görüntü içinde değildi.

Hiç.

Gerginliğine ek olarak o gün ayın ilk cumartesi günüydü. Belle Haven'da düzenlenen aylık hayvan evlat edinme gününde çalışması gerekiyordu.

Kime söylediğini bilmeden, "Hayatım..." dedi. "Tam olarak berbat."

Çünkü yapmıştı.

Gitmişti.

Kendini, Pırlıltı'yı ve Lilah'nın yaralı kalbini de alarak gitmişti. Giderken yanında Lilah'dan bir parça götürdüğü bilmeden.

Lilah hiç uyumamıştı, hiçbir şey yememişti ve hepsi çok saçmaydı. Gideceğini başından beri biliyordu.

Ama ummuştu ki...

Tutmayı başardığı gözyaşları boğazında düğüm düğüm oldular ve güneş gözlüklerini buğulandırdılar.

Aptal güneş gözlükleri.

Ve harika, şimdi de burnu akıyordu.

Güneş gözlüklerini dirseğiyle başının üstüne itmek istedi fakat çabaları gözlüklerin sadece çarpık bir şekilde gözlerinin önünde sallanmasına yaradı. Lilah derin bir iç geçirdi.

Ve gözünden bir damla yaş geldi.

Hepsi kendi hatasıydı. Brady'ye onu sevdiğini söylememişti. Ondan kalmasını istememişti. Bunları bilmesine bile izin vermemişti.

Bu düşünceyle birlikte birkaç istenmeyen gözyaşı damlası daha döküldü. Hiçbir şey göremiyordu. Elindeki hortum kafeslerden birine çarpınca buz gibi suyu üzerine fışkırttı. Yerden üstüne sıçrayanları düşünmek bile istemiyordu.

“Kahretsin!” Hortumu bıraktı ve körlemesine arkasındaki tırabzanlara bıraktığı havluyu aradı. Bu sırada ayağı kaygan bir şeyin üzerine basıp yere düştü.

Şaşkın bir dakika boyunca yerde oturdu ve daha kötü hissetmenin mümkün olup olmadığını düşündü.

Yoldan gelen bir araç gürültüsü duyunca olduğu yerde dondu kaldı. Çünkü bu sesi tanıyordu. Harika, şimdi de aklı ona oyunlar oynuyordu. Gelen Adam ya da Dell olmalıydı. Ya da bir müşteri. Gizlice bakınca şok geçirdi.

Gelen Brady'ydi. Bir şey unutmuş olmalıydı. Lanet olsun. Yüreği bir başka vedayı kaldıramazdı. Park alanına arkasını dönerek ayağa kalkmaya çalıştı ve hortumu kapı. *Hemen. Meşgul. Görünmeliydi.*

Pis, yapışkan bir maddeyle kaplı olsa bile.

Hayır, unut bu fikri. Hızlıca hortumu başına tuttu çünkü Brady'nin onu böyle görmesine izin veremezdi. Çünkü adamın aklında kalan son görüntüsünün pislik içinde olmasına dayanamazdı. Çünkü az önce *ıslak tişörtler ya-*

rıyıyor”a katılmış gibi durması, pislik içinde olmasından daha iyiydi. Kahretsin, neden bu sabah beyaz yerine siyah tişört giymemişti ki? Florida bahar şenliğinden fırlamış gibi duruyordu. Ya da internetteki *Çıtır Kızlar Yaramazlık Yapıyor* videolarından birinden fırlamış gibi.

Gör de için için yesin, Brady, giderken işte bunu arkanda bırakıyorsun.

Gözlerini güneşten saklayarak hortumu kafeslere tuttu ve meşgul görünmeye çalıştı. Yaklaştığını duyuyor ama dönüp bakmayı reddediyordu.

Pırlıltı’nın küçük patilerinin yere pat pat vuruşunu işiti. Açık kapıdan ona doğru gelirken kuyruğunu mutlulukla sallayışını gördü.

Boştaki eliyle minik köpeğe sarıldı ve Pırlıltı çenesini yalayınca kalbinin sıkıştığını hissetti. Onun başını okşayarak, “Ne unuttunuz?” diye mırıldandı. “Burada ne arıyorsunuz?”

“Lilah.”

Lilah’nın kalbi bu sesi işitince tekledi. Ona yüzünü dönmedi. Beyin ameliyatı yapıyormuşçasına dikkatini hortuma yöneltti.

Brady sakın bir sesle, “İçeri girebilir miyim?” diye sordu. Açık olan kapıda duruyordu.

Daha önce hiç sormamıştı. Gözdağı vermişti, o sakın tavrıyla emir vermişti ya da canı ne istiyorsa onu yapmıştı.

Ama şimdi soruyordu...

Ah tanrım. Lilah bunu yapamayacaktı. Brady’nin gi-

⁹ Genellikle üniversitelerde yapılan bir yarışma. Kadınlar beyaz tişörtler giyiyor ve ıslatılıyorlar, böylece üzerlerindeki tişört içini gösterir hale geliyor. İzleyiciler kadınların görünümüne puan veriyor. (ç.n.)

deceği fikrine bile zar zor alışmıştı. Oysa şimdi karşısında duruyor, tatlı ve nazik davranıyordu.

Tamam, Brady'nin gideceği fikrine pek alışamamıştı ve tatlı ve nazik davranması Lilah'ya işkence gibi geliyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye tekrar etti.

Lilah omuz silkti. "Kapı açık."

"Bahçeyi kastetmiyorum, Lilah."

Hayır, bunu yapamayacaktı. Lilah perişan bir haldeydi ve Brady'nin gitmesi gerektiğine dair tüm nedenleri unutmuştu. Bir kez daha veda ederse Lilah onun ayaklarına kapanacak ve asla bırakmayacaktı. Başını sallayarak girmesi için izin verdi ve gözlerini koluyla sildi. Sabah sürdüğü rimeli muhtemelen her yere bulaştırmıştı.

Koca bir el, hortumu elinden aldı. Su kapatıldı ve o koca el tekrar Lilah'nın bedenine döndü. Onu çevirerek Brady ile yüz yüze getirdi.

Parmaklar çenesinin altına kaydı ve başını kaldırdı. Brady... İhtiyatla ona bakıyordu. Lilah, onun yüzünde böyle bir ifade görmeyi beklemiyordu. Herhalde iş için giyinmişti. Her zamanki cepleri bol kargo pantolonunu, botlarını ve sıradan bir gömlek giyiyordu. Bir şey taşıyordu ama Lilah o sırada dikkat etmemişti.

Ciddi ifadesi ve o güneş gözlükleriyle Lilah'nın gözünü korkutmak istiyorsa iyi iş başarıyordu.

Lilah uzandı, gözlükleri çıkardı.

Brady hareketsiz kaldı ve Lilah'ya yüzünü incelemesi için izin verdi. Dudakları gülümsemiyordu. Gözlerinin etrafında yaştan değil de güneşin altında geçirilen zaman-

lardan kalma çizgiler vardı. Gözlerindeki ifadeden kararlılık okunuyordu.

Ve inatçılık.

Brady de aynı şekilde onun güneş gözlüklerine uzandı ama Lilah'ın o gözlüklere ihtiyacı vardı. Ardına saklanabileceği bir duvara ihtiyacı vardı ve geriye bir adım attı.

"Lilah."

Lilah gözlerini kapadı. Gözlükleri, ah ne güzel, hâlâ burnunun üzerinde yamuk bir halde duruyordu.

"Bana bak."

Lilah gözlerini açınca Brady'nin diğer elinde tuttuğu paketi gördü.

Marketten alınmış bir kutu şekerleme. Öyle hemen delicesine çarpma kalp. "Kahvaltı mı getirdin?" diye sordu ve şu işe bakın, sesi gayet normal çıktı. Kimse içten içe kırık bir kalp taşıdığını tahmin edemezdi.

"Ben rüşvet demeyi daha doğru buluyorum."

"Ne için rüşvet?"

Brady sorusunu görmezden gelerek dikkatle yüzünü inceledi. "Sen ağladın mı?" diye sordu.

"Hayır. Soğan doğruyordum da. Evet, ağlıyordum, seni koca duygusuz, taş kalpli..."

"Korkak piç kuru su?"

"Ben aşağılık herif diye bitirecektim ama o da olur."

Brady başını kabullenircesine salladı ve elindeki kutuyu çitin üzerine bıraktı. Başparmağıyla gözünün altını sildi. "Üzgünüm," diye fısıldadı Lilah. "Sana gerçekten aşağılık herif demek istemedim."

Brady'nin bakışları ciddiyetini korusa da dudakları

gölümser gibi kıvrıldı. "Peki ya duygusuz ve taş kalpli kısmı?"

Lilah yine omuz silkti. "Doğru söze ne denir."

Brady nefesini bıraktı ve Lilah'nın elini tuttu. "Varım."

Lilah'nın kafası karışmıştı. Bir anlığına iğrenç bir etkaz halinde olduğunu unutarak başını kaldırdı. "Ne?"

Brady'nin bakışları hâlâ ciddiyetini koruyordu. "Bu işe varım."

Lilah ona bakakaldı. "Ne demek istediğini açıkla." dedi Lilah dikkatle. "Çünkü eğer pilotluk işinden bahsediyorsan, seni tekmelerim. Hem de çok sert."

"Senden bahsediyorum," dedi. "Bizden." Elini kaldırarak göğsüne, kalbinin olduğu yere bastırdı.

Lilah avucunun altından onun güven verici sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu.

Brady'nin kalbi düzenli, kendinden emin bir şekilde çarpıyordu.

"Bu sabah yeterince kafein aldığımı sanmıyorum." diye fısıldadı. "Hâlâ kafam karışık. Daha fazla açıklamaya ihtiyacım olacak."

"Seni seviyorum, Lilah."

Kalbi göğsünde atmayı unuttu sanki. "Peki," dedi titrek bir sesle. "Bu çok açıklayıcı oldu." Yutkundu. "Beni sevdiğini söylemek için mi geri döndün?"

Brady onayladı.

"Ve... Bu sözleri bana söyleyince sana yeniden veda etmenin kolay olacağını mı sanıyorsun?"

"Bu sözler ve her zaman sana geri döneceğimi bilmen. Hem de her seferinde. Tabii beni istersen. Hem..." diye

devam etti. Sesi aniden kendinden eminliğini yitirmişti. "Rüşvet olarak yemek de getirdim."

"Doğru," diyebildi Lilah. Boğazı öyle sıkışmıştı ki konuşmakta zorlanıyordu. "Rüşvet işini iyi düşünmüşsün, şekerlemeler bir harika ama hani şu diğer şey var ya? Bana onu açıklamam gerekiyor, Brady."

"Seni seviyorum kısmının oldukça açıklayıcı olduğunu sanıyordum."

"Ah tanrım. Geri dönme kısmından bahsediyorum! Her seferinde diye eklediğin kısımdan!"

Brady'nin yüzündeki ihtiyatlı ifade kayboldu ve Lilah'yı kavrayarak kendine doğru çekti. "Ah, yapma! İslahım ve kıyafetlerim hayvan pisliğiyle kaplı."

Brady hiçbirini umursamadı. Kollarını Lilah'nın etrafına dolayıp yüzünü saçına gömdü. Şaşkınlıkla Brady'nin daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptığını hissetti. Lilah'da huzur buluyordu. Teselliyi, rahatlığı kucaklaşmalarında arıyordu. Bu Lilah'nın içine dokundu. "Ah, Brady." Duygularını daha fazla içinde hapsedemeyerek Brady'yi sıkıca kucakladı. "Seni öyle çok seviyorum ki."

Brady onu öptü. Harika bir öpücüktü. Derin, ruhların buluştuğu. Nihayet başını kaldırdığında ikisi de düzgün nefes alamıyordu. Brady alnını onunkine dayayıp gözlerini kapadı. "Kendimi bildim bileli..." diye başladı. "Aptal, küçük bir çocuk olduğum zamanlardan itibaren orduya girene, kiralık pilot olarak çalışana kadar hayatı hep basit yaşamaya çalıştım. Sen bunu değiştirdin."

Lilah irkildi. "Ben... Karışık biri miyim?"

"Evet." Brady gülümsedi. Lilah'nın kaşlarını çattığını

görünce gülümsemesi sırtıta dönüştü. "Karışıklığı sevdiğim ortaya çıktı," dedi. "Kendimi her zaman bir gezgin olarak düşünmüştüm; evi, kök salacağı bir yer olmayan adamdım."

Kurtarılamayacak bir adam.

Brady bu kelimeleri söylememişti ama Lilah onun böyle düşündüğünü biliyordu ve kalbi onun için sızıyordu.

"Değiştim," dedi. "Değiştim çünkü Adam ve Dell yaşlı kadınlar gibi başımın etini yediler. Değiştim çünkü aptal bir tüy yumağı beni sahibi olarak seçti. Değiştim çünkü asla pes etmeyen bir kadın karşıma çıktı. Sıcak, sadık, kocaman bir yüreği olan bir kadın."

Lilah'nın kalbi eridi sanki. "Şekerleme söz konusu olduğunda pes edebilirim. Tam bir tatlı manyağıyım."

Brady'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Biliyorum, ben de ona güveniyorum."

Lilah ona vurdu. Brady gülümsedi ve elini tuttu. "Şimdi ne olacak, Lilah?"

Kolay olmayacaktı. Brady'yi ne kadar çok severse sevsin kolay olmayacaktı. Brady kusurlarıyla geliyordu. Sabırsızdı, huysuzdu ve emir vermeyi seviyordu... Gerçi Lilah da emirleri onun vermesini seviyordu.

Hem Lilah'nın da kendi kusurları vardı. Herkesin olduğu kadar. Brady onun cevabını bekliyordu, gözlerinde öyle duygulu bir ifade vardı ki, Lilah onun daha önce böyle baktığına hiç şahit olmamıştı. Yanağını onun gömleğinin yumuşak kumaşına dayadı. "Sen asla kaybetmezsin," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Şimdi biliyorum. Senin sayende." Derin bir nefes aldı. "Benim evim burada, Lilah."

“Sunshine’da.”

“Hayır. Sende. Sensin, benim evim sensin, her nerede olursan ol. İster o lanet sihirli gölde, ister barınakta kafesleri temizliyor, istersen de evde Uno oynuyor ol. Sensin. Benim için her şey sensin.”

“Bu konuda çok iyisin,” diye mırıldandı Lilah.

Brady güldü. “İyi olsaydım Los Angeles’a gidip geri gelmeden önce bunu yapardım.” Lilah’nın yüzünü avuçlarının arasına aldı, başparmağıyla bir gözyaşı damlasını sildi. “Hep kendi başıma oldum. Böyle seviyordum. Kimse yolumu gözlemiyordu, kimse bana bağlı değildi. Her şeye sahip olduğumu sanıyordum ama öyle değilmiş. Bunu bana sen öğrettin. Sen bana bir yere, birine ait olmanın ne demek olduğunu öğrettin. Sana ihtiyacım var, Lilah. Benimle olmana, sevgini benimle paylaşmana ihtiyacım var. Senden uzaklaşana dek ne kadar ihtiyacım olduğunun farkına varamadım.”

“Ev, kalbinin attığı yerdedir mi demek istiyorsun?”

“Evet. Ve benimki avucunun içinde.”

Lilah parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. “Ah, Brady.”

“Ciddiyim. Senden önce hayat... Aynı değildi. Aynı değildim. Sensiz bir hayat düşünemiyorum.”

“Bunlar da çok iyiydi,” diye fısıldadı. “Böyle konuşmaya devam et, kadınları yatağa atmanı kolaylaştırır.”

“Ben de öyle umuyordum.”

Lilah gülünce Brady başını kaldırdı. Konuşurken gözlerindeki ifade yoğun ve ateşliydi. “Aşk hep zayıflık olarak düşünürdüm,” dedi. “Hâlâ fikrim değişmedi ama

sensiz olmak istemiyorum. Sen hayatımın kadınısın. Beni daha iyi bir adam yapıyorsun, öyle şeyler hissetmemi sağlıyorsun ki..."

Brady duraksayınca Lilah dayanamadı, "Ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Her şeyi. Her şeyi hissetmemi sağlıyorsun."

Son

Belle Haven'a el ele girdiler. Geç kalmışlardı çünkü Brady, Lilah'yı kulübeye geri çekmişti. Birbirlerine âşık olmanın tam olarak nasıl bir anlamı olduğunu uygulamalı olarak göstermek istemişti.

Lilah çok kirli olduğundan gösterme işi duşta başlamıştı.

Artık tertemizdi ama mutluluk sarhoşuydu ve içeri girdiklerinde kalp atışları hâlâ normale dönmemişti.

Jade'in parmakları klavyenin üstünde uçuşuyordu. Dell elinde bir dosyayla kapıdan çıkıyordu. Herkes durdu.

Jade, Lilah'nın yüzündeki *yeni becerildim* ifadesini fark etmiş, gülümsemeye başlamıştı.

Dell'in kaşları havaya kalkmıştı.

Arkalarındaki kapı açıldı.

Gelen Adam'dı. Elinde tasma kayışları, etrafında o kayışlara bağlı bir golden retriever sürüsü vardı. Belli ki eğitimden geliyordu. Yanında da öğrencilerinden biri vardı. Kasıntı Holly.

Köpek eğitimine katılırken bile iş takımı ve topuklu ayakkabıları üzerindeydi. Kaşlarını çatmıştı ve Adam birden durunca ona arkadan tosladı.

“Adam!” diye başladı. “Eğitimin ortasında öylece çekip gidemezsin. Sen...”

“Hişt!” dedi Adam ve herkes sustu.

Klinik sessizliğe bürünmüştü.

Adam’ın bakışları Brady’ye kilitlendi.

Bekleme odasındaki sandalyelerde oturanlardan biri, “Doktor Ölüm!” diye fısıldadı.

Lilah, Brady’nin gerildiğini hissetmişti. Adam ve Dell’in kabulü onun için önemliydi. Aslında kasabadaki herkesin onu kabul etmesini istiyordu.

“Bir şey mi unuttun?” diye sordu Adam.

“Evet,” dedi Brady. “Aslında birkaç şey.”

Açıklamaya girişmeyince Dell gülererek araya girdi. “Anlatmayı düşünüyor musun? Yoksa orada durup yolu kapatmaya devam mı edeceksin?”

“Size, Bell’in yüz metreye çıkınca tutukluk yaptığını söylemeyi unuttum,” dedi. “Yakıtı biraz kısararak motoru rahatlatmak gerekiyor. Onu uçuracak kişinin bunu bilmesi gerek.”

“Sana söyledik,” dedi Adam. “Senden başka onu uçuracak birilerini istemiyoruz.”

“Peki, o halde bunu not alayım.”

Dell gülümseyerek yanlarına geldi ve sırtına Brady’yi neredeyse devirecek kadar şiddetle vurdu. “Bell için gelmedin. Kız için geri geldin. Bizim kız için.”

“Evet.” Brady kolunu Lilah’nın omzuna koydu ve başına bir öpücük kondurdu. “Kız için döndüm.”

Oda topluca iç çekiş sesleriyle doldu. Bayan Sandemeyer ayağa kalktı ve Brady’yi işaret etti. “Onun için ilk sırada ben varım.”

“Onun sahibi var,” dedi Lilah.

Bayan Sandemeyer ayaklarının dibinde duran köpeği işaret etti. “Bebeğim için kastetmiştim.”

“Onun hayvanlarla ilgili hiç eğitimi olmadığını biliyorsunuz,” dedi Dell. “Öyle değil mi?”

“Önemli değil. Yardım ediyor. Yardımcı olduğunu duydum. Hastalara muayene odalarına kadar eşlik ediyor-muş. Ben de eşlik edilmeyi bekliyorum.”

“Peki, bana verilen adın hakkını vermeye çalışırsam?” diye sordu Brady.

“O zaman oluşan kuyruktan bana sıra zor gelecek ve bingo gecesini kaçıracağım.”

Dell sırttı ve masadaki kayıt defterine uzandı. Defteri Brady’ye uzatarak, “Var mısın?” diye sordu.

Brady bir eliyle Lilah’nın yüzünü kavradı, onu öperken diğeriyle de kadının bedenini kendisine çekiyordu. Lilah’nın tüm bedenini mutlulukla doldururken, “Varım!” dedi.

